

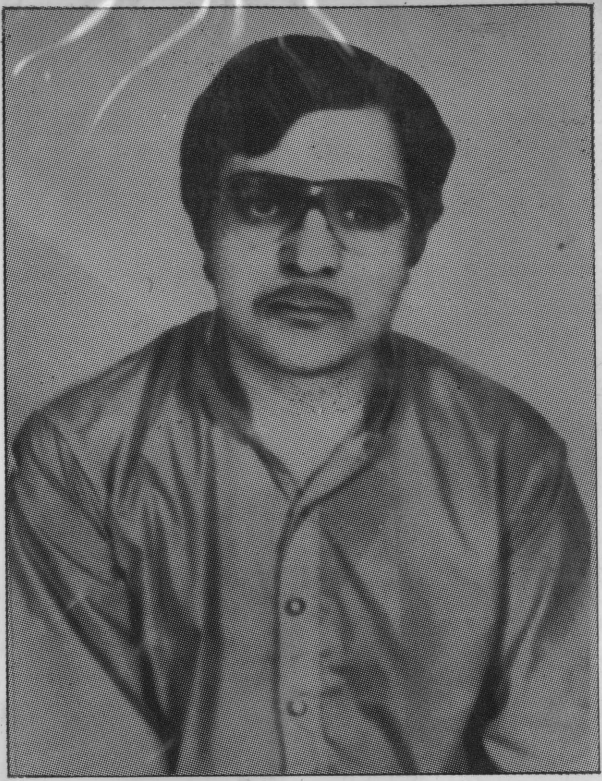

بڑی اوکولی

سید اللہ رفیع

Ketabton.com

B
3.532
RAF
1717

کتابخانه

د امان کتاب لڅېړونو څخه
پېښور

پولی اوکولی

ویناوال

حبیب الله رفیع

۱۳۶۷

- د کتاب نوم : بلی او گولی
- وینا وال : حبیب الله رفیع
- د چاپ کال : ۱۳۶۷
- خطاط : شاه محمود پتنگ نقشبندی

تړون

دهغو سرلوړو شهيدانو په نوم

چې

په مېرانه د گوليو په بوليو ورگې شول

خو

چېل ناوړي د بنمن ته يې سر ونه

ټليټ نذکرل

په مینه

حبیب الله رفیع

ل

٦٨	افغان	١	سريزه
٦٩	سورخزان	٣	داستاد پښواک ليکنه
٧٤	آبادي	١١	د بناغلي پسرلي ليکنه
٧٥	داستقلال لمن	١٣	د بناغلي روحاني ليکنه
٧٦	وېر	١٧	د بناغلي تنگيال ليکنه
٧٧	ميرانه	٢١	د بناغلي جهاني شعر
٧٩	داختردعا	٢٥	د بناغلي نور شعر
٨١	زندان	٣١	خپلي خبرې
٨٢	سلسلي	٤٧	لوېر خداير!
٨٣	د پلار پر لار	٤٨	د لمر شخړه
٨٣	لوېر پسر	٥٠	ژباړه
٨٤	د کمونيزم شخړه	٥١	د حق کور
٩٠	خبرې نه کوي	٥٨	داخترو دځ
٩١	د خره مينه	٦٢	زما جرم
٩٢	د آزادي شيبې	٦٥	غزل
٩٣	د نور شپي	٦٦	مترنل

۱۲۹	د شاروی گوته ترانه	۹۴	له ماخوږي له ما طرب مه غوايي
۱۳۰	وينه او مينه	۱۰۰	قي - بي
۱۳۲	سانگ كه سالنه	۱۰۰	نقاقت
۱۳۳	كومنستي	۱۰۱	دوينو باران
۱۳۴	دوينو زلفه	۱۰۲	دولت كه دولت
۱۳۶	سرونه كړل	۱۰۲	زحمت كشي او زحمت كشي
۱۳۷	للون	۱۰۳	باسره وژندل
۱۳۸	دا وطن	۱۰۴	اكساء كام ۶ خاد
۱۴۰	د شهيد وينه	۱۰۴	شاه شجاع او برك شا
۱۴۱	خه ونه وايي ؟	۱۰۵	خاك من
۱۴۲	جبه زار	۱۰۸	د لستوي مار
۱۴۳	د شمال له خوا شمال دي	۱۰۸	رجيم
۱۴۷	ستالين او امين	۱۰۹	دوينو بهير
۱۴۸	توقفگاه زمان	۱۱۷	د نور خلی
۱۵۰	د نننې تدبير	۱۲۰	بت پرستي
۱۵۱	غورې پدلی ری افغانستان	۱۲۱	زیری
۱۵۴	درداني	۱۲۷	دودشو - وودشو
۱۵۵	مناجات	۱۲۸	پنځه لار

۱۸۸	بل جهان	۱۵۹	درزونه
۱۸۹	بجاهد، مهاجر	۱۶۰	عقد
۱۹۰	زما قاتله	۱۶۰	د اتفاق صف
۱۹۱	د ملت لښکر	۱۶۱	زندان
۱۹۱	غلامي	۱۶۲	جرهه
۱۹۲	د محبوب غيږ	۱۶۳	سیلانی
۱۹۳	غزل	۱۶۴	پود
۱۹۴	ملی ماتم	۱۶۵	د سپېدو خط
۱۹۵	وطن پلوري	۱۶۶	بريښ نف
۱۹۵	تکل	۱۶۷	وينې
۱۹۶	راز	۱۶۸	انجام
۱۹۷	لوږ سرونه	۱۷۰	اور پورې شو
۱۹۸	تصوير	۱۸۲	نه ځان پيری
۱۹۹	د هوډ غيږ	۱۸۳	ردیف بندگی
۲۰۰	بريالۍ پاڅون	۱۸۴	نوی دام
۲۰۴	اسير	۱۸۵	د مسافر جنازه
۲۰۵	د زده غونډه	۱۸۶	سپېدي
۲۰۶	کربلا ته سلام	۱۸۷	د باغ

۲۳۷	چار بېټه	۲۰۸	لوېې کوي
۲۳۹	د تېلې تاريخ	۲۰۸	د يېلا شپه
۲۴۰	سوی مسری	۲۰۹	پيغام
۲۴۱	د نيل پر غاړه	۲۱۶	عمر
۲۴۸	د وحشت غېږ	۲۱۷	لوېې شمېلې
۲۴۹	خوس مرگي	۲۱۸	د مجاهدو ماشومانو ترانه
۲۴۹	د اقدار جناب	۲۲۰	د ايمان زور
۲۵۰	زېږيز	۲۲۰	شهيدانو
۲۵۱	امتحان	۲۲۱	چېرته ولاړ شم؟
۲۵۲	د خوشال بابا په مزار	۲۲۲	د تاريخ غير گوت
۲۵۲	مقابله	۲۲۵	د حق لمر
۲۵۲	ټپي ټول	۲۲۶	د حان مرگ
۲۵۴	د ذبيح الله شهادت	۲۲۷	د توه کي په ياد
۲۵۴	فردوس	۲۲۸	د سر سيوری
۲۵۵	منظوم ليک	۲۲۹	غم
۲۵۶	لوی فاتح	۲۳۰	فلکه
۲۵۶	د روند غم	۲۳۱	چران
۲۵۷	د نيم	۲۳۶	يوليک

۲۶۷	دروس بار	۲۵۸	په شينډه نړۍ کې
۲۶۸	د شهيد وينه	۲۵۸	پر لیبیا تیری
۲۶۸	پلی نوم	۲۵۹	د مینې بقاء
۲۶۹	صرام	۲۶۰	یو هدف
۲۶۹	د سپیدو نجر	۲۶۰	دروس بقی
۲۷۰	لفظي بشر دوستان	۲۶۱	نوي سا
۲۷۰	حرار وونه	۲۶۲	د زړه قصه
۲۷۱	د پشواک پشواک	۲۶۲	د زړه کور
۲۷۱	آسیا	۲۶۳	د بهار پر لوری
۲۷۲	قدمونه	۲۶۴	اصلی رنگ
۲۷۲	استلاف	۲۷۳	دار
		۲۶۵	د افغان نجر
		۲۶۶	فاصله
		۲۶۶	ولایت
		۲۶۷	رشته

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

له کرم وخت نه چې په افغانستان کې د کمونستي وحشت له لاسه
داور، وینو، وپېرې او ویر سلسله را نښلېدلې ده، له هماغه وخته زما
د شعر دنیا هم دا ورونو او وپرونو په حلقه کې را ټیره شوې او د یوه مظلوم
ملت د اسویلیو او زگېروبو او په عین حال کې د یوه مغرور ملت
د بهادریو او تکبیرونو چیغې په خپله غږه کې راغږېږي .

خو کاله پخوا ما د جهاد له فرهنګي سنگر نه «اورونه او وپرونه»
نشر کړل او خپل غمونه او دردونه یې له خپل غم ځپلي او دردمن ملت
سره شریک کړل دوی هم په مینه ولورېدل، د وسله وال سنگر غازیانو
هم و نغوړول او ازانګه یې هم را ورسېدل .

ما په «اورونه او وپرونه» باندې د هېواد د نوي مبارز او مجاهد
لیکوال او پیاوړې شاعر او اديب استاد عبدالرحمن «پژواک» نه نظر غږینې
ؤ، دوی په زهیر او ناروغ ځان تکلیف وکاله او ارزښتناکه مقدمه یې
پرې ولیکه، ما غوښتل دا مقدمه د «اورونه او وپرونه» له دوهم چاپ
سره خپره کړم خو د «اورونه او وپرونه» تر چاپ وروسته مې د

جهاد نور شعرونه هم ويلی دي او دا می چې پرې ورنیات کړل
یوه بله مجموعه قریې جوړه شوه نو حکه می ددې مجموعې نوم
"بڼلی او گولۍ" کېښود او داستاد پښواک دا اړخستناکه لیکنه
می یې په سر کېښې راوړه او هم می د ادبي دوستانو هغه لیکنې
چې په "اورونه او ویرونه" یې د نثر او نظم په بڼه کېښې وې
ورسره ملي کره یې او ورسره می د اورونه او ویرونه کتاب د سریزې
یوه برخه چې د "اور او ویر داستان"، د
په دې مجموعه کېښې راوړه او دا دي خپل جهادي شعرونه له
۱۳۵۷ کال نه تر ۱۳۶۵ کال پورې د "بڼلی او گولۍ" په نوم ستاسو
درونو لوستونکو مجاهدو او مهاجرو وروڼو مخې ته بدم او خپل
هکله دروند درد د رسره سپکوم !

په مینه

ح - رفیع

پېښور - فقیر آباد

۱۳۶۵ / ۱۱ / ۵

بیتلم استاد پژواک :

یا حق!

از کیان ما دگر شهنامه هان توان سرود
بعد ازین خواهیم گفت آوارگانی داشتم

نازیدن به کیان برای فرزندان کشوری باستانی مانند
افغانستان در میان عواطف پاک سرمدی بیک احساس فطری
و ابدیست ، چندان که انسان آرزو مند است بعد از مرگ در وطن
خودش بخاک سپرده شود . و اما چنانکه همه آوارگی های یکسان
نیستند همه آوارگان را نیز نمیتوان همسان شمرد . این چند گونگی
در میان کیان هم هست : آنانیکه بنام شان باید نازید و آنانیکه نام
شان مایه ننگ است .

درود بر ارواح پاک آن آوارگانی که کودکان و فرزندان
برهته و گرسنه شانرا در غربت گذاشته به وطن بان گشتند ،
بادشمن جنگیدند و جز کارنامه و سرافشان میراثی نگذاشتند و
درود بر آوارگانی پی آنانرا میگیرند و سنت مقدس شهیدان راه حق
و آزادی ، جهاد و مبارزه ملی را فرض عین میدانند جان می سپارند

و راه ابدیت می سپرند .

همچنان

درد بر آوارگانی که باخامه و زبان مبارزه میکنند و با فکر
و بیان در دفاع از نواامیس معنوی و ملی جان می کتند، اشعار
شان سرود غازیان، مرثیه شهیدان، زمزمه بیروگان و نوازنده
یتیمان است، اینها نلامید رحمان هستند .

خوشال خان خټک آن مرد بزرگ ملی با خامه و شمشیر
جنگید . خود شمشیری بود در دست زمان خویش که قدرت او را
در افق شهادت ملت افغان در برابر بیگانگان آخته بود . هنگامیکه
اقتاب زندگانی وی نشست و آن تیغ برهنه در غلاف خاک گزارده
شد قریحه جاوید و خامه سرمدیت آفرین وی کارنامه های سر-
افشان او سربازان شهبسوار هرکاب او را بر جریده روزگار و
برگ های اعصار نبشت و بر لوحه فرخنده و آفرین فخرنامه
ملت او رسم کرد ، ارزنگ نگارینی که حواشی آن با خون کشتگان
راه آزادی مزین است ، نگاری که نخواهد زدود و رنگی که
نخواهد خشکود .

اگر قلم ها نبودی چشم معنویت ملت افغان آن علم ها را
برافراشته ندیدی و بر خود نگری های مقدس خویش روشن

نمائی .

کتاب « ایرونه او ویرونه » اثر منظوم حبیب الله رفیع همینکه بمن رسید مانند همه آثار شعری ملی مرا ساعت ها مشغول نگهداشت و در تنهایی های تاریک دوران وطن بمن نسلی بخشید که الحمد لله درست آموخته بودم که روح آزاد اسیر نمیشود و خون شهید نه می خشکد . سرافشان غازیان زنگ و ملت افغان ننگ نفی پذیرند .

من با رفیع در آوان مصیبت آشنا شدم . آشنائی در مصیبت رشته هدری است که دلهای درد دیده را باهم می پیوندد . درینگونه آشنائی حقایق تلخ و دشوار در هد چشمان بیک گویه جلوه می کنند و همه دست هائیکه هدیگر راهی فشارند بیک ریسمان چنگ می زنند . آشنایان هدرد دوستان همسنگر میشوند .

رفیع را جوانی یافتم صمیم . اعتماد من بر این پندار یک احساس گوارا و یک امید شایان پرورش بود . پیر مردان درینگونه احوال خویشتن را با چشمان جوینده آرزوهای خودشان ، بوئزه آرزو هائیکه خود توان بر آوردن آنها ندارند ، در روح جوانانی می بینند که هر چند تنها بر سیمای شان

آشنا شده اند با دلهای شان نا آشنا نیستند .
هر هنرور یک شخصیت دارد که کم یا بیش در هنر وی
هویدا میشود . اگر چه چون کلیه اگر نایاب نباشد فراوان کمیاب
است نمیتوان این گفته را کلیه خواند زیرا گویندگانی را می شناسیم
که در قصاید خویش گدایان طماع هستند و در غزل های خویش در
ادعای مناعت و قناعت غلو میکنند و نیز هستند کسانی که قهرمان
پرست اند و معصومان آدم پرستی میکنند . ارتباط هنر و هنر و روحی
است که نمیتوان باختصار و اجمال بآن پرداخت که آنگاه نیز نمیتوان
از دریافتن حقایق مطمئن بود .

در نظر من صمیمیت رفیع در اشعار او نمایان است و
نیز « ایرونه او و پرونده » سراپا بیاتگر آلام و مصائبی است که ناگزیر
شعرای دوره مصیبت عظمای ملی را همه گان صمیم و حقیقت گو نگهبانیت
زیرا همه شان شاهدان عینی حقیقت های عجیبتر از افسانه هستند .

رفیع تنها شاعر نیست . جوانیست طالب العلم و دانشجو . احساسات
و عواطف جوانی او را دانش و معرفت وی هدایت میکند . و هر ساحه
وسعت نظر و هنرمون میگردد . رفیع مسلمان و افغان است از اینسوی
« ایرونه او و پرونده » مناسبتی از مناجات و حماسه ها ملی است . باتوکل
و ایمان یک جوان مؤمن و باعقیده و باور به شهادت ملت افغان سخن

میگوید . آنچه خودش در آغاز کتاب در « داستان او و ویر » نوشته است محلی برای شرح مزید نمیگذارد . اما باید بافزاییم در اینکه میگوید این اشعار او کیف ادبی ندارد تواضع میکند . نظم و نثر او کیف ادبی دارد بویژه که لهجهٔ وردکی از مزایای خاص بهر مند است که زادهٔ بر کنار بودن آن در قلب افغانستان از تاثیرات زبانهای دیگر در شرف و غرب حتی جنوب کشور است . رفیع در تصویر مصایب و شهامت غازیان و مبارزین ملی قیام عام و تام ملت افغان را در سر تاسر کشور تمیل میکند و پاس تقدس وحدت ملی را بحد اعلیٰ نگهمیدارد و بهر دو زبان مردم خود سخن می‌سراید . پیشتر از حقیقت پسندی شعرای دورهٔ مصیبت سخن کردیم ، حقیقت را شناختن ، آنرا پسندیدن و برگزیدن کار متفکرین است . این امر دماغ انسان است . ربط آن با روحیهٔ انسان بویژه گویندگان شایان اعتناست . روح ناتوان از کشف حقایق تلخ و دشوار که کار دماغ است متاثر می‌شود و به آنچه آنرا بدبینی می‌گویند می‌گراید و اما روح توانا و نیرومند در برابر آن قیام می‌کند و به اصطلاح خوشبین می‌پاید .

من از ستایشگران حقیقت پسندان خوشبین هستم یا آنکه میخواهم باشم . رفیع را به این گروه اخیر منسوب میدانم . چون مؤمن

است از رحمت خدا نومی نمود. و چون افغان است به
اندیشه ناکامی تن در نمی دهد. اکثر اشعار وی به پیام
پیروزی به مقطع میرسد و پایان شب سیاه را سپید می سازد.
میگوید:

زه باوری یسرچی دا کپری

او دپر ژر کپری

روحیه این باور در اکثر اشعار رفیع نمایان است و چنان
مینماید که میتوسد مبادا خواننده خود را بتاریکی مناظر مصیبت
ملی برده باشد و می شتابد که شمع از امید بافرزد و او را بر شنی
های پیروزی بر آلام رهبر شود. من مسرور هستم که خود را باین
شاعر جوان ملی باهه ناتوانی و پیری همنا می یابم :

آن کشور بامی که خراسان جهان بود

از شامت بد یکدود می تیره چو شام است

ایندم چو خسوفیست که تا چشم زنی، باز

خورشید ببینی که فرا از لب بام است

امید من آنست که نومیگردی

پژواک چو نومی شدی کسار. تمام است

در پارچه نیبای د « آزادی شیخی » نیز روح آرزومند شاعر

چون سپیده امید در افق تیره حوادث سیاه و شوم تبسم میکند
و بر هنگامه های هولناک می خندد و از پیروزی روشنائی بر
ظلمت و غلبه حق بر باطل نژید میدهد .

هنگامیکه من این پارچه را خواندم پنداشتم بر مزار شهیدی
ایستاده ام که از خاک او گل سرخ رویداده است و سکوت ژرف
مرا به ثنا و درود وامیدارد . ربط این احساس روحی با شعر از
مجهولات است و آنرا باید در ودای بینش و دانش خویش جستجو
کنیم . آیامی توانیم به این سؤال که « رابطه آب و گوهر چیست؟ »
پاسخ بگوئیم؟ ! شاید دردی که دل مرا فرامیگیرد و رنجی که روح
مرا می آزارد زاده حزن و سوگ نیست و احساس حقیقتی است
که بر سعادت و شهادت آن شهید کرامت که رفیع در باره وی
سخن میکند ، رشک می برم :

د شهید وینه به رنگون راوپی

د امید و کالان به و غـو پـری

یا آنکه می پندارم در پهلوی آرزوی راستین خویش ایستاده
ام ، خواسته بهین خود را می بینم و در برابر آمل آفرین خویش جا
گرفته ام اما نمیتوانم بر آن برسم . چندانکه دامن آرزوها و امیدها
دراز میگردد دست من کوتاه میشود زیرا هنوز زنده هستم و با

پرشکسته‌بال پریده در فضائی که پهنای آن خلای میان زندگی
و مرگ است پر افشان میکوشم این جوتهی را بانفس‌های
آخرین خویش پُر کنم و ذره‌های خاک را با منقار پریده خویش بوسم.
این شعر مانند اکثر اشعار رفیع از سلاست و روانی
بهره‌مند است و رشته آن گره ندارد بدستیکه:

آب بود معنی روشن کلیم
خوب اگر بسته شود گوهر است

اکثر شعرای زبان پسنو در عصریکه من به آن تعلق داشته
ام شاعران طبیعی بوده و هستند.

این گفته تا حد زیادی در باره شعرای عالم و ادیب پسنو
شعرائیکه کمتر سواد داشته و یا بیسواد بوده اند
درست است. در گروه اول سخن آفرین
آفرین سخن گل پاچا الفت و در گروه دوم شاعر مست و ملنگ
ملنگ جان را میتوان مثال اعلی خواند. شعر رفیع نیز از تکلف
آزاد است و طبع او را می‌شاید خداداد قلم داد.

داوگړې ډېر کړې خدایه!

عبدالرحمن پشواک

۱۹۸۵/۴ واشنگتن

د بناغلی محمد صدیق پسرلی لیکنه:

اورونه او ویرونه

د روان جهاد په دوران کې چې که شان لمر توری ټوپک ته لاس اوسینې یې د ملحد د بنمن مرمیو ته ډال کړې، د قلم خاوندان هم د ویرې بې تفاوته نردي پاتې شوي. په زرگونو شعرونه - مقالې او پر سلگونو رسالې او کتابونه د جهاد په ارتباط و لیکل شول چې یوه لویې برخه ممکن خپره شوې هم وي. د چاپ شویو آثارو په اعتبار دا ویلای شو چې دنن پروت ادبیات به مؤثراتلونکو زمانو کې په گوټې تله تلل کېږي لکه څرنگه چې له یوه ډېر سترومانو کې تایخي پراوڅخه علاء تېرېن و دغه شان ادبیات هم په بله مرحله کېږي دي. هره دوره ډېر آثار او ادبیات منع تر راوړي چې ځینې یې د کثیت او کیفیت له مخې ډېرې غني وي. تر اوسه خو اوسنۍ دوره د کثیت په لحاظ ډېره د توجه وړ ده او د اوجت کیفیت له پلوه هم د کثرت د شمېر آثار په لاس راغلي دي چې یو یې هماغه د محترم دود حاجي حبیب الله رفیع صاحب د جهادي شعرونو مجموعه ده چې د «اورونه او ویرونه» پر نوم خپره شوې ده. رفیع صاحب

یرتکړو لیکوال - ښه محقق او حساس شاعر دی ، چې پانډنگلوي
تريې ضرورت نشته او لږښه به يې د کتاب پامې سره ولېون
« اورونه او وپرونه » په دوه سوه دوو مخونو کښې په ويا
قطع پر دې وروستيو ورځو کښې چاپ شوی دی . کتاب داستاډو
د نوعيت په لحاظ پنځه برخې دي : نظمونه ، آزاد شعرونه ، قصيدې ،
غزلې او ټوټې .

دده دا اثر هم د دوی دنورو آثارو په څېر خوندور او
ارزښتناک دی . ډېر پانځه نظمونه او نازک خيالونه يې په مختلفو
قالبونو کښې ځای کړي دي . کي يې د « لمر څيره » او د « وينو بهير »
د پخواني معيار وگټو نو د « ژوبن ترانه » او قطعات يې له ډېرو
سټونزونو ډک دي او په الفاظو يې هم ښې لوبې ودره کړې دي .
د کتاب سرينه ډېره خوږه ده ، د غوايي د الې گولې د ناڅاپي
پېښې ښه عکاسي لېکړې ده ، يعنې هم مطلب ښه جوت شوی دی ، هم د
نثر خوږوالی او جمله بندي په ځانگړي ډول او سبک سرې ځانته
متوجه کوي .

آزاد نظمونه يې هم تر ډېره حده کامياب دي ، د جهاد
مسأله هغه هم پرآزاد او نوی شعر د هر چا کار نه دی ، د ښاغلی رفيع
غونډې تکړه اديب پکښې خوند او رنگ پيدا کولای شي .

اورونه او وپرونه

روان سپیشلی جهاد هومره چې عمونه او زخمنه لري هومره خوښه او برياليتوبونه لري؛ هومره چې تورې او ډالونه لري، هومره قلم او کتابونه لري. په هيواد کې د ډير غلگرو د اودونو او ډول او ديوه ملت هستي لوټول او انسان وژل د هر انسان زړه ږپن دوي او د دې خوږمه فاجعي تريخ ياد به د تل له پاره په سرو وينو د تاريخ پر تندي پاتې وي. خرهاغسې چې تاريخ تل مخ پر وهاندې حې او دنيا بدلون مومي د افغان ملت تورې هم لا په غلډو شوي لراوې؛ نر او بنځه راپاڅېدل او ملي پاشونونه او غورمخنگونه يې پيل او رامېخ ته کړل او په ټول افغانستان کې يو ستر انقلاب د بشپړ خلاصون له پاره دادی مخ پر وهاندې حې او بشپړ ډاډ دی چې زموږ د سپيشلي ايمان په مرسته به خپل دگران هيواد استقلال بيا ترلاسه کړو.

د افغانستان د ملت برياليتوبونه يوازې په توډو جهو او جگړو نږدې ولاړ، بلکې قلمي جهاد، علمي، ادبي او هنري هلې ځلې هم

ورسره مل دی . د اهلې څلورلکه مغز بریالیتوبونو مخه دي چې زمونږ
 درنو لیکوالو، شاعرانو، ادیبانو او هنرمندانو خپل گران ملت ته وپانځه
 کړي، خپلو هر اړخیزو هڅو ته په پوره حوصلې سره دوام ورکړي
 او په روان سپېڅلي جهاد کېني پوره ونډه اخلي .

« اورون او وپرونه » هم یوه بریالیه ونډه ده ، د شعر وینو
 په زېږ پورې مجموعه ده ، د تېرو اوو شلمې لوی کلونو محصول
 ده . « اورون او وپرونه » د چاپش دی ؟

..... وايي چې په ۱۹۴۴ کال کېبې الماني فاشيستانو پاریس
 نیولی ؤ ، نومیالی نقاش او انځورگر « پیکاسو » هم په پاریس کېبې
 کار او ژوند کاوه . ېې شمېره صاحب منصبان دده نندارتون ته
 ورغلل او دده د آثارو ننداره یې کوله . « پیکاسو » به هم هر یوه
 ته د « گرائیکا » تابلو ور بنودله (گرائیکا د اسپانې یو ښار دی
 چې آلماني یرغلگر ویني وړان کړی او له منځه وړی ؤ) . یوه
 ورځ د گنمې یو صاحب منصب نندارتون ته ورغی او د « گرائیکا »
 تابلو تر یې پام شو ، نو له پیکاسو مخه یې پوښتنه وکړه : « آیا داستا اش
 دی ؟ » او پیکاسو ځواب ورکړ : « نه ! داستا سواش دی ! »

« اورون او وپرونه » هم هغه تابلو ده چې د روسانو د یرغل
 او وړانکار یو آثار پکېبې پراته دي ، د هېواد لوړ شاعر ، ادیب او

ليکوال حبيب الله رفيع دا آثار دخپل لوړ هنرمندانه ذوق په مرسته راټول کړي دي ، دخپل خوږين زړه دردونه اوسوي غږانگنارې يې ورسره مل کړي او يوه ښکلې مجموعه چې انسان ته اميد وروبخښي اود بري زېري ، ترې جوړه شوې ده .

دامجموعه "ادبين او د وطن دلاري د سلهاؤ زرو سپنڅلو شهيدانو په نوم" وړاندې شوې . د "اور" او "وېر" داستانتري عنوان لاندې دغوايي د اوومې نېټې وړخ يې پکښې ترسيم کړې ، په دې داستان کې لوستونکي لاس نيولی د کابل په ښار گرجوي اود کمونستانو بې رحمې ، ناروا او هېواد پلورنه ټکي په ټکي ورته شمېري . او په پای کې زېري وړکوي چې : « زموږ د مېړاني ملت ايمان ډاډ را کوي چې دښمن ته به امان ورنه کړي . »

دامجموعه په پنځو برخو ويشله شوې : « لفظونه » ، « آزاد-شعره » ، « قصيدې » ، « غزلې » او « ټوټې » پکښې راغځول شوي دي ، دا کتاب د مهاجرت په شرايطو کې د « امان کتاب » پنځم ټوک دی ، اوسنکلی چاپ شوی اود ښاغلی شاه محمود پتنگ خطاطي هم د يادولو وړ ده چې کتاب ته يې خاصه رنگينې ورپه برخه کړې ده .

دربن لوستونکړو! دا ښکلې مجموعه د لوستلو ده ، د ساتلو
ده او د وپشلو ده ، دا مجموعه ولولئ ، د شاعر د شعري ولولو او
حقيقي جذبو سره شريک شئ .

موند هيله من يو چې د سپېڅلي جهاد پانگې به لا پراخې او
وړانگې به لا خورې کېږي . د ادب مينه وال د ښاغلي حبيب الله
رفيع د نورو علمي او ادبي وړانگو در سېدو په تمه شپې شمېري .

روحاني

نيولړک ۱۹۸۴

د بناغلی شهرت سنگیال لیکنه

”سکروټې“ اورونه “شول او” وپرونه“

کړې ” سکروټې چې له نن نه ۱۸ کاله د مخه رفیع صاحب هغه وخت چې د خلق مزدور گوند د ودکا په بد مستی کښې دکمونیزم بې سر او تاله سان ته نڅا پیل کړې وه بلې کړې وې نن اودونته گډخیدلي چې لمبې یې له تېرو اتو کلونو راهیسې په غرغړو دي . هو سکروټې د رفیع صاحب لومړنی چاپي اثر او شعري مجموعه ده چې د لومړي ځل له پاره یې د مطبوعاتو پر آسمان د هو شدار او د محظرت ننگ په توگه هغه وخت د تېرو ځان بایلو رښیموند بې بصیرتو او بې غورۍ په تیاره کښې دروسي کمونیزم استعماري فعالیت د ”خلق“ په نامه پیل شو ، وځلولې او بیایې له پنځوس ټوکو زیات ځانگړي آثار او په سوونو مقالې ولیکلې او خپرې کړې . او بیا چې هیواد د کمونیزم برېڅو او وحشي روسانو وړان کس ، وپې سوځاوه او ښکلې شنې درې یې ټانکونو غوږل او بمونو وسوځولې ” سکروټې “ بیا ژبې پراخه شوې ، د مقاومت او دود شول او ورسره وپرونه هم .

هو! حساس شاعر نه يوازې د ټولني عيني او ذهني زېږنده
شرایطو او چاپيريال نه الهام اخلي او انځوروي يې بلکه وړاندې
او وروسته هم ژور نظر کوي «تېريادونه» هېرېدو ته
نه پرېږدي او دراتلونکي اټکل کوي او تاييا... ..

رفيع صاحب دخپلې اوږدې محلاندي ادبي او مطبعايي سابقې
په لړ کښې د فونکلور، ادب، تاريخ شپېږني، کتاب بنودني او د
ادب پر تحقيقي او تخليقي وړبل ډېر په زړه پورې، بشکلي او رنگارنگې
مکالان ټومبلي دي چې د هېواد ادبي، تاريخي، او تحقيقي خپرونې،
جوايد، ورځپاڼې، مجلې کالغې پرې ډکې دي او کوله.

خو د ښاغلي رفيع په جهادي ليکنو، شپېږني، ټولنو او اشعارو
کښې چې کوم سوز، کوم خوند او کوم کيف پروت دی هغه د جهاد
د فرهنگي پراخه جبهې پوخ سنگر گڼل شي او پياوړې مورچل - او
له دغه جبهې او دغه سنگر څخه د دين او وطن د ښماتنو ډېر کاري
گوزارونه خوړلي او لا خوړي به يې.

«اودونه او ويرونه» د محترم رفيع جهادي اشعارو ننگينه
لکښې ده چې «تصوير»، «انجام»، «زندان»، «دوينو بهير»
«د شمال له خوا شمال دی» له ښايسته او زړه وړونکو مکالانو
نه جوړې شوې ده. دغه لکښې د شعر د هرې څانگې لکه آزادشعر

نظم ، غزل ، قطعو او قصیدو له رنگینو گلانو ترکیب موندلی
دی ، او بیا ددې کپله یه هر یو چکل : « تصویر » ، « انجام » ،

« زندان » ، « د وینو بهیر » ، « دشمال له خوا شمال دی » ، بېل-بېل
په ځانگړې توگه د چاپ یوه بنایسته او موزون لاس ته لوېدلې
چې دغه شمېر رفیع صاحب په یوه وار شپږ اړخبنستن او معیاری
آثار د جهاد مطبوعاتې څو لکه ته ورغورځولې دي .

محترم رفیع صاحب چې پر « اورونه او وپرونه » کومه عالمانه او
دیوه ځانگړې آهنگ لرونکي نثر مقدمه لیکلې ده ، سر بهر پر دې
چې دیوه نوي ادبي او خونوړ نثري سبک لار یې پرانستلې ده ، یو
مستند او ځانگړې تاریخ هم لیکلی شي . او زما پیشنهاد دادی چې ددغه
خوابه ادبي نثر مقدمه نوره هم وغځوي ، او د اورونو ، وپرونو ،
وینو او وېرې دغه رښتیني داستان نور هم رپسې اوږد کا او ځانگړې تاریخ .

« اورونه او وپرونه » ، « تصویر » ، « انجام » ، « د وینو بهیر »
، « زندان » او « دشمال له خوا شمال دی » آثار وکېنې د رفیع صاحب
مذهبي ټینگه عقیده ، وطن دوستي ، بې آلايشه دروند شخصیت ،
ادبي قدرت او درېه سوز او درد خپله ځان څرگندوي ، داسې چې
بیا دچا د تهمت ، حسد ، ناوړه او ناروا تبلیغاتو په پرده کېنې نشي
پټېدلی .

لوی شینتن تعالی دې ده ته نود هم توفیق ، صحت او اوږد
عمر و په برخه کاپې دخپل مؤمن ، مجاهد او ننگیال اولس د جهاد
حماسې او کارنامې وکابري او انځور او دخپلو ادبي او فرهنگي انجمنه
خدمتونو لپړی نور هم ونغځوي .

وَمِنْ آيَاتِهِ التَّوْفِيقَ
ننگیال

د ښاغلي عبدالباري جهاني وينا:

منظوم ليك

ماد پښتو د خوب ژبي شاعر گران وروډ « جهاني » پر نوم
 امريکې ته « اودونه او وپرونه » ورلېږي وو او د خط د نه والېرلو
 « کيله هم ورسره . او دوی هم مهرباني کړې وه زما ليک ته يې جواب
 او زما گيلې ته يې منظوم غبرگون رالېږلی ؤ . دا غبرگون د « اودونه او
 وپرونه » پر باب ؤ نو ځکه يې دلته سره لولو :

* * *

زړه ته راتېره کيله منه آشنا

ستاله خوبو - خوبو کيلو وگرځم

ستاله سپېڅلو اسويلو قربان

ستاله ویرجنو ترانو وگرځم

ستاد اودونو او وپرونو پېر

زه سوځولی ، ژپولی بيمه

ستاد تودو ویرجنو چيغو آواز

له درانه خوبه پاڅولی بيمه

ته باوري يې چې داسرې وينې به
نن که سباوي چېرته سرنلې راوړي
د آزادي د ناوې لاس به سره کا
دمستی بزم به په سرنلې راوړي

ما د هلند سو د حال په ژبه
کيسې دفتې د جشغو نو کسې
مايې ليدلي دي ياغي خوبونه
ما سلسلې د تعبېرو نو کسې

ته وايې مه غواړئ له مانه مستي
ژوندي جهان دی تو پانو عچلی
ستا شخه هېر دی د پاي زېب شرنګهار
وحشي لبتکرو دې کورګی وهلی

مالا پنخوا د اخزاني قافلې
د خپل ژوندون پر منزل ولاړې
هېر مې کړه ټوله د حوانې يادونه
هیلې مې هم ټولې نابینادې شولې

۶۳

زه یو ناکامه نابله سفر
د پردو غږې ته راوړې یمه
دلته پوښتنه د دردونو نسته
زه بې دردیو گونگی کړې یمه

زما د احساس په تال کې وړکې نغې
د دې محفل د اورېدلو ننه دي
زما د گونگی ژبې خاموښې چېغې
دلته د چا د پوهېدلو ننه دي

دلته یوې رښتینې کړیکې سره
د تزویر و نوجهان و خوځېدلی
چا به لا سترگې رپولې نه وي
دلته زرگونې اوښکې و بهېرې

زه یو پردیس یو نا امید شاعر
زما اسویلي د اورېدلو ننه دي
زه د نصیب ښکاري ویشلی مرغه
نورمې وزر د الوتلو ننه دی

۴۴

ز ماد خیال تو دنیا و نر پد ه
نر جهانی نری جهان پاته دی
ز ماد آرزو پسری ورثه دی
نری نسیم نری باعنوان پاتر دی

ز په ته راتره چکله منه آشنا!
ستاله خون و - خون و گلیو و گم!
ستاله سپیخلو اسویلیو قربان
ستاله ویز جنو ترانو و گم رحم!

عبدالباری جهانی

واشتگرتے

۱۹۸۵/۳/۴

د بناغلی شیخ نور علی نور وینا؛

برېښنې

زما فکران دوست شیخ نور علی نور چې د پښتو حساس او دردمن شاعر او زموږ له خوا خوږ و انصار و ثخندی، تل د افغانستان پر ویر او بڼکې توپوي او له موږ سره عمر ازي کوي. لاندینی آزاد نظم ده د «اوروند او ویرونه» په ارتباط ویلی او را لېږلی، که څه هم زه یې له شاعرانه مبالغو او اغراق سره موافق نښم خو دده د مینې او اخلاص له امله یې دلته راوړم!

د پښتو ځلنده نوردی

سمندر دی

داد علم

خزانده

فرزانده

یو کلتور دی

مناره ده د ادب

د ظلمت تورو تيارو لره

رڼاده

يو بريښنا ده

هغه څرپيکه، هغه «برېښ» دی

چې وحشت هم

تړې وحشت خوړي

* * *

د ادب د آسمان ستوری

رهنما

د گمراهانو

لارښود

د عالماتو

دده ژوند يو فلسفه ده

يو څېړنيزو لټون دی

تجربو ده

انقلاب دی

زلزله ده

د وحدت يوه نعره ده

یو استاد دی

یو پوهاند دی

یو جهان دی

یوه پانډت تاریخ ده

* * *

یو درد مند غونډې انسان دی

یو بلبل دی

د خزان وهلي

گلستان بلبل

کوي فرياد

خو د هغو کلونو

چې:

بي موسمه دي خزان وهلي

هغه کلونو

چې بي توډ باد هم ليدلی نه و

نن پرې اورونه

له آسمانه اوري

هغه غوټی

چي د سبائسيه
هر لابنگل کړې نه وي
نن دوخت

پنجو کينې دل شوې

پاڼې - پاڼې شوې

ذره - ذره شوې

* - * - *

دا د افسوس

نغمه چي اورمه زه

د سونو او درده پکه

دغه د چا دنړۍ دکومي آواز

چي مي تر غوږو راځي

د چا آواز دی دا

شرنگه سان دی دا

که سمندر

په غورځنگونو باندي سردی

که آسمان جوش کينې راغلی دی غره بيزي

دا څه آورمه؟

داخه دي ؟

راته بشکاري ترانه ده

چې غن پري

د تورخم ته پورې غاړه

د افغانستان

د دنگو غرونو پر سر

خو:

دا ترانه د چاده

داسې له سوز نه ډکه

په آورېدو يې

چې کاینات

داسې جوتې وخواه

هن:

دا خود "برېښ" نغمه ده

چې پرې د غره شوکه کښې

خو مجاهد

خپل خون من زه ته

د لاسه ورکوي

۲۰

پوې شومه

داد سوزه ډکه

د « رفیع » نغمه ده !

شیخ نور علی نور

بهادر خان - پېښور

۸۴/۵/۱۸

خپلې خبرې:

د اوس او ویر داستان

ورځې او شپې د زمان تسپې دي ، له همدې ورځونه هفتې او میاشتي جوړېږي او کلونه او پېړۍ ، صوبې د همدې شپو او ورځو په وسیله د زمان بدلون شمېرو او د تاریخ یون .

د ۱۳۵۷ کال د غوايي اوومه نېټه هم د زمان د ناپایاوه سمندر په غېږ کېږي یوه ورځ وه او یوه د شېږلو مهرونه . د دې ورځې لمر د سر وهلو په وخت سره بڼه درلوده او خونړۍ ، چې د افغان په هسک کېږي یې د یوې « سرې ورځې » ښکارندويي کوله او زموږ په « نېټرلیک » کېږي یې د یوې تورې ورځې څرگندويي .

لمر هسک راغلی و څو نېټې هسک ، د سهار کارونه نوي پیل شوي وو او دفترونه نوي پرانستلي . د کابل ښار په څو عسکري قشرونو کې د ماشینګونو ډزو او بیا د ټانکونو غورمار د عسکري آرامې فضاء سکوت مات کړ او د دې منظم نظام نظم یې ګډوډ

د هیواد پالو افسرانو تر سلینو کوله ووتلې او د څرخي پله د زغورو قواو له اوسپنیزې کلانه د ټانکونو بهیر را روان شو ، د بالاحصار

داستانی حصار ته اور ورته کړ شو او د «ملي دفاع» د وزارت
نږه د «۸۱۵» نومره ټانک ټکولۍ سورۍ کړ...

راډيو افغانستان غومځی خپرونه نوې پیل کړې وه، دوې،
درې سندرې يې نوې خلاصې کړې وې چې ټاکنونه پرې
ورننوتل او د «غږ بند» امر يې ورکړ، د خوښۍ نغمې غلې شوې
او د راډيو په څپو يو ويزمن سکوت خور.

ارن تر اور لاندې ونيول شو، معزور «داؤدخان» د
خپلو بې کفایته ملگرو په حلقه کې بې تدبیر شو. هرې خواته
يې هڅې وکړې خو هڅوک يې د «زارستان» پر وخت په کار نه شول.
او ميخ د امید لورۍ يې ونه موند، هڅې يې بې کچې شوې او تکلونه
يې بې نتيجې.

زه له تېر ماښام راسې خواشینی ؤم، ځکه په همدې شپه د
هېواد يو مشهور ليکوال مړ ؤ او يو پياوړی اديب؛ د هېواد نامتو
قلمي څېره محمد ارسلان «سليمي» بنيم؛ زه پر هاغه سهار د دې ليکوال
په جنازه تللی ؤم، د ماسپين دوې دوې نيمې ډېجې وې چې بېرته
بشار ته راغبرکې شوم، «ميرويس ميدان» ته چې راوړسېدم د وضعې
اکر بکر بدل بڼکارېدل، ټکسي واناو په تېرو خبرې کولې خو
يوه ټکسي وان را واخيستم، د پرلې تخنيک په مخه کې ټاکنونه ولاړ

وو، نه دېر وښی شوی ؤم ، په بېره مې ؤان کور ته لاوساؤ،
 کور ته چې ولاړم د وړو مور په وار خطايي راته وويل :
 «کودتا شوې؟» ما په ډاډمنه لهجه وده وويل : «چا کړې؟»
 څوک کودتا کولی شي؟ «هغې وويل : «يايي خلقيانو کودتا کړې!
 دا دي راپړيو خبرې نه کوي! . . .» او راپړيو مې يې مخې ته
 کښېښوده : د راپړيو پيچونه مې تاو را تاو کړل هغه نه غږېده ،
 دورې درې بچې به شوې وې، زمونږ کور د «باغ بالا» د لوږغره
 په لمنه کښې ؤ ، پر تخت بام کښناستم ، ډوډۍ يې راوړه ، اشتها
 مې سوځېدلې وه ، وار خطا شوی ؤم ، څرې وډ خوډلای شول ، ده
 هدا سې غلی اورنډې الوتلی پر څوکۍ ناست وم چې دوې جيت الوتکې
 رابنگاؤ شوې ، په کابل بناړيې دوره ووهله او بيا يې د «خواجهر ماش»
 په هوايي ډگر بمونه واورول او د الوتکو «الوت کړينه» يې ورانه
 کړه ، مادا هرڅه په غږېدلو ستر څکوليدل او د بت غوتلې
 ورته ناست ؤم .

د الوتکو د الوتې چټکې شوې ، ارکې هم بمباري شو ، په قرغه
 او قواي مرکز هر بمباري وشوه او په نور بناړم .

لوړ مان بکړ ؤ ، له کوره راووتم ، «پروان مېنې» تر رابنگانه
 شوم ، هلته مې ديو دوست کور ؤ ، هغه د راپړيو افغانستان ماوړ

ټو، دی هم په کور کېني رنډې الوتلی او زېږېښلی ناست و، د
 پېښو پوښتنه مې ترې وکړه، ویل: «عسکري کودتا شوې، په
 پاو باندي دوولس بجو راډيو محاصره شوه او موږ يې ترې راوايستلو!».
 د ماينام خره راخوږېدونکې وه چې د دوست له کوره
 مې راووتم او د «باغ بالا» په لور پلي را روان شوم، د «بهارستان
 سينما» په مخه کېني چې رتي روان وم، د خلکو
 ګڼه ګڼه ګونډه نه وه، هېڅوک نه ښکارېدل، ټول خلک په کودو
 ننوتلی وو، د سينما په مخه کېني يو خيرت پيرن هلك ولاړ
 و، خرې جامې يې اغوستې او يو خر شادر يې په اوږه و، غږ
 يې راته وکړ: «مه راحه!»، زه ور روان وم، رامنډه يې کړه،
 په وحشت يې غږ راڼه وخرخوله ما هم يې اختياره لاس وروچاوه،
 بېرته يې ژر پرېښودم او ترې روان شوم له روانډو سره پوه شوم
 چې دا «خالقي ځوان» و چې ددوی د ناروا قدرت له پيل سره د وحشت
 د تمرين قومانده وکړه شوې وه.

بېرته چې کور ته راوړسېدم په راډيو کېني مستې نغمې پيل
 شوې وې، همدانغمې موږ د ۱۳۵۴ کال د چنگاښ په شپږ ويشتم
 سهار هم اورېدلې وې، خو هغه وخت ډېرې خوندي وې او
 خوږې وې او فن ډېرې دروونکې او ویرمنې.

خو شیبې وروسته راډیو دخونږی او وحشیانه کودتا
 بریالیتوب اعلان کړ او د «خلق» هغه رټل شوې کلمه
 یې چې زمونږ په خپرونو او راډیو کې یې حای نه درلود په
 وار- وار لاندې باندې کړه .

د تقوونو ډزې او د الوتکو بمباري هداسې روانه وه ، پر
 آسمان هم له ماښام سره تورې وړیځې راخوږې شوې وې او د
 ویرجامې یې اغوستې وې ، لاندې د تقوونو غورمېهار ، په هوا کې
 د الوتکو غورهار او د بمونو کړسهار ؤ او په هسک کې ترنډه
 بریننا او تنا ، شپه یې ډېره مهلیه او ویروونکې کړې وه ، چاله
 ډېرې خوب ونه کړای شو او په همدې شپه آسمان زمونږ د بدحالی
 او بد بختۍ په پیل وژپل ، ډېر یې وژپل او د باران په جامه
 کې یې له شپږه وتلې او بسکې تویې کړې .

سهار ته د ارښ د لوړې «کښته گڼ برج» د ننگی ساعت غږ
 غلی شوی ؤ ، هغه کلنک چې ساعت په ساعت یې شمېرې زنگونه
 وهل ، له کاره لوېدلې ؤ ، دهکړه عقربونو نور دقیقې او ساعتونه
 نه شمېرل او دوی د تل له پاره د آزاد افغانستان د آزاده وروستی
 شېبې ثبت کړې وې او حای پر حای پرې درېدلې وو ، د غلامانو د
 الوتکې بم ددې برج یوه برخه نړولې وه .

د ارګ د شرقي دروازي د پاسه لوی ، لوړ درې رنگه د آزادي بيرغ چې هر سهار به يې د لمر زرينو وړانګو سلايي کوله ، د وحشت له گوزار سره را نسکور شوی ؤ ، د دروازي د پاسه يې په نيم څوړنه ډول د ویر رپا کوله او دخپلواک افغانستان د استقلال ویر يې تمثيلاوه .

« داؤدخان » چې په افغانستان کې يې د روسانو د رختي کولو لويه گناه په غاړه وه ، ټوله شپه د روس له غلامانو سره جگکېدلی ؤ د « تسليم ، - تسليم ! » چيغونه يې په گوليو ځواب ورکړي ؤ ، په زړه او وگولو يې ويشتلې وې او بيا يې دخپلو کناهنو کفار په خپلو وينو وينځلي او د سهار له رڼا سره يې سينه غلېدل - غلېدل وه او په خپلو وينو کې لژند پروت .

دا په افغانستان کې د اور او وينو د داستان پيل ؤ ، ورپسې د لویو وپرونو او ملي بد بختيو لوی بهير .

خلقيانو دې غلامانو او ځيره خورونو ته روسانو د وحشت قوماندو ورکړه او دوی هم نوي - نوي وحشت ته لاس و غزاوه . د کورنو لستول او لوټل ، د عقيدو پلټل ، د ديندارو او هيوادپالو کسانو نيول او وژل ، د عزت د کسانو سپکول او تحقيرول ، د مالونو ، جايدادونو او شتمنيو ضبطول ، د زړو د شتمنيو تازه کول او د نړيو د شتمنيو پيدا کول

چاته په شک او سپکه کتل او دهرې ودانې وړانول یې پیل کړل .
مضور وروځو یې مایې خلقیانو هر یوه یې دا حق درلود چې
هرڅومره کسان یې پوښتنې ووژني او په خلکو چپه میچنې وگرځوي
د وحشت او انسان وژني مسابقه پیل شوه ، هر یوه کمونست به
هڅه کوله چې تر بل زیات ووژني او له دې لارې ګوټدي کړیږد پت تر
لاسه کړي او د چټک پرمختګ سند -

ځاین تره کي به په رله یو یې او تلویزیوني ویناؤ کښې ویاړ کاوه :
"چې په ملکي کښې له علاقه دار نه نیولي بیا تر ما او په عسکري
کښې له دڼکی مشر نه نیولي بیا تر ما ټول خلقیان په کار و ګومارل
شوي " او بیا به یې ورته ویل چې : " دا نوی موندلی موټر په سل
میله کښې دوه سوه میله وزغلوئ ! لارې درته آزادې دي ! " .

هو ! دوی دناروا قدرت دا موټر په زر هاؤ میله کښې وزغلاوه
او هرڅه یې پرې براب کړل او په خپله یې د اقتدار د موټر پر زې هم
درې - درې .

د خلقیانو په دستور د دهمندکې د زندان او د ټولو ولایاتو
د جیایي بندیانو د زندانونو وروڼه پرانستل شول ، د جانیانو او قاتلانو
دوسیې و سوځولې شوې او بیا یې دوی ټول خوشي کړل او له ځان
سره یې تنظیم .

دخري پله جهنمي زندان چې داؤدخان جوړ کړی و
 دده د کورنۍ په پاتې غړو افتتاح شو او پکښې واپول شول
 او ورپسې يې د «هل من مزید» خوله خلاصه کړه او په لس هاو
 زره افغانان يې تر ستوني تېر کړل؛ زندانيانو په جهنمي حالاتو
 کې ژوند کاوه او هره شپه به په لسهاو تنه ترې ایستل کېدل؛
 په تودو موټرو کې به «پولیکون» (وژل ځای) ته وپل کېدل
 اولاس تړلې به د ماشينګرو نښه ګرځېدل، په هر ولايت او هره
 اولسوالۍ کې زندانونه ډک شول او پولیکونونه جوړې.

د آزاد او آرام وطن هره خوا وحشت ونيوله او وژلو،
 اور ونيوله او وير، وينو ونيوله او ويرې.

د روسانو د سنجش په خلاف افغانان د خلقتيانو وحشت
 نه يوازې داچې ملي نه کړل بلکه راوینس يې کړل، راولاړې
 کړل، راولې پارول، راغونډې کړل، را لښکري کړل او بيا پر
 له پسې د هېواد په بېلابېلو برخو کې قيامونه پيل شول او پاڅونونه،
 حملې پيل شوې او بریدونه، جهاد پيل شو او د حق او باطل خونړی
 جګړه.

څومره چې وحشت زيات شو، هدمره مقاومت زيات شو
 او څومره چې تېری زيات شو، هدمره مقدسه دفاع پياوړې

د هېواد هر دیوال او کنډو سنځر شو او د هیواد هر
بچی سپاهي او عسکر .

مغزورو خلقیانو درانه او د ایمان پاخه سوکوته
وخوږل ، په سپینه وړج عسکري او ملکي ولاړې دې ورته
وشوې ، دوی په بې رحمۍ وکوټلې خو هغه په بیړه
دېرې شوې او خوږې او په پای کې د قیام سنگرونه
دومره دېر شول چې تر وس تېر شو د هغه گڼون .

روسانو خلقیانو ته بې ټوله مهلکې وسلې راماتې کړې
خو خلکو په تش لاس ماتې او له خلقیانو نه پاتې کړې ، له دې
بې ایمانو نه یې د ایمان په زور و نیولې او د همدوی په وسلو
یې ورسره جهاد توکې .

د افغانستان د ایماندارو او مېړنیو خلکو د قهر د توپان
په شپو کې مغزور خلقیانو رانسکور شول ، تس تس شول او
خبرې دې ته ورسېده چې په خپل منځ کې سره ولوېدل ،
پرچمیان یې سره وشړل ، نابغه استاد (۱) تره کی د خپل وفادار شاگرد
په لاس باد روان او د دوزخ ژورې کندی ته ور روان شو ، خاین امین
د سقوط په پوله ولاړ و ، د اولس د قهر سره اور ته رالویدونکی
چې روسان په وارخطایي سره را میدان ته شول ، دی یې

ژر ددې اور خوراك كې خو خپل ناروا قدرت يې د «لوڅ تېرې»
 په وسيله وژغوره او د شلمې پېړۍ شاه شجاع بېرك شايې د
 بسكاري زرك په توگه تخت نشين كړ او رئيس جمهور (؟).
 روسانو سل زر كسيز سور او نه ماتېدونكي (؟) پوځ
 راووست او بې شمېره وسلې، بمونه او الوتکې . دوى نو د
 افغانستان اشغال شوى وگاڼه او د افغانانو قيام او مقاومت
 ختم شوى .

پر هيواد باندې يو ځل بيا تر قربان وړاندې چوپتيا خوره شوه
 خو ډېر ژر، د روسانو تر راتگې خو هفتې وروسته په كندهار
 ښار او هرات ښار كې د «الله اكبر» ملكوتي غږ د اسكوت
 مات كړ، خلكو پاڅون وكړ او د ۱۳۵۸ كال د كې په درېيمه نېټه
 د «الله اكبر» د باعظمته غږ سره په كابل ښار كې هم
 عمومي پاڅون وشو او ملي قيام ۱۳۵۹ كال په پيل كې روسنفكري
 قيامونه پيل شول او پوهنتوني، نجونو او زلمو تش لاس سپني
 گولو ته ډال كړې، استعاري بنوونې او روزنې ته يې لته وركړه
 او حتى د وړكتون ماشومانو هم د روسي شيدو «نه خوږل» اعلان
 كړل .

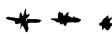
د روسانو ددې دوهمه پړاويز وحشت نتيجه هم معكوسه

وہ او د قیام پہ بل شوی اور « تہل » ، ددې اور لنې ورځ پہ
ورځ لا لوپړې ، قندېزې او خودپړې او انشاء اللہ هغه ورځ
لرې ته ده چې ددې اور لنې به د نړۍ د لوی شداري او
فرعوي قوت هم لوخړه کړي .

د اور او وینو د اترارژ یدي روانه ده او زمونږ پهرې مادي
او معنوي شتمنۍ یې ونډېدلې خو زمونږ د اولس پاکې ، سرې او
تودې وینې گواهي لي : چې دا وینې به رنلې راوړي او د آزادۍ د
ناوې د لاس او پښو نو کړنې به شي .

زمونږ د مېړني ملت ایمان د اډ را کوي چې د بنمن ته به
امان ورنه کړي او د تېکې فرصت ته به یې پرینډي .

مونږ باوري یو چې زمونږ ناولی او وحشي د بنمن به د پږ ژر
زمونږ له خاورې نه سړي ، سرو هلی ، برو هلی ، شرمېدلی او ساتي
خوږلی .

د اور وینو او ویر د یو ورنکی داستان زما د ژوند داستان
هم دی ، زه هم ددې توپان دیو د کوچني خس په توگه لکه چې
تاسو ولوستل له هماغه پیل غږه له خایه خو غږېدلی يم ، بیامی د خوښۍ
او آرامۍ شېبه نه ده لېدلې او بیا له دې اور او وینو نه لرې نه يم پاتې

شوی .

ددې وحشي توپان څپو ځکه په کابل کې ساتلسم
چې د خلقيانو او روسانو تر لاس لاندې ؤ او هر آن يې د عقيدو
تلاشي کوله او د کودونو لټول او هر لځه به يې بېول کول،
وژل او د عقدو تشول؛ کله يې دارالجهاد او تودو سنگرونو
نه در دگوته بېولم چې زموږ کلي هم هلته ؤ او د جهاد مرکز،
او هلته به دخليتانو وحشيانه حملې وې، انسان وژنه او د ماشومانو
او ښځو د غزو غارونو او سمخوته تلل او د کودونو وړاندېدل؛
کله به يې د زندان و سپنيزد پنجره ته اچولم چې هلته به
وهل وو، ټکول وو، برق ورکول او راز-راز روحې او جسمي
تکليسونه ليدل؛ او کله به يې د مهاجرت په کاروان کې روان
کړم چې کله يې وې، ماشومان او ښځې، سر و هلي بروهلي، در
په در، بې سر سپوري او بې خيمې، د صوبه سرحد په گڼو
او د بلوچستان په دښتو کېتي -

زه په دې څخه باندې شپږو کلونو کې په دې روان
بهير کې چې که هر څو سرگردان او پريشان شوم خو پښمان او
ستومان نه شوم؛ که په کلي کې نوم يا په بند کې، زندان کې
نوم يا په مهاجرت کې، د قلم د سنگر نه په څنگ نه شوم، هر شمه

به مې له ځان سره محاسبه کوله چې: « تانن د نورو کارونو ترڅنګ د جهاد په لاره کېنې کوم څه؟ »
په غونډو-منلو، په شبنامو، مقالو او خاطر و سر بېره چې په دې دوران کېنې مې لیکلې، شعر هم زما د دې دورې یو دایمي ملګری ؤ، هر وخت به مې دې مارغه د فکر په سر سپوری کاوه او د دې حالاتو په ارتباط به یې یو څه رامینځ ته کول چې کله به داسې هم وشول چې هیڅ د لیکلو وخت به مې ورته ونه موند او بېرته به په ذهن کېنې وچ شول، کله به مې ولیکل د ستلو ځای به یې نه ؤ چې بیا به مې د خلقي لوڼمارانو له وېرې کله د کورنۍ په چمت کېنې ځای په ځای کول او کله به مې په ځکه کېنې ځین کول چې په دې سلسله کېنې هم یوه برخه رانه ضایع شول.

یو وخت مې چرت وواژه چې نوی لیک دود (رسم الخط) اختراع کړم، خپل شعرونه او خاطرات مې پرې ولیکم او که په نلارنه کېنې ولوستل ودر وایم به چې: « دا ماله یوه زاړه قلمي کتاب نه راقل کړې چې خط یې لا تر اوسه نه دی پېژندل شوی او په دې امید مې داقل ساتلی چې که یو وخت ولوستل شي. » دا کار مې هم وکړ، مینې خط ته ورته لږ څه پرمختللي توري مې جوړ کول، لیک دود مې

"فونيمیک" بڼه درلوده يعنی حرکتو او واولونو ته چې هم
قوري جوړ کړل چې د تورو شمېره يې تر پنځوسو اوږده؛
د ليک دود کلي چې بېله وليکله او يادداشتونه چې بيا بيل وليکل؛
يوڅه شعرونه او يادداشتونه چې پرې خوندي کړل خو د
"کلي" ساتل يې خطرناک و و نو د ليک دود چې هم دود نه شو (دوي)
ليک دود کلي او نمونې چې ساتلې چې په خپلو خاطراتو کښې به
پرې مفضلې خبرې وکړم، (انشاء الله تعالی).

څه شعرونه چې په ډېر کړاو ساتلی وو ډېر ځل
چې ددې خورو- ورو شعرونو د راغونډولو او چاپولو تکل وکړ
او هڅه؛ خو تر اوسه يې په چاپولو بريالی نه شوم ځکه زما لاس تش
و خود چا جيسونه چې ډک وو هغو ته يې د اوږد بدلونو بې همغږي نه
منله نو دادی تر ننه دا شعرونه چې د جهاد له پاره وو، د مجاهدينو
له پاره وو او د جهاد د سنگر له پاره؛ هدا سې ناچاپ پاتې شول
او نن يې هم په تش لاس او د مطبعې د مساعدت په ډاډ چاپ ته سپارم
او ستاسو لاسونو ته يې در رسم .

دا شعرونه له ډېرو توغونو وتلي، ډېرې سختې يې ليدلې
او ډېرې سختې چې پرې ليدلې؛ ډېر ضايعات يې ورکړي او ډېرې
پارچې يې له منځه تللي خو دا څه چې پاتې دي دا د جهاد د سرمايي

او پانګې په توګه دلته خوندي کوم ، کيدای شي ګونډې ددې
 شعرونو په وسيله زمون او ستاسې په دې ګډو درد او غم کېښي
 له تاسو درنو لوستونکو سره شريک شم او دې درانه پېښې ته
 د زغم او د حق د برې په ډاډ لا ښه اوبه ودرکړو .

زه باوردي يم چې زما دا شعرونه نه ادبي کيټ لري ، نه يې
 ددې توان موندلی چې د افغانستان د بې ساري تراژيدی يوه کوچنۍ
 برخه انځور کړي خو په دې ډاډ يې وړاندې کوم چې دا زما د احساس
 او ضمير غزدي او د افغانستان د ملت په دې سختو شيبو کېښي زما
 د درد او دوک يو کوچنی تصوير ، نوځکه د ناموزونو او نامرېولو
 جملو تر شکر د بناغلی ايوب صابر خيره يو - يو الهامي بيت هم
 پکښې شته ، داسې بيتونه چې بې اختياره مې خولې ته راغلي او
 په بېرته مې کاخه ته سپارل دي ، په دې الهامي بيتونو کېښي يې ځنې
 راته ياد دي لکه :

زما قاتله ما چې نن د بل په لاسو وژنې
 ښکاري ستالاس يې هم تر لې د مباره پاره

يا :

د وينې تېلو د همت ډېره مې بله ساتي
 له هرې خوا د توپانونو سلسلې دي راځي

یا :

اوبنکرو! ژاړی چې له سترگو راجلا شوی؟

زما کال د بیلتون وشولا خنډېږم!

او داسې یو- یو نیم بل بیت هم .

داو د ملت له تریخ داستان سره مل زما او زما د شعر

تریخ داستان هم ! که اوس هم زما شعرونه زما د زړه غږ تاسو

ته ورسولای شي او ستاسو د زړه له غږ سره ملتیا ومومي ما د

خپل ټول زجر اجر موندلی دی .

په مینه

حبیب الله رفیع

کوڅ تا کال ، پېښور

۳۳۶۴/۴/۱۸

لویه خدایه!

ډکې خوږې راوتلی یم له کوره
امیدونه ې راوړې د تا کور ته
د افغان په کور د ظلم اور بیلېرې
ابراهیم غونډې لوږې دي سره اور ته
افغانان خوستا مخلصه بندگان دي
ستا په ډاډې ملاتړې، دوخت زور ته
په خپل فضل، په خپل رحم بری ورکړې
چې شي درس د تاریخ پاتې هر سر زور ته
لویه خدایه! لویه هیله ې سپوره کړې
چې موسر وې په سیالانو کې تل پور ته

۱۳۵۹/۸/۱۵

بیت الله شریف . مقام ابراهیم علیه السلام

د لمر خیره

نور د شپې عمر و پای ته رسېدلی
د تیارې په زړه خنجر درنا خښ و
هغه لمر په راختر و په جهان کښې
چې د ټول کون و مکان د مولا خوښ و

د باطل د ژوند دانه په ختمېدو ووه
د حق نور په ځلېدو و هره خوا کښې
د ظلمونو د ظلمت په خاتمه کښې
و- نیا و د نظام زېږی په دنیا کښې

جهالت په مجهول لوري و په تېنښته
علم خُلمده رڼا را خوروله
د تقدیر فیصله شوي وه محکمه
دانسان د ژوند صحنه يې روڼوله

چې انسان، انسانیت پرې سلامت شي
د سلام او د اسلام د دین آغاز و
چې شکونه او وهمونه ټول مغلوب کړي
په نړۍ کې د یو پوخ یقین اعزاز و

چې وروړی، برابري انسان ته ورکړي
دیوه داسې پاک آیین مقدمه وه
د ایمان داسې وسله په راوتووه
چې په ټولو قوتو يې غلبه وه

محمد رسول الله، حُکمه پیدا شو
چې اوبزه ورکړی دې نوي قیادت ته

۵۰

دی بشیر شو، دی نذیر شو قول بشرته
د بشر مخیری و کړه هدایت ته

درودونه دی پرده دده پر آل وی
سلامونه استوم دده امت ته
ژوندیې موزنه عقیده او هم جهاد کړ
مسلمان ځکه خوبیری شهادت ته

۱۳۶۲/۹/۲۶

پښتور، کابیان

ژړا

فلکه ستاله لاسه ده وژېل، ما وژېل
هغه او دغه، خپل، پردی، دوست او اشنا وژېل
د غم لپاره یې یو ځای هم سره پرېښودو
هر چا جلا، جلا، جلا، جلا، جلا وژېل

۱۳۶۲

جوزا

۵۱
د حق کور

«حق»

یونوم دی ،

یومفهوم دی ،

یوه وړوکی کلمه ده ؛

خویولوی غوندې قوت دی !

پکښې پروت یولوی جهان دی !

حق وړلوی دی ،

وړ عظیم دی !

حق وړ لوړ دی !

له مادې اومادیت نه !

ددنیا له کثافت نه !

* * *

«حق»

یونوردی ،

یوه زناده ،

یوه وړانگه ده ،

یو لمر دی ،

داد خپه تور جهان پرې منور دی ،

حق ته گوتې نیول کیږي ؛

خودا لمر پرې نه پتېږي !

اودا نور کله نور پرې !

* * *

”حق“

یو جسم دی ،

یو ځان دی ،

د معنی یو لوی بدن دی ؛

خو باطل یې لوی د بنمن دی ؛

باطل تل په تیاري دی ؛

ورته جوړې کړي لښکري ،

ورته بل کاندې اوروڼه ،

ورته کښېنوي داروڼه ،

پرې کوي د ملشینگنو، د بهونو، د توپونو گوزاروڼه ؛

خو حق تش لاس وروان وي ؛

هسکه غاړه

بې له ډاره ؛

نه له داره لري وېره،

نه له اوږه پناه كېږي

اونه هيڅ وخت مغلوبېږي !

* * *

«حق»

موجود دی؛

يو وجود دی،

له ازله تر ابده،

قل ژوندی دی، تل ژوندی دی!

دار ته خېږي،

خود استونی؛

رسی نه شي بندولی،

اورېپې نشي سوځولی؛

د بعمونو، د توپونو گوزارونه دي پرې كېږي،

خو حق كله شي وژلی!

* * *

«حق»

د «حې» او «قاف» تړون دی،

یوه وړو کې کلمه ده ؛
خود ژوند یو لوی مضمون دی !
په دې لار کې قربان شوي ،
ډېر ځوانان او ډېر مېړونه ،
ډېر له غزمه ډک سروته ،
خوتیت شوي کله نه دي
د باطل ناولو پښو ته !
دوی پاللی انسانیت دی ،
دوی ساتلی د حق نوم دی !

* * *

« حق »

یو غځن دی
یو تکبیر دی !
را ولاړ له ملکوت نه !
عرش الله یې لپ زوی ،
کائنات یې خوځوی !
غلی شوی کله نه دی !
لا لوی پېر یې - لا لوی پېر یې

لکه تندر له آسمانه

د باطل په سر والو پري

* * *

«حق»

يو توغ دی!

يو بيرغ دی!

چې رپينې په جهان کې!

له رپا سره يې رېږدي:

د باطل ټول قوتونه!

ما توي يې په مېرانه

په قوي وسلو پسوللي -

ټول پوځونه!

* * *

«حق»

يو ژوند دی،

يو حیات دی!

ازلي دی،

ابدي دی؛

تل ژوندی دی ،

لا فانی دی

مدام حی دی ، لایموت دی ،

« چې حق راشي باطل تسبتي »

داد حق د ژوند ثبوت دی !

* * *

« حق »

یوه لاره ده ،

یو واټ دی !

د بنکلا په لورې درومي ،

د خُلا په لورې درومي ،

د جنت په لورې درومي ،

د فر دوس په زړه کېنې تېر دی

د انسان عالی انجام دی ،

سړیا توب پرې مکمل دی

د ایو پول دی ، د ایو پیل دی ،

د صراط په تری لاره ، د وصال په لورې یون دی !

* * *

«حق»

یوعزم،

یوثبات دی!

زه ددی سنگر سپاهی یم!

په همدې لاره راهی یم!

دتوپونو، دتپانکونوپه صفونو ورگډېږم!

په تش لاس ورسره جنگ کړم!

د باطل له زور او شوره:

نه په شاخم، نه وپېږم!

باوري یم، باوري یم!

زه برېږم، زه برېږم!

زه ددی سنگر سپاهی یم!

زه د حق په ډاډه جنگېږم!

که شهید شم، که غازی شم!

په دې هره یوه لاره:

زه د حق کور ته رسېږم!

۱۳۶۳/۶/۶۵

کوټه، فقیر محمد روډ، د پروفیسور سیال کاکړ کور.

د اختر وړخ

زما امانه! په ماگراڼه! نن بيا هم اختر دی
 وړخ داخترده، ستاختردی، زما هم اختر دی
 څنگه اختر! د غم اختر! او د دردونو اختر!
 د فریادونو، د آهونو، د ویرونو اختر!

* * *

ته له مالريې يې اوزه يمه له تانه لري
 نه آروم ستا وړې - وړې، خوږې - خوږې خبرې
 ستاله مستې، ستاله خوږې، ستاله خندا هروم
 ستاله نازونو، له رازونو مشغولا محروم يم
 د تادغ له هکله چې اخېستلای شم
 د تاله بنکلي تنه لېچه څرخولای شم
 د تاد سترگو په نور سترگې مې غوږې کله
 د تاد مخ شمع مې چې ته بلېږي کله

زما امانه! په ماگراڼه! نن بيا هم اختر دی

وړخ داخترده، ستاختردی، زما هم اختر دی

* * *

ته خو ماشوم يې ته به خوښ وي او خندان به اوسي!
 له «ثريا» ، له «آريانا» سره روان به اوسي!
 ته به لويديځ ياد مور او لويديا په غږن کښې
 ياد توږي ، ياد ادکې او کاکا په غږن کښې
 ته په وره ژبه دې ټولو ته « ابه » به وايي!
 خبره ترې غواړې هر يوه و ته « آه - آه » به وايي!
 بنايي چې زه به دې له ذهن نه وتلی وم اوس
 د تاله ميني به دې شپو ورځو ايستلی وم اوس
 زما امانه! په ماگرانه! نن بيا هم اختردی
 وړخ د اخترده ، ستا اختردی زما هم اختردی

* * *

نه اته! زه پوه يم ، ته ناپوه يې خو يې ميني نه يې
 حکم چې زړه يې يې جدا زما له وينې نه يې
 ستا لور شعور دی کوچنی زړه دې له الفتره دک کې
 کينه هېڅ نه پېژني ټول له محبت ه دک دی
 ژبه دې نه گرجي خوسترگې دې حالونه وايي
 ستا د خوږې او پاکې ميني دک رازونه وايي

زه بهيره شپه چې نه ؤم ته به شوي رنځور راپسي
 پوه يم چې اوس به هم کړپړې ته ضرور راپسي
 زما امانه ! په ماگراڼه ! نن بيا هم اختري
 وړخ داخترده ، ستا اختري ، زما هم اختري

* * *

ته خوماشوم يې نه يې پوه چې دا بسلتون ولي دی
 داستا ، زما ، دپول ملت د مرگ ژوندون ولي دی
 دا په زرگونو دک کورونه اوس سپره ولي دي؟
 دا د وطن ميري خلک خواره واره ولي دي
 دا په زرگونو کورني بې مشره شوي ولي؟
 دا په زرگونو کورني بې کشره شوي ولي؟
 دا د ورو بچو پلرونه وژل شوي ولي؟
 دا په لكونو افغانان دي شړل شوي ولي؟
 زما امانه ! په ماگراڼه ! نن بيا هم اختري
 وړخ داخترده ، ستا اختري ، زما هم اختري

* * *

ته نه يې پوه چې ډېر بچيان يتيمان شوي په څه؟
 او ډېر ودان - ودان کوروندي ودان شوي په څه؟

د کورنیو تودی غبرې سرې شوي په خه؟
د ډېرو مېنود نغري ایرې مړې شوي په خه؟
ډېر ماشومان بابا! بابا! وایې خوپلارې نشته
گرځي ژوندي خو د ژوندون کولولارې نشته
له ډېرو مېنود بمونود وړې پورته شولې
ډېرې بشرې وې چې د کور په حای غ کورته شولې
زما مانه! په ماگرانه! نن بیا هم اختر دی
ورځ د اختر ده ستا اختر دی، زما هم اختر کی

* * *

دا ټول پردې چې په وطن کې سور وخت راغی
تاریخ تر یاد نه دی یو داسې بربریت راغی
د روس مرئو په وطن کې کودتا جوړه کړه
زمون پر مادي او معنوي شتو یې تالا جوړه کړه
د خپل بادار تودی وسلې یې رامیدان ته کړلې
پرې شرمې یې مخاغل اتل افغان ته کړلې
څوک یې په توپو، مشینګونو او بمونو مړه کړل
نور یې په راز، رازو وختونو، غذا بونو مړه کړل

زما امانه! په ما گرانه نن بيا هم اختر دی
ورځ د اختر ده، ستا اختر دی، زما اختر دی

* * *

مېنې سپرې ، کورونه روان ، خونې ويجاړې شولې
لښتې د وينو شول روان ودانې شاري شولې
په نوم د خلکو يې په خلکو دېر ظلمونه وکسرل
تاريخ شرميز يې پرې ، چي دوی کوم-کوم کارونه وکړل
د روس په لمسه قتل عام د افغانانو سوکوی
د خوار په نوم باندي ناستنې په خوارانو کوي
په لکو بجې يې کړې کوندي ميندې بورې کړې
ددې وطن د زلمو ونې يې سر بورې کړې
زما امانه! په ما گرانه نن بيا هم اختر دی
ورځ د اختر ده، ستا اختر دی، زما اختر دی

* * *

خو بيا هم زېرمې درکوم چې داليوان به نه وي
داد افغان ملت د خاورې د بنمنان به نه وي
ژر به ورکيږي ، د پردو حلقه بگوش عالمان
داد روسانو دروېلو نو او کوپيک نو گران

زېرى بچيه چې افغان ملت قيام كړى دى
 ددوى پرضديې بريالى جدى اقدام كړى دى
 دوى به وركيږي، دا وطن به ازادېږي زمونږ
 دا خوراو وور ملت به بهرته راټولېږي زمونږ
 زما امانه! په ماگرانه! نن بيا هم اختردى
 وړخ دا اخترده، ستا اختردى، زما هم اختردى

* * *

بېرته به يوځاى شي پلرونه د بچوڼو سره
 توده به مېنه كړي زامنواوله لوڼو سره
 بېرته به يوله بېل بېل شوي ژر وصال ترسي
 داوبو تږي به ضرور آب زلال ته رسي
 څوك چې ژوندي دى بېرته ژوند په كورونو كوي
 څوك چې شهيد شول خورشالي په جنتونو كوي
 كه ژوند وو زه اوته به هم بيا يوځاى كېږو زويه!
 لكه پخوا به يوله بل سره لوبېږو زويه!
 زما امانه! په ماگرانه! بيا به هم اختروي
 بيا به اختر، زما به هم د تا به هم اختروي

٦٤

شنگه اختر، د خوشاله اود خوندي و نواختر
داسې اختر چې وي به داد اختر و نواختر

داختر وړخ اشوال ١٣٩٩

١٣٥٨/٦/١

پېښور، کبابيان

زما جرم

زما جرم له وطن سره ده مينه
په دې مينه کې که سرخې اوس دې خيڼه
چې وطن خي زما سر دې ترې تر سر خي
تر وطنه به بل څه قدر لـرینه

١٣٥٧/١١/٢٧

کابل

غزل

زه بی شمېرم درته خومره چې کوم - کوم دي ؟
د دنیا غمونه ټول زما په نوم د کي !
د آسمان په کنارو کښې شومه ستړی
د بخت ستوري راته نه ښکاري معلوم دي
زه یې خوشي دې خوښی تر تیم راوستی
چې خوښی کوي هغه کسان معلوم دي
شومه دم له اند پښتونه را بیدار شم
انځ مې نه لکي ، بستر او کټ مې شوم دي !
ها سمسور - سمسور بڼونه چې اوس نشته
سوځولې د شمال باد سمرم د کي
چې د تم ټکی ایزدي د بشر ژوند ته
دغه بدې - بدې چارې د ایتوم دي
د تلویپل دې تل ژوندی شوزما وره کښې
پرې وهلی مې د تر مو او ښکو موم دي

منزل

دغه لاره چې ته گوري:

داچي ډکه په اغزوده!

داچي ډکه ده له کاڼو!

دغه لاره چې ته گوري:

داچي درومي له پيچونو!

چې تيريزي په پناونو!

دغه لاره چې ته گوري:

چې غوږيزي پرې جازونه!

چې اوږيزي پرې اورونه!

دغه لاره چې ته گوري:

چې فرش شوي په بمونو!

چې وړانيزي په توپونو!

دغه لاره چې ته گوري:

چې په ستغوده ختلي!

چې په خوږو رالوبدلې!

دغه لاره چې ته گوري :

چې دشپي په زړه کښي پرومي!

چې تيارې پرې راخوري گه!

دغه لاره چې ته وييني :

چې لړلي ده په وينو!

چې ساتلي ده په وينو!

هو!

دغه لاره همدا لاره :

د گلونو لور ته درومي!

د باغونو لور ته درومي!

دغه لاره همدا لاره :

دلوی واپت په لوري درومي!

ارت میدان لري په مخکې!

دغه لاره همدا لاره :

د آرام غبرې ته رسي!

د مرام غبرې ته رسي!

دغه لاره همدا لاره :

په هوارو تما ميږي!

د گلزار غمږې ته لوبږې!

دغه لاره همدا لاره :

د سپېدو آغاز تر رسي!

سنگلوي يې د لمر وړانگې!

دغه لاره همدا لاره :

سروخروي ته وروتلې!

سر لوبږې لري په پای کې!

سرفنزل د مراسونو

« خپلواکي » لري په پای کې!

١٣٦٣ / ٧ / ٢٢

پېښور، کوز تا کال

افغان

مېړه هغه دی چې نر مري په میدان مري

د وطن په مقدس عهد او پیمان مري

وطن نه پلورمري د بل غلامی نکسري

افغان زېږي، افغان ژوند کوي افغان مري

١٣٥٨ / ٦ / ٢١، کابل

سورخزان

« د فلک له چارو خه وکړم کوکار؟
زمولوي هر گل چې خاندې پر بهار»
چې نسیم وي موسولې په گلین کښې
په توند باد یې کړې له واره تار په تار
مانه یې کړې پر بن لې سورې سورې کړې
چې وي پر خې تازه کړې په سهار
سنگلی مخې بوران وي لا سنگل کړې
نه وي کړې لا بلبلو پرې چمنار
یو پر یو د خزان په رحم ورکړې
په سر ورکړې د سیلیو توند گوزاس
جر او کړې چې لاسونو د قدرت وي
لاله زار کاندې بدل په خس او خار
د ماشوم غوندې په « هست » و « بود » کړې یې
تارو بود د « هست » نابود کړې په مدار

یوخل نہ دی ، دوه خل نہ دی ، دري خل نہ دی
 خوچي دی دی ددی لويي دي تکرار
 هر ورځ نوي کلان په اوږي سوسي
 په هر وخت کې نوي - نوي کاندې چار
 لاس دي مات شه ای فلکه ستمکاره
 چې څنگه دی پرېښود وکرار
 په سکندر او په چنگيز مودي ملک وران کې
 بيا انگرېزي کې تهریو ته تيار
 اوس دي سره ويا په موزیکه رانازله
 له شماله دی راترکې سرر بنامار
 د چنگيز خونريز وولې په وينو
 د خلقيانو بې جبه اقدار
 د زلمو سيني يې سمې کړې توپو ته
 پرې يې جوړ کړ د بمونو درزهار
 د گولو زلمي يې هر خوا اوږولې
 فراوښتي يې پرې توپې کړل انبار
 د پروار په زاړه لژند په خپلو وينو
 درويي مېک الوتکو په بمبار

د وطن په هره برخه هره خوا کېږي
 دی د شوبلو، د تپانکونو غورمبهار
 را نیول دي، حملول دي، قتلول دي
 په سروینو لړل شوی هر دیار
 د حوانانو کوټه کوټې په شپلو کېږي
 په لاشونو یې کار غلن کتار-کتار
 چې تباہ دي ټول ددې خاورې زامن یې
 کلیوال دي، که عسکر، که منـصـبـدار
 سترچو ژاړی! په سروینو اوښکې پرېږدي
 دي د اېښې د ژړا او د خونبار
 وطن لوته-لوته، کلی-کلی وران شو
 اسماني تندس نازل شو په هر ښار
 نورستان تورولو خړو کېږي لښه شو
 د کونړ کورونه شول سړه هوار
 بریکوټ د خاورو کوټه شو په لڅه کې
 روغ دی کله چغه سرای دی که اسمار
 په نینکلام کېږي ننگ لاهم دی ټول شوی
 په شپېل کېږي شپې سرې دي په انکار

که مومند دي، که کامه، که خوگياڻي دي
که گوشته، که حصارک د ننگرهار
ټول بمون او ټانکونو هوار کړي
چلبدلي پرې توپونه، ماشيند ار
دلغان د دولت شاه سينه غلبل شوه
پاڼي نه شو اليشنگ او اليشنگار
په بنگاؤ او په پنجشير لړې خورې شوې
شول له خاورو سره سم د ژوند آثار
پاڅېدلي د علم په مقابل کښې
بدختان، که سنگان دي، که مزار
په بادغيس، په ميمنه کښې درز هاري
په هرات کښې د دوينو شنههار
په فراه کښې فرحت نشته د وگړو
غور له غمه بيا پټ شوی په غبار
په هلند کښې هيلي خاورو کړلې خاورې
پنجوايي او ارغنداب کښې دى ناتار
په بولدک بولک - بولک ورپېچلې رانغلي
بې آرامه دى له دوکه کندهار

په روزگان کې روزگار سخت شولو د خلکو
په تېرین کې تېرې مات شول د غدار
په کلات کې په شینکې کې، په مرغه کې
په سورغ کې بیا اور بل دی د وامدار
په مفر کې مفر ورک شولو د خلکو
قره باغ دی په جنګونو کې ایسار
د اورگون حُکمک اورګونی شوه په اور کې
په بترنه، وازه خوا دی — تکه سار
غرجستان غرونه په شنو دورو کې پت دې
شهرستان او مالستان دی عزادار
په غزنی او پرمیانو کې اور بل دی
سره ده حُکمک دور دګور، د خروار
په لوجر کې، په زرمه کې، په ګردېز کې
په حُخو، سیدګرم دی — ترسهار
سته ووتنه د سته په کنډو کې
په تېره کې تېرې شنې شول وار په وار
د دینن قوی لښکرې کړې نسکورې
د حُدرانو توریالیو په ایثار

په کابل کښې هم اور بل دانتقام دی
 پایمال شوی چنداول او پای منار
 داد اور بلې لښې یې کړې چې بېلې
 راټولې کړې لښه به یې دربار
 د ملي قهر تویان برې توپان کسري
 دا چې دی د بل مزدور زموږ بآدار
 خوځک چې اور بلوي سوځي به پرې خپله
 دا فلک دی، دايې دود دی، دايې کار
 سور خزان د سرو لښو په تېرېدو دی
 رانژدی دی د افغان ملت بهار

۱۳۵۸/۵/۱۴

پېښور، چې بگري

آبادي

«زیا» دې ورم، «ته» دې ورمې، «موز» دې ورمو
 خوژوندی دې وي وطن «او» آزادی
 چې د وینو سیلاب جوړ شي ملک زرغون شي
 تریان دوروسته راشي «آبادی»

د استغلال لمن

توري د تېري ته چې د دال لمنه ونيوه
 بيا چې د "ميريس" او د "خوشال" لمنه ونيوه
 ما په خپل وطن كې سوله غوښته، آزادي غوښته
 تاد تجاوز جگ او جبال لمنه ونيوه
 لوی سيلاب د خلكو رانسكور كړې په خپرو كې
 حكه دې د لوی صياد د جبال لمنه ونيوه
 زه به د مهدي په پاكو لاره باندې يون كوم
 تا چې د دې عصر د جبال لمنه ونيوه
 زه د خدای په مرسته، د ايمان په زور جگپزه
 تاد روس لسو مين ته د سوال لمنه ونيوه
 حكه په تش لاس، زما بری په هر ميدان كې وي
 تا د لينن ماد د ذوالجلال لمنه ونيوه
 "الله اكبر" چې ستا په خوله كې هورا وچر كړه
 ما په خپل جهاد كې د بلال لمنه ونيوه

ته د مارکس، انگلز او د لینن غږې نه ولوېدې
 ما دخپل «جلال» دخپل «جمال» لمنه ونيوه
 زه د آزادۍ په سپين سحر باندې ايمان لرم
 حکه مې هجران کښې د وصال لمنه ونيوه
 نرنه يم که پرې يې زدم دروس وحشي منچکولو ته
 ټينکه مې په لاس داستقلال لمنه ونيوه

پسين بازارنگی ۱۳۶۳

وسپړ

لاس مې که خلاص دی خو په ذهن مې زنجير پروډی
 چې گران وطن مې د پردو په لاس اسير پروت دی
 څنگه غوښي؟ څنگه خندا؟ څنگه سرور وگره مه؟
 چې کور په کور مې د ملت په تور کښې ویر پروډی!
 ۳۳۵۷/۱۱/۹۷ کابل

* له جلال او جمال نه مراد مولانا جلال الدين بلخي او سيد جمال الدين افغاني

دي اوپه دې سر بېره د افغاني جلال او جمال عامه معنی هم لری .

مېرانه

د وطن په سرله سره تېرېدل

دهواد په مينه وينې تويول

د تاريخ د مېرنيو ننگ ساتل

خپلواکي ته سره د ولس تيارول

سرلوري ده، وياړ دی، فخر دی عزت دی

په تاريخ کښې جاويدانه نوم کتول

* * *

د پرديو په تېرو تورو ورتل

په تانکونو، په توپونو ورتل

د کولير په باران ورگډېدل

د بېمونو په اورونو کې لمبل

دملي تنگ و ناموس په حای کول دي

د وطن په لار سرونه جبارول

* * *

په پرديو پر غلجرو ویرغل

استعمار ته خوله په سوک ورماتول

د تېرونيو په سر توره تيرو

ورتلار بېرته د تېنتې بندول

د هيواد د هيواد دوستو زويو کار دی

د وطن د مور په ننگ را پـاخېدل

* * *

د قوي د بښمن قوت او بې کول

د ايمان په زور قوي وسلې زغمل

په پوښتو د شهيدانو هسکېدل

په سنگر د علما نوبېرېدل

غيرت غواړي، همت غواړي، ايمان غواړي

خپلواکي گڼل، ساتنه او پـالل

۱۳۵۸/۶/۱۱

وردگ، آبدړه

ژوند

د حسين شهادت حزينه مړه کړه

اسلام ژوند، مومي تر هرې کړه بالا پس

ژباړه: ۶۹ / ۱۰ / ۶۴

داختر دُعا

بیادی اختر راوان!

هر مسلمان ته به خوښي او هوسونه راوړي!

د خدای په پاک او په سپېڅلي کور کېني

د « بیت الله » په مقدس انگر کېني؛

دی راغونډ شوي په لکرونو مسلمان د جهان ،

د سپین او تور ژړ له توپیره پرته ،

په یوه صف کېني د پاک رب حضور ته سر لگوي ؛

د حج د لویې فریضې ،

د ابراهیم د سنت

د قربانی او د ایثار خاطر ه بیانویي !

* * *

خود افغان

۸۰

ددې سپېڅلي مسلمان له ځوره
خوښي کلونږه کيږي کچه کړې،
اختر رادروي خوښي نه راولي،
سترگې توپيري په باروتو، په رنجو باندې نه با
لاس هم سره کيږي،
په نوکريز ونه، په وينو باندې!
قرباني هم داخلور کاله کيږي،
پر له پسې بي کاندې،

* * *

که ابراهيم د خپل خواږه زوی قرباني کوله
زموږ اولس،
د پلار، دمور، دورور، د زوی قرباني،
کوي په ډېر عالي همت او ايتار،
په ډېر همت له خپله ماله تېر!
له ځانه تېر دی،
که آزادي نه وي له ژونده له جهان تېر دی!

* * *

نولوږه خداياد جهان مالک!

دهست وېرد، کون و مکان مالکه!

ته کړې قبوله!

داد اخلاص، داد ايمان قرباني!

داد سپيڅلي مسلمان قرباني!

د ميرني غيور افغان قرباني!

ملک يې آزاد کړې! د پر دود استعمار له واکه!

د سره بنامار له واکه!

دوی د اسلام په مقدس دين باندې تلک کړی دی!

دوی د افغان د آزادی د پاره جنک کړی دی!

او دوی،

دوی د وحشت په هیولا باندې غورځنګ کړی دی!

۱۳۶۱/۶/۲۰

پېښور، کبابیان

زندان

وطن لوتۀ- لوتۀ، تیره- تیره وران شو

کور په کور د هرا فغان په کور افغان شو

د اعجب غونډې د خلکو حکومت دی!

چې هر چاته وطن هکور شو، یا زندان شو

کابل: ۱۳۶۱/۶/۲۰

سلسلې

وړخې او شپې چې د غمونو سلسلې دي راځي
 د زړه انځور ته د وپرونو سلسلې دي راځي
 زه به يې کومه - کومه ژاړم جنازه بهې کوم
 د ځوانيمرگوار مانونو سلسلې دي راځي
 په هر قدم کې نوي دام دی، نوي لومه خوره
 زما په مخ کې د دامونو سلسلې دي راځي
 د وپني نيلو د هت د يوه چې بله ساتي
 له هرې خوا د توپانونو سلسلې دي راځي
 اې د عمر و نو لا مې زنه وار خطا دي نکړي
 د ژوند درياب کې د هوجونو سلسلې دي راځي
 د دنيا بامه! عظمت ته دې سجده لگوي
 د فرعونانو د سرو نو سلسلې دي راځي
 نه سکندره، تر چنگيز، انگريز او روسه پورې
 ستان مېښت ته د پوځونو سلسلې دي راځي

د سپېدو توره راته بښي چې سمونږ دې دی
 پر توره شپه د چکرارونو سلسلې دي راځي
 ښکاري چې بيا به مې په لاسو کښې کړي واچوي
 «مرفيعه» بيا دې د شعرونو سلسلې دي راځي

۱۳۶۴/۱/۲۹

د پلار په لار

د وطن لار کښې که مرگ وي که زندان وي
 د وطن رېښتيني زوی و ته آسان وي
 د خپل پلار د نننک عزت په لار به دروي
 له دې لارې به وانه وږي چې افغان وي

۱۳۵۸/۱۲/۵

کابل، د خرخي پله زندان

لوړ سپر

۶۳/۷/۱۵ پېښور

نه غواړمه خدایه شش محل ته خاته نه غواړم
 لوړ سپر مې تیت مې کړې تیتو- تیتو دروازو ته

د کمونیزم خبره

نمر سواشواوس حساب د کمونیزم
 نه ابرو شته ده ، نه آب د کمونیزم
 کورداوي ، قتل عام ترې نه زیـ بزېري
 دېتر وایي انقلاب د کمونیزم
 ژوندی دردوي ، غم وي ، وپروي ، دوک وي ، آه وي
 چې نازل شي پرې عذاب د کمونیزم
 باغیچه یې په سرو وینواو برکیزې
 دک له وینوتل تالاب د کمونیزم
 د منطق او علم نخبه پکې نشته
 سفسطه دی «سوال او جواب» د کمونیزم
 د انسان له قیمتي وینو نه پرته
 باران نه لری صحاب د کمونیزم
 پر عمل کبې سرچپه د تطبیق وړ دی
 تش الفاظ دي سور کتاب د کمونیزم
 د بیزوله زویوڅه سرپیتوب غواړی
 څار ویتوب دی انتخاب د کمونیزم

سور پرچم د خونږي بنکيلاک سمبول دی
 ترې ورپږي سور خواب د کمونیزم
 ای په سره کتاب کښې ډوبه سردې هسک کړه
 بې تعبير دی رنگين خواب د کمونیزم
 هغوی هم ددې بنامار ترستونې تېر شي
 چې پراييزي چېرته باب د کمونیزم
 خپله هم په خپلو وینو باندې سره شول
 شوك چې کډ شول په سرخاب د کمونیزم
 همري ژوند او هم مردن مردار-مردار وي
 چې ډوب شوي په مرداب د کمونیزم
 چې په سره کښتۍ سواره شي په دې سيند کې
 غرقوي به يې گرداب د کمونیزم
 هغه ملک بيا په سره اور کښې سوځېدلی
 چې پرې شوی فتح الباب د کمونیزم
 هر مزدور بيا د سستی نقش زمين وي
 چې په قارشۍ پرې ارباب د کمونیزم
 په خدمت يې چې حان ستړي اوتن آب کړ
 شوبه غاړه يې تناب د کمونیزم

په نېشه کښې شیشه په ولاړه
 چې يې ځنډلي وو شراب د کمونیزم^۲
 په بالښت يې روح له بباد سره روان شو
 چې و پروت پر تخت خواب د کمونیزم^۴
 وفاداروسره هم وفادارنه دی^۵
 د قانون دی او د اداب د کمونیزم
 توپ وي ، ټانک وي ، بم وي ، درزوي ، درزوي ، پوزي
 تباه کون دې ټول اسباب د کمونیزم
 بم يې ونه سرچپه کړي ولي پورته
 لغوي دی انقلاب د کمونیزم^۶
 حق په اوتو ، بروتو نشي پته ولې
 که هر څو غاړې کلاب د کمونیزم
 تندې لاندې کړل په چول بيا بان کې
 چې و وسم څوک په سُرَاب د کمونیزم
 حبشی غونډې له لورې هلاکيږي^۷
 چې راغلي پرې سيلاب د کمونیزم
 چين هم پوه شو پس له دې ورتنگولو
 چې بې سُرِه دی رباب د کمونیزم^۸

چرئينگو که هر شو و چر بزي وخت تېردی
 بېرته نه راگر حې آب دکمونينزم
 د اولس د قهر اور ته به ور لـ سو بزي
 خوک چې پېنر دي په رکاب دکمونينزم
 دبلاخ يې شرکند شو متول جهان ته
 خيري شوی دی نقاب دکمونينزم
 اوس د خلکو تر دې د وبلاندي لنگوردی
 ختم شوی نور د باب دکمونينزم
 په منطق نه حې، په تېلو حې، په تانک حې
 دی د اکلادی اوس کرياب دکمونينزم
 چې د شپې په منزل حې خراغ راواخله
 حال نه لري شهاب دکمونينزم
 هاگتان چې کمونست ورته جامې وي
 اوس خيړلی دی مهتاب دکمونينزم
 له لمر شرکه تر زواله وکسوف کيني
 په غروب دی سور آفتاب دکمونينزم
 اوس د وينې د فشار په رنج اختـه دی
 چې په وينو و شهاب دکمونينزم

دافغان د تېرې تورې په رڼا کېښي
 مخ لیده شي بې حجاب د کمونیزم
 هغه لورې چې دده تپت دې خواشورنه
 په دام نه نښلي عقاب ، د کمونیزم
 مسلمانان افغانه لوی ویاړ دې نصیب شو
 چې دې وټاکه پایاب د کمونیزم
 نه دېرش بېتقصیده یې د تران سنه ده
 کتاب غواړي هر کتاب د کمونیزم

۱۳۶۳

✦ پایلیکونه :

- ۱- د کمونیزم سوال جواب = د کمونیزم دیاکټیک مطلب دی.
- ۲- د هاروین هغې نظریې ته اشاره ده چې انسان د بیزو اولاد بولي او کومونستان لېسېم دخپل تکامل د قانون له مخې په کلکه مني.
- ۳- کله چې خلقیان او پرچمیان په قدرت سره وړان شول او خلقیان پرچمیان زندانونو ته واچول ، د روس له خوا یې د دې اجازه نه درلوده چې ویې وژني نو خلقیانو دخپلې تېس سپولو دپاره د زجر او شکنجې په وخت کېښي په پرچمیانو باندې د فانتا بوتل استعمالول پر دې بیت کېښي

هدې پېښې ته اشاره ده .

(۴) دروزي د بالنت په وسيله د تره کي شرمېدلي مردارېدو ته

اشاره ده .

۵- د تره کي وفادار شاگرد حفيظ الله لعين ته اشاره ده .

۶- چا وويل پر کندهار کښې دروسانو يو بم يوه پېره زړه ونه له

حکمې راوايسته او په خابونو يې ودروله ، ما ويل دا انقلاب لغوي معنی

هداده .

۷- د حبشې وروستي کاخې ته اشاره ده .

۸- د کمونيزم د نيمگړتيا او زړښت په باب د چين د حکومت

او کونست گوند وروستي اعلان ته اشاره ده .

۹- چرینکو د روس ديکتاتور .

۱۰- وايي اصيل کتان د سپوږمۍ په وړاندې شخړېږي چې د دري

او پښتو په زاړه ادب کښې د دې عقيدې په باب ډېر شعرونه موندل

کېږي ، په دې بيت کښې هدې عقيدې ته اشاره ده .

خبرې نه کوي

توب او بيم غنيزي خوانسان خبرې نه کوي
دورد وحشت شو دا حيوان خبرې نه کوي
لاهمه موزيم ته د پرخندون رازونه هلته وو
چاويلي دا دي چې بتان خبرې نه کوي
گوره چې زما د سوي زړه حال درته ووايي
نه مې لوپزي زړه ته چې گريوان خبرې نه کوي
خلي دا يروي د توډي مينې داستان وائي
شوکت وائي چې سوي پتنگان خبرې نه کوي
کومې پرې شلوي "مسکو" بشر بشردوتي وائي
داخوشي ويناده چې خرسان خبرې نه کوي
دېرې د غبرت کيسي يې خوله کني د هر زخم دي
نه منمه دا چې شهيدان خبرې نه کوي
کسه ايه شفق کني د شهيد د وينو کونې دي
ولې انکاري يې چې آسمان خبرې نه کوي

۹۱

سترگي بي دظلم او وحشت داستان پرچار واي
خير دي که د غنډې يتيان خبرې نر کوي
اوبتکو او سلجکوي دخبرو شر به کوڼگه کسه
گورمې ديوان تر چې ديوان خبرې نر کوي

۱۳۶۲/۳/۵

باجور، بنسار

دخړه مينه

خلقيان وايي چې روسان زمونږ دوستان دي
دي دوستان يې دا وينا نرده غلته
خود خرس دوستي وژل دي او خپل دي
خه بنه وايي دخړه مينه ده لغته

۱۳۶۱/۹/۲۱

پېښور

د آزادی شپې

زما د شروند سیمه یې لاندې کړلــه
 پرې راخوړې شوې خوږې توږې شپې
 په وېرې ولړلې سرتــر پايه
 زما د ژوند د هلو ډکې شـپې

* * *

شپې دي او شپې دي پسې شپې دي شپې دي
 یوه پر بل پسې لگیا دی راحـي
 د تور و شپو او سپینو شپو زنجیر دی
 ټولې تیارې - تیارې بیا - بیا دي راحـي

* * *

که مړ سپوږمې ده او که ستوري لـري
 په وینو ډوب دي زباني یې نشـته
 ساتونزگر شې گـری هم ډکـي یري
 شپه پسې شپه ده سبایي یې نشـته

* * *

خود حق نور راتہ دازیری کسوی
 چہ ژر بہ شہرہ دسبارا حئی
 دسرہ وحشت داتسور کایرس بہ نہ وی
 بہ ملک بہ هر خوار نہ ارا حئی

* * *

دشہید وینہ بہ رنک کونہ راوری
 دامدو گلان بر وغور پی
 دغازی تورہ برنا و کاندہ
 دآزادی شہی بہ وسیری

۱۳۶۰/۹/۴

کابل

دنور خلی

دہرکان دی چہ دی تلی پسی تلی
 پاتی شوی یی نہ نجینی دی نہ کلی
 خوچی لارہ شہادت یی دہ نیولی
 ابدی یی دی پری اینی دنور خلی

پنین، پازنگ ۱۳۶۴/۲/۱۵

له ماخوښي له ما طرب مه غواړئ

له مامه غواړئ دغزالو دمستی غزلې!
مه کوئ هیله د کيسو، د قصیدو، د مدحو!
مه کړئ آرزو د لړزوونکو، پاروونکو نظمو!
له ماخوښي له ما طرب مه غواړئ!
زه د الم د توپاني بحر پر خاڅکي یمه!
زه د ستم له اوره پورته یو بخږکی یمه!
زه د وحشت له تورو لرونه راوتی یوه څرپکي یمه!
زه د ویرونو له جهان په یوه اوسنکه یمه!

* * *

د تورو سترچکو د سپین مخ خېرې،
د غوړ او ربل او د سرو شونډو وڅندا،
د معشوقې د عشق او مینې دنیا،
هادنازونو د نیازونو جهان،
هادگونگرو او د پایزیب شرننگهار،
له مادي پاتی!

زه ور خلاص نه یم

زما دمینی په دنیا باندې بیرغل شوی دی !
زما دناز مایه دظلم اور ذرې - ذرې کره !

(نو) : له ما ،

له ما خوښي ، له ما طرب مه غواړئ !
زه دالم د تروپاني بحر پر شاخکی یمه
زه د ستم له اوره پورته یو بخرکی یمه !
زه د وحشت له تور و لرونه راوتی یوه خرپکه یمه !
زه د ویر و فوله جهانه یوه اوسنکه یمه !

* * *

زما د خون وطن تنکي - تنکي ځوانان پېردي !
زما په گران وطن کې پېغلي شته دي ، بخوښ شته دي !
خورتوړې سترگې یې د اوبکو بهیرو وینچلي
په نرمو شونډو باندې رنگ د دنداسو ندرې
پتري د وینو یې نیولي وي تل ،

وسابل یې جردي .

د گوردونو له شنگونو د سنگرو څنگ ته

دي راټول شوي -

له غلیم سره پغري وهي .

او قریانیزی د وطن په لار کښې .

اوردی سرې وینې دي ،

و پرونه دي ،

د وهرې دنیا !

(نو) ، له ما ،

له ما خوښي ، له ما طرب مه غواړئ !

زه دالم د توپاني بحریو شاخکی یمه !

زه د ستم له اوره پور تریو بشر کیمه !

زه د وحشت له تور و لرونه راوتې یوه خړ پیکریمه !

زه د ویرونو له جهانز یوه اوسنکه یمه !

* * *

زما په خاوره کښې د وینو نالابونز جوړ دي !

زما اولس تر !

د وحشي لښکر له لاسه څخه !

په هره ورځ باندې تازه - تازه غمونه جوړ دي !

پچې را په یاد کړمه ،

ها سرې ورځې زما د وطن !

مغز په سرو وینو لپ لپ شهیدان د مېنې !

د وجدان رڼه - رڼه مې لنبه - لنبه شي ،

د انتقام لنبه

خوله مې له وينو ډکه ،

آه مې سر دی

(نغ) :

له ما

له ما خوښي ، له ما ظرب مه غواړئ !

زه دالم د توپاني بحر يو خاشاکی يم

زه د ستم له اوره پورته يو بشر کی يم !

زه د وحشت له تور لرونه زراوتي يوه کرپيکه يم !

زه د وپرونو له جهاندي يوه اوبنکه يم !

* * *

زما پير زخي - زخي وطن کښي

خدا گمانې نشته !

بس د شهيد ،

تنکي زخونه په خدا بڼکاري ،

لکه غاږول په هره خوا بڼکاري ،

منجوني لاسونه سره کوي

خوبه تکریزونه

په سر- سرو وینو سره دي !

سازونه نشته

د بهونوزیراوبم خوردی !

ویرجن سکوت

مدام ماتیني ،

د راکت په خوله ، د توپ په چر ،

د ماشینګن پر غږ !

(نو) :

له ما ،

له ما خوښي ، له ما طرب مه غواړئ !

زه دالم د توپانی بحر یو شاخګې یمه !

زه د ستم له اور پورتر یو بڅرګی یمه !

زه د وحشت له تور لپونه راوتې یوه کرپکه یمه !

زه د ویر وینو له جهان یوه اوبسکه یمه !

* * *

زه به غزل نایم ، طرب به کرم ، خوښي به کرم !

خو هغه وخت چې هی وطن آزاد وي !

د وطن زوی مې په خپل کور آباد وي!

د پېښور له پېشه ورو سره

د دوی د ژوند واک او اختیار نروي

د ظلم او زور د تورو شپو گټريوان

د خپلواکۍ نور ورڅيرلی وي

د حقيقت لمر راختلې وي

خو

خو چې تياره وي، توره شپه وي د وحشت په وطن!

(نور)

له ما،

له ما خوښي، له ما طرب مه غواړئ!

زه دالم د توپاني بحر پر شاخکې يم!

زه دستم له اوره پور تير شوگرکې يم!

زه د وحشت له تورو لرونه راوتې يو کړيکه يم!

زه د ويرونيو له جهانه يوه اوښکه يم!

له ما مه غواړئ د غزالو دمستی غزلې!

مه کوئ هيله د کيسو، د قصيدو د مدحو!

مه کړئ آرزو د لېزوونکو، پاروونکو نظمو!

له ما ،

له ما خوښي ، له ما طرب مه غواړئ !

۱۳۶۱/۷/۱۷

پېښور، کابيانم

مټي ، بي *

په خپل کلي ، خپل وطن کينې روغ روت و و
 شومرگوني رنځ ناخاپه را عيان
 وو " وپروس " بي له وروس غځه راغلي
 د حق ، بي په رنځ تباہ شول افغانان

پېښور ۱۳۶۷/۷/۱۱

نقاہت *

د حق ، بي له رنځه خلاص شوکه خدای کاندې
 بس اوس پاتې يې دوره د « نقاہت » ده !
 سورمخري سره ما بنام ترسیدلی
 دروسي بڼکېلاک تختہ د ميخ ترکت ده

۶۵/۳/۱۰ پنجاب ، لارنس پور

✽ حق بي د تره کی او بيرک د نومونو د سر ته کی د مي چي د توبر کوز د ناروغی نيم هم دی او د انيم
 د اپنلس کاله د وار وچ لوته په کابل کی اخېستل کېده ، نقاہت هم د پنجيب د نامه له سر ته کی غځه جوړ شوې گا.

د وینو باران

آسمانه واوړه باران مه اوړوه !
زه لاد وینو باران زنه لرم
ستا ټوکرونکی غاټول ته غواړمه
چې د شهید گل ، پر هرونه لرم

آسمانه واوړه باران مه اوړوه !
په وینو پالم د وطن گلونه
کریم اوبه خور به یې د تن په وینه
تازه به ساتم د چمن گلونه

آسمانه واوړه باران مه اوړوه !
زه د غلیم پر سرین لسی اوړم
چې زما لور ته یې کابنه کتلي
پر سره د بښمن مې سرې کولی اوړم

۱۰۶

آسمانه واوړه باران مه اوروه!
 نه لا دوینو بارانونه لرم
 د وخت فرعون ته توپان جوړوم
 لاپه امر کښې غورځنگونه لرم

۱۳۶۴/۱/۱۴

پېښور

دولت که دولت

دا دولت رښتیا دولت " دی
 هم ښکځل کاهم وهل کا
 تر " دولت " لاپسې تېر دی
 وحشیانه انسان وشل کا

کابل، ۱۳۵۷/۱۱/۲۷

زحمت کښ او زحمت کښ

زحمت کښ یې زحمت کښ په زحمت کښ کړل
 جبري کار ته ، زندانونه ، اديروته
 په رښتیا د زحمت کښو حکومت دی
 زحمت ویشي ښار ته ، کلیوته د پروته

پېښور، ۱۳۶۱/۸/۲۸

راسره وژړل

زه يوازې نه يم ټول افغان راسره وژړل!
هر يو بشر دوست په آه افغان راسره وژړل!
زما د سوي زړه ، سوي ژباچي يې تر غوږ شو
زړه يې چې درلود هر يو انسان راسره وژړل!
دېر لوی مصيبت زما په کور کې سترگې پرانيستي
داچې هم کافر هم مسلمان راسره وژړل!
چيغرمې د غم لکه ققنس له سوزه پکه وه
شا او خوا مې ټول ساز او ساهان راسره وژړل!
سپينې مرغلي د شبنم هر گل را پرېښودې
دېر مې وو غمونه ، کله کله راسره وژړل!
ماچې په تور تم درنو او ښکو دېرې بلې کړې
ستور مې يې را کوز کړل که کشان راسره وژړل!
خړيکې مې دنډه چې په پتري شونډه وکې کړيکې شو
تويې يې تنې کړې لکړيوان راسره وژړل!
زه يو آوار يم ، کله هلته ، کله دلته يم
او ښکې سرگردانې دي آسمان راسره وژړل!

نه یم پوه واپه زړه کښې یې خه اندیښنه تېره شوه
ما «رفیع» چې وزرل، «امان» راسره وژړل!

۱۳۶۹/۷/۲۵

پېښور

«اکسا، کام، خاد»

په «اکسا» کښې یې «حق سا» هم ترېنه سلب کړه
«کام» ناکام» کړل د خوانوار مانونه
د وحشت د انسان سوز ماشین چې «خاد» شو
کړل «ناباد» یې په زرگونه، په لگونه

۱۳۶۱/۸/۲۹

شاه شجاع او بېرک شا

پنځوس زره انگریزي پوځ ورپسې و
شاه شجاع بریت تاوول سپر د دفاع و
خویرلک خرسان ترخ، بېرک ترشا ته
دادی حکم «بېرک شا» ها «شاه شجاع» و

پېښور، ۱۳۶۱/۸/۲

خاکِ من

برو!

برو!

برو!

از مرزهای ما

به مرزهای خویش

اشغالگر بی رحم

استمگر زمان!

برو! برو! ازین خاک ماوزین وطن ما!

* * *

این میهن آزادگان

از قرن های قرن

آزاد بوده است

آزاد زیسته است

برو!

برو!

برو!

ای کرگسک پیر

عقابها

اسیر هیادان نبوده است

* * *

این خاک پاک ما

از سالهای سال

از قرنهای قرن

از چشمه های پاک

وزرگهای تان

مارا بادیه یی

ز آزادی داده است!

* * *

اینجاست

ملتی

غیور و باایمان

دلدادۀ آزادی و آزادیگی خویش

اندر نبرد حق

در راه حفظ خاک

۱۰۷

سر میدهد آسان

هرگز زکف آزادی وطن نمیدهد

* * *

این میهن عزیز

فرزند تاریخی و کهنسال جهان است

آزاد و مستقل ؛

در طول زمان است

تا هست این جهان

تا هست یک افغان

این میهن ما نیز

آزاد میماند

آزاد میباشد

برو!

برو!

برو!

از مرزهای ما ،

به مرزهای خویش

۱۰۸

آنجاست خاک تو

اینجاست خاک من !

۱۳۵۸/۱۲/۱۰

کابل، زندان پل چرخی

د لستوڼي مار

بل کاري گوزار پرې وکړې پرې یې نږدی

پاس په سر یې چې خوړلی دا گوزار دی

خپلواکي نعمت ته نه شی رسیدلی

خوژوندی داد لستوڼي د منح مار دی

کابل ۱۳۵۸/۶/۲۲

رجیم

د پردو په مېتو واك ته رسیدلی

سره ښکېلاک رااستولی مستقیم دی

ځکه هرافغان یې ولي په سرکافي

د بېرک رژیم رژیم نه دی رجیم دی

۱۳۶۱/۸/۲۹

پلېنود

د وینو بهیر

خلکوې ځایه تورن کړي شرمېنان په وینو
یا یې بېرحمه شان بللي دي پراگان په وینو
خو په خونړیز کبې کمونستو تردوی واروله
چې یې ماړه دانسانانو کسې لیوان په وینو
اوس مو پخپلو سترگو ولیدل پخپل وطن کبې
موز او رېډلي وو چې رغبتل به اوبان په وینو
یادونه دېر دي فریادونه له هر خوانه آوړم
د هسک مرغونه هم افغان کړي د افغان په وینو
زما په گران وطن کبې دومره وینې توړې شولې
چې بنایي لوند په ځای د اوبسکو کرم گریوان په وینو
تورې لوجوې د بمونو ترې راپورته شولې
کوږونه رنګ شول کلي رنګ شول د انسان په وینو
سترگې تیاره شي مری خوانه وینې وینې وینم
چې راپه یاد شي لېل شوی شهیدان په وینو

دگنهنگارو!)، بی گناهو تر منج پوله نشسته
 سره پراته وارہ - زارہ بنجی، خوانان په وینو
 خوځ په مېرو، خوځ په کورو، خوځ په زندان کې مړ شول
 هم کور په وینودی، هم لژنددی زندان په وینو
 له یوه سره د سرو په پریکولو سر شول
 هم دی خانان په وینورنک، هم دې خواران په پوښ
 دوی کرار کښېناستل د وینو تویو د پاره
 هغرو کورو کښې چې له ځایه وو ودان په وینو
 خوځ یې وژلې په تریک خوځ د بمر په مېتو
 خوځ په ژوندون لپاره تر کتور په گورستان په وینو
 صرف یې ونکړ، پر بچا د وطن په زویو
 کړل یې امان په وینورنک هم ملایان په وینو
 د علم او فکر سرمایه یې له وطن کره ورکه
 چې په خبره وو کړل یې د ووب هغه کسان په وینو
 که محصل، متعلم و، که مامور یا استاد
 چې ددوی نه شول وارہ غرق شول د توپان په پوښ
 دوی کله اړ شول په لیکوالو، ډاکټرانو باندې
 د ووب یې کړل د پرمختخصص، انجنیران په وینو

د گران وطن معنوي پانگه يې له مينځه يوړه
علم په وينو شو / ادب او اديبان په وينو
کلي په کلي ، ښار په ښار يې وينې وکړلې
دوی ستر سره ولېدل د نيت اود امان پر وينو
د روس له پاره يې دخلکو غلامي پيل کړه
د روس په لاسه يې خولم کړل افغانان په وينو
وطن پر وينو دی ولل شوی د وحشت له لاسه
د سپاهي نه دی بنايي ليد شي دا داستان پر وينو
زه بريې وښم جهان ته کومه - کومه برخه
دوی لژند کړی هر طرف افغانستان پر وينو
غزني کښوي چې د کونړ د غمو چيغي او وري
اوبه سرې شوی د سينا د نوروستان پر وينو
کله وتی شي د کيرارې قتل عام له ذهنه
د خوښندو ميسندو مخ ته لژند شول بچيان پر وينو
د شگل « شگې هم په سرو وينو کښې ول مېدې
د « نيشکلام » شېلې چې ډکې کړې بازار په وينو
د « ننگرهار » د گلوهار د وينو عکس ښيي
چې يې په پښو کښې رعنې پيدلي دی زلميان په وينو

د «الیشنک» د «الینگار» سینه ونه سره بنکار پری
 دی لړل شوی سرتر پایه ټول «لغمان» په وینو
 په «حصارک» کښې ایسار شوي سره اورونه نه دي
 په «خوگیا نیو» کښې ټانکونه شول روان په وینو
 که «خیرخانه» که پای منار» که «چنداول» د کابل
 «بالاحصار» یې کړل سوړ لکه الوان په وینو
 د «لوکر» غرونه لاتراوسه شاهدي پری وایي
 چې یې ډوب کړي دی د غیرې ماشومان په پښو
 که «برکي» واکه «پادخواب» که د «علم پل» و
 ټول وایي وینو دی هم دی «تلگی والجان» په وینو
 د «خرخ» کورونه په خرخي الیکو پترو وړان شول
 په «بجاوند» کښې چا ونه مونده امان په وینو
 «تبره» بیار، شوه د توپونو په لوخې و باندي
 «گروپز» جنګرېز کړ سوړ په وینو، گروپز پان په وینو
 سته د «ستو» په کڼو و کښې د سپرو ووتنه
 هم کلیوال وو، هم عسکر منصبداران په وینو
 «زرملي» خپل یې شپره مله یو ځل له لاسه ورکړل
 ژوندي ترې ولاړل، پاتې، پاتې شول بی شان پښو

شول هرې كوته «سید خیلو» و نه «دوه مانده»
 په زړه پورې «پر یوتل لاشونه، شوگیان» په وینو
 په «سید کرم» کې په «خاڅیو» کې خای پاتې نشو
 «منگل» په وینو «خوست» په وینو شول «خدران» په وینو
 هلته شمال ته په «تکاب» کې تگ د وینو وشو
 شپږ د پنجشېر په وینو نلې شو، شو پروان په وینو
 «پلخري» ده، که «دوشي» دی بیج له وینو نه شول
 غاړول د دښتو ځیگر خون شول د «بغلان» په وینو
 «تخار» په وینو دی، «فرخان» او فیض آباد» په وینو
 په کان کې وژړل لالود «بدخشان» په وینو
 «مزار» مزار شو د وطن د وطنه و ستو بچو
 «میمنه» مېنه شوه د وینو «سمنگان» په وینو
 د «صلح کل» بودا «لمن یې هم په وینو سره کړه
 چې یې خړوب پولي پټی کړل د بامیان په وینو
 د «امیر بند» د وینو نه شو، پنجاب سورنیکار
 «شهرستان» وینی، لړل شوی «مالستان» په وینو
 حیات د خلکو په خوات کې په سرو وینو تگ شو
 «لهسود» په وینو دي لړلي، دی میدان په وینو

«ونخی» که «شنیز» که «جغتو» دی وینو ولمبول
«خروان» پر وینو شو، رنگین شو «زنخان» پر وینو
هغه یغزین «چی ما لیدی و او س هغه نه دی
بوی د سرو وینو تری را حی رنگ دی کلان پر وینو
«ناور» په وینو دی «واغز» دی سرو لنبو وهلی
«رباط» «تاسنگ» اود «شلگر» دی هر مکان پر وینو
په قره باغ «اوپه» «مقر» بمونه و اور به سدل
دبنتی او غرونه لمبه دلی د «روزگان» پر وینو
د «اورگون» زمکه شوه اور گوی د لنبو د لاسه
د «وازی خوا» د کتوان «دی هر میدان پر وینو
«شینگی» شوه سه «دروانگه سه» «سورغ» شو سور پر وینو
بنکته او پورته دوب شو هول «زابلستان» په وینو
«ارغنداب» «وینی شر» «کرز» وینی «شاو خوی وینی
«بولدک» پر وینو «همی دوب کمر» ارغسان» پر وینو
په «لشکرگاه» کبې د لنبو وینی و به پدی
«موی کلا» پر وینو سه شوه «هلمند» وران پر وینو
په «فراه رود» د وینو رود د افغانانو گد شو
«شیند نه» د وینو د نه شو لژند شو «سیستان» پر وینو

«مرات» په يوه ورځ کينې دېرش زره پڅي مړه وليدل
هم د «باد غيس» ، «مرغاب» په وينو دى «لامان» پېر
وطن په وينو باندې زندې شو کلى - کلى پټک شو
خوماړه نه دې تر آخزه ظالمان په وينو
د وينو - وينو په لار ولاړم د وطن په غنځېر کينې
سمه په وينو ، غره په وينو ، گلستان په وينو
ملى ماتم يې د افغان اولس په خلکو راووست
خوله مې د وينو خوندي کوي ، سور مې بيان په وينو
د کونډو ، زندهو ، خونديو ، ميندو چينغې هره خوا دې
چې يې وحشيانو لوغړولې دى خپلوان په وينو
تاريخ مې پاڼه - پاڼه واراوه په وينو پسې
لکه دوى د بل چالاس نږدې داشان په وينو
د ټول تاريخ د وېسو پاڼې په وينو ولسى
تر دوى شول وروسته هلاکو او چنگيز خان په وينو
عبدالرحمن له ککړيو يو شو خپلي جوړ کړل
دوى سراسر وزنگاوه مريو مکان په وينو
خوناق وپي يې لاس ناخپلي له لمنې څخه
ځکه سپړي وي ټول عمر قصابان په وينو

د بادروان له شرمه ډك مړيې به هر نشي د چا
هغه تركي چې يې سور وهر "پرمان" په وينو
امين د لوی خاين په توگه ورك شو، سپك شو، سپي
روسي باداريې كړ، لومړې بڼه دخپل ځان پر وينو
كارغل به هم ډېر ژر د وينو په بهير ډوبينوي
چې له اوله و وطن تر راروان په وينو
داد افغان ويې به نشي بې بدله پساتي
ژردي خولم بگري خپل واړه د بنمنان په وينو

۱۳۵۸/۱۰/۲۳

كابل

عاشوره

رادبره شوه د كال د درانه غم ورح
هغه ورح چې ياده ده د لوی ماتم ورح
شوه حرامه آزادي په اهل بيتو
سره شوه، توره شوه له غمه محرم ورح

۶۲/۷/۱۵

۱۰ عم ۱۴۰۵ هـ ق

د نور خلی

د بړیالی غازی او سر لوری شهید

مولوي شفيع الله په یاد کې

هغه غازی چې یې د توري شپې په تور زړه کښې
 د توغندیو د نور کړنې هره خوا ایستلې
 د حق رڼا به یې د زړه سترگو ته نور و رباڅپه
 رحمتې گولې یې د هدف په لور رسا ویشتلې

* * *

هغه غازی چې د باطل په سنگرونو باندي
 په عقابې غورچنگ په لور جرات بریدونه کول
 د دښمن زړه ته یې رسا د توري خړپ رسېده
 پر خپل وحشي دښمن یې سم - سم گوزارونه کول

* * *

هغه غازی چې د جهاد د پوځ یې بلې کړلې
 د کابل ښار پر زړه کښې څرخې ان دارگ پر خوله کې

په خپل رسا-رسا گوزاري يې حساب وركړل
د دين او خاورې د بنمنان درسا مړنې په خوله كې

* * *

هغه غازي چې د باطل غز به يې غل كړل
د حق د لارې د راکت په لړزونكـ وړو
د روس د ظلم، استبداد او د فساد حاله
پرله پسې بړي وېشته په نړوونكـ وړو

* * *

هغه غاړې چې هر غاړې ورته دسترگوتورؤ
ده ترؤ يوکه به د تور، که به د سپين گـ وندؤ
چا به چې زړه د روس كړنځېنه د زړه سرؤ دده
دده نظر كېنې يود كفن، بل د دين گـ وندؤ

* * *

هغه غازي چې زور، زاری او زړپسري نر چلېدل
د عاړې سولې، تسليم پر لاره تللی نه شو
سرلورې ژوند د ژوندانه علي هدف و دده
سړي بايلي شو خوجاته كېر بدلې نه شو

* * *

هغه غازي جي عقيدہ اور جہاد ڈروندو ورتہ
کوہ صافي نہ بي پہ صاف زہہ جہادونہ کول
پہ ہر مصاف کينہي بہ برپو بنکلوی ي پسنہي
کرل تار او مار بي جي دبنمن بہ قطار ونہ کول

* * *

هغه غازي جي يوه لحظہ ي هم آرام نہ کاوہ
واي: آرام شو دل وندون د لوہ مرام پهنہ کينہي
شفيع الله و شو شفيع ي الله ولاہ الله تہ
شولو آرام د خيلہ توري د نيام پهنہ کينہي!

* * *

خون غازي نہ مري، شہيد نہ مري، هفتل ژوند کوشو
ظاہرہ بنکاري جي زمونہہ لوی غازي غلی شو
چہ تر قیامتہ کري رهاوتر آسمانہ رسي
شفيع الله ددی بخلانہہ بسکي نور خلی شو

* * *

۱۳۶۴/۴/۲

پيڻبور

بت پرستی

تا پستی کره، ماسستی کره، ده چستی کره
رانه لاندی بی دپلارنیکه هستی کره
هادی یادی زه دحق پر مینه مست و مر
ای دن زاهده! تابه بد مستی کره!
ددارینو سرخرویی می شوه په بـرخه
چی په وینو می خنشته خپله هستی کره
که پرون می سومنات کینی بتان مات کره
نن می ماته د مادی بت پرستی کره
چی کلون په رنگونو کینی وه پسته
بندر سوامی اوس وحشی کمونستی کره

۱۴۶۱/۱/۱۵

کابل

زېږی

زه ؤم شاعر!

زه د وطن شاعر ؤم

ماد وطن د عشق نفې ویلي!

ماهی اولس تر ترانې ویلي!

ما ویسبول،

ما پاخول،

ما هڅول وگپړي!

تل د لور تیا،

د پر مختیا،

د وپاندي تیا لپاره!

زما ارزو وه چې زما ملت هوساشي هوسا!

شعې پخپل کور کښې بسيا!

د تمدن له گڼندي یون سره یون وکوي!

ملې پاخون وکوي!

په ملي هڅه او تکل وطن آباد کاندې!

په مینه - مینه

* * *

خود پر دیو گورم اگیانو پکې شوکه وکره ،

داره یې وکره ،

د داری له لاری واک د دوی شو ،

دوی خپلواکي په بل واکي ورکره

د بل په واک کښې یې زموږ آزاد ملت ورکړ ،

له هر څه تېر شول ،

خپل تاریخ او خپل کلتور یې پرېښود ،

پر خپلواکي مین ملت ته یې په غاړه باندې ،

د پردو ژغ کښود !

نوزه به شاعر وم د ملت شاعر !

خود نغمو او ترانو په حای به ساندي وایم !

په خپلواکي ، په آزادي پسې به ژاړم - ژاړم !

تش په ژبا نرشي ،

اوس وخت د ژباگانو نړدی ،

دا خپل ملت به یو نخل بیا پاڅوم ،

بیا مخوم !

* * *

زه باوريم !

زما خلك غلامى نه مني ،

د بل تر ژغ لاندي ژوندون نه مني ،

يون كوي

د روڼ تاريخ رڼه اوسه لږه ترې نه هېرېزي !

دوى په دې خپل پنځر كلن تاريخ كښي ،

لوړې ټالې بې كورې او غريبې ټالې ،

خوبل ته نه دي تسليم شوي ، غلام شوي ندي !

دوى پر خپل دې پنځر كلن تاريخ كښي ،

دېر غلگر ، دېر داړه ماز ليدلي ،

د دوى په خاوره بلوسېدلي ، له هر خوار غلي ،

راغلي دي ، يرغل يې كړى ، بلوسېدلى هم دي ،

خو پاتې شوي نه دي بېرته ژوندي تللي ندي ،

چا سر خوړلى ، څوك برابدين غوندي ټپي تسلي ،

وطن فروشه افغانان يې بېگانه بللي ،

په هامغه لار يې لېږلي ، چې بادار يې تللى ،

ژوند ته يې نردى پرېښي !

شاه شجاعان یی ټول پر گور منډلي !

* * *

اوس هم هم پښه وينه شته لاس په شوي نږده !

اوس هم هم مینه شته لاس په شوي نږده !

اوس - اوس هم شته د وطن د وستو افغانانو بچي

نږ پر پر دي دلته په دي پاڼه ، خاوره ،

پر دي تېرن ،

ددوی خایي ایجتېان

ددوی په رولوا اخیست شوي داخلي نوکران !

* * *

که باور نه لرئ نو وښئ نورستان وگورئ !

د کونړ لوقه - لوقه ،

کلی - کلی

هله تګاب ، بلخ ، سمنګان وگورئ !

پکتیا ، اورګون ، هرات ، هلمند او بدخشان وگورئ !

ټولرخوانانو ،

نرو - بنخو

او وږو - زږو

په زهورتيا او په مېرانه ،

سينې سپر کړې

د توپ گولو ته ،

د توپک شليک ته ،

د دوی سرو نه تانکولاندي کړل ،

خوتېت نه شول ،

د بل نوکر ته ، د پردوا مرته ؛

غاړه يې ورکړه ، خو په غاړه يې قبوله نه کړه

د مرئيتوب کړی

غاړه يې خلاصه کړه وطن - ته

او ملي تاريخ ته !

دوی قرباني شول د وطن په مقدس جهاد کښې !

* * *

زه باوري يم چې داسې ښې به زندې راوړي

د آزادۍ د ناوې لاس به سره کا

افغان ملت به يو ځل بېرته کړي آزاد تنفس ،

په خپل آزاد ،

د مېرني هېواد کښې

نه باوردي يم چي دا کيږي

او ډېر ژر کېږي ،

داد آزادو مېرني وطن . غلام نه پاتېږي !

* * *

زه کريوځل دا زادي سپنجې وړخ ووينم !

بيا مې پر زړه کښې بل ارمان نشته ،

بيا ننگه مرم نو ډېر هوسا به مرم !

په خوشالي به مرم ،

زړه خونې ،

په خندا به مرم !

زه باور يم چي وطن به آزاديږي زما

خو که زه مړ وم په ډک منځ کېږي

نو خوږ و ملگرو !

تاسو ته هيله کوم ،

خواست کوم ،

غوښتنه کوم !

چي د وطن دا زادي په مقدسه وړخ

زما تر قبره څو کړ راواستوي !

چې ماته زېرى د وطن د آزادۍ راګرې
 زه به په قبر کېنې خوشاله شم، خندان به شم
 زه به په قبر کېنې هوسا شمه، آرام به شم
 د ازيری
 ماته دی د ژوند زيری!
 د نوي ژوند
 اود تل ژوند زېری!

۱۳۵۷/۱۲/۲۳

کابل

د ورشو ورشو

چې د ټول جهان نیولې وو په نیت کې
 ها حریص تر اوس ساحه د پښو شوه تنګه
 چې بې سره پکښې هره خوايې خرس و
 قطبي خرس تر د ورشو، ورشو شوه تنګه

* لومړی ورشو د پولینډ د پایتخت « وارسا » او دوهم ورشو د خړخای « پر معنی ده ».

پنجه لار

په وطن چي د وخت سيلي خوره شوه
هرې خواته ويرانه شوه - ويرانه شوه
ورځ وي سپينه ، شپه وي توره په دنيا کي
خوز موزنه وړخ هم سره او شپه هم سره شوه
آرزو کافې مې د ژوند شوې خوانيمرگي
دولم نه بنکارې هر لور ته جنازه شوه
چکړيانونه تر لمن پورې بېرته شول
د کفن خبره پاتې شوه ، زړه شوه
عرش پرې نولي له آسمانه د نور څاڅکي
چې سنگر کښې د شهيد وينه ډېره شوه
اوسنکې لاندې کړې د وينو پير ورسو
د غمونو قافله ډېره درنه شوه
آزادي به پرې سر لوړې شي « رفيعه ! »
په سر لوړو وگړو چي لار پخه شوه

د خاروي گوند ترانه

په ژوبن کې خوشالي ده چراغان دی

چې ترخې نايغه خوځه فترمان دی

امبا! امبا! امبا!

هورا! هورا! هورا!

نور به نه وي استثمار د فرد له فروده

پن موباک کې د انسان د پېلو کړده

د غوايه عزبل دل کې هر انسان دی

په ژوبن کې خوشالي ده چراغان دی

امبا! امبا! امبا!

هورا! هورا! هورا!

* * *

نور قابض زمونږ ملگري په هرڅه دي

که غوجلي، که ځنگلونه، که وایسته دي

په خپل واک موشر وکړي چور تالان دي

په ژوبن کې خوشالي ده چراغان دی

امبا! امبا! امبا!
هورا! هورا! هورا!

* * *

ای خار و و ملگر و خوبن شی، خوشالیبری
د پرا نونه موقول خیل دی پری پندویزی!
کلان خوری په بویور کبني یی تاوان دی!
په ژوبن کبني خوشالی ده چراغان دی

امبا! امبا! امبا!
هورا! هورا! هورا!

* * *

د خوگانو مشري د پراقتخار دی
د غوايه بعنوت نوی ابتکار دی
د خار و یو نهضت توند پریخ روان دی
په ژوبن کبني خوشالی ده چراغان دی

امبا! امبا! امبا!
هورا! هورا! هورا!

وينه او مينه

وينه په مينه توښدو ته پيدا

پر کومه مينه ؟

د وطن په مقدسه مينه !

په هغه مينه چې ترې پاڅېدله مينه نشته

او هغه وينه چې ترې صافه بله وينه نشته

دا وينه جوړه د وطن د مور له تيونه ده

دا وينه وينې د چينو له سپينو پيرونه ده

دا د وطن د مور له وينې ده

له مينې ده

دا د وطن پر لار توپيليزي

زرغون پېرې پرې

تازه گلونه ،

سره گلونه ،

دلالت گلونه ،

په پسرلي تازه کوي د وطن د بنسټي غرونه

۱۳۶

چې د وطن پر لار توپیري له دې وینې قربان!
 چې د وطن ناموس خوندي کړي له دې مینې قربان
 وینه په مینه توپیدو ته پیدا
 پر کومه مینه؟
 د وطن پر مقدسه مینه!

۱۳۵۸/۲/۱۰

وردگ، آبره

سالنک که سالنک*

« هندوکش » موله ازله عدوکش دی
 چاچې کړې پرې تېری ، تېری یې شننه دی
 خوروسانوچې یې زړه تر عفون وړلند کسې
 دو یې وخت وبل « سالنک نه دی سالنک دی »

۱۳۶۱/۸/۹۰

پېنور

* دا توره پر سالنک کې د سروغز و ساندومر داریدلو پر ارتباط ویله شویده.

کمونېستي

خلك قتلول «بشر دوستي» بـولـي
 كور د چا په زور نـيـول «دوستي» بولي
 جنك او تجاوز ته نوم د «سـولـي» بـدي
 حق پايمالول «حق پرستي» بـولـي
 چور ته، لوټ ته «عدل»، «مساوات» وايي
 لوڅ تېري «د سولې همزيستي» بـولـي
 روس ته غلامي كول «شرف» گڼي
 لار د آزادي نيول «پستي» بـولـي
 كور په كور نفاق كړل «وحدت» شميري
 حق جهاد د دين پر «بانډيستي» بـولـي
 فسق، فساد «اخلاق»، او باطل «حق» گڼي
 ټولې بشري هستي «نيستي» بـولـي
 هر څه يې چپه چې په قاموس كښي وي
 گرانه بس هدا «كمونېستي» بولي

د وینورنک

په کلب کې پانې شوي دي گلونه
پرې راغلي دخزان دي سره بادونه
سرو لنبو د سیه سره کلان له منځ وړي
پاتې شوي يې اغزي د باغ په خونه
طبيعي پسرلی سره خزان تالا کړ
هکله گيد پوره يې واچول اورونه
د غوايه غوښل هرڅه سره دل ول کړل
په وطن وکړل غويو غوايه کارونه
د روسيې د کبست له پاره يې قلبه کړل
که کورونه ووي او وودان بنا وونه
ودان يې کړل ورانې په بمونو
پرې يې کړ کړل د خوانانو تاند سرونه
څوک يې کړل په تيراکتور ترخاور ولاړ
په چا تير شول د روسيې درانه تانکونه

خُورَڪَ خُورَڪَ دِما شِيشِئَنگَن خُورَڪَ دِتَرِپُوشُولِ
چاڻَ تَهَ گُورَڪَ رَڪَ رَ لَ الوِ تَڪو چِپِلَ ڪَـ وِـرَ وِـرَ
نَهَ وِـرَ وِـرَ اَوِـنَ زَاپَ تَرِپَ پَرِ اَمَانِ شُولِ
قَتْلَ عَامِ شُولِ : بِيحِي ، وِـرَ پَڪِي ، زَلَمِي ، نَجُونَهَ
خُورَڪَ هِجرتَ تَهَ شُولِ مِجْبورَ لَهَ گِـرَـانِ وِـطَنَهَ
پَهَ چَاڊَڪَ شُولِ پَرِ وِـطَنِ کِنِي زَنـدَا نَوَنَهَ
زَنـدَانِ حُـنْـگَ دِ قِـصَابِ قِـصَابِ خَانِ دِي
پَرِپَ ڪَـرِي پَڪِنِي عَوِـرَ وِـرَ اَوِـلَـسَـوَنَهَ
پَرِ بَرِي دَنـدَ وِـرَ وِـهَلِ دِي خُورُولِ دِي
پَهَ شُولِ دِي بِلَوي تَرِپَنَهَ پوسـتُونَهَ
دِـرِـسـتَهَ وِـرَ وِـرَ وِـرَ دِي ، وِـرَ دِي ، وِـرَ دِي
خُورِي يَ پَرِ رِيشْمُولَڪَه پَسـوَنَهَ
چِپَ شَعورِي وِـرَ وِـرَ دِي ، چِپَ يَ اِحْسَاسِ وِـرَ
عَـمَـيَ گُورَ شُولِ چِپَ وِـرَ اَوِـسْتَلِ عَوِـرَ نَهَ
چِپَ عَالَمِ چِپَ پَهَ خُـرَـپُـوَهَ ، چِپَ بَا دَانَشِ وِـرَ
پَرِپَ اِنْبَارِي ڪَـرَ لَ دِ خَاوِرِ وِـرَ اِنْبَارِ وِـرَ نَهَ
چِپَ وِـطَنِ وِـرَ بَانَدِي گِـرَـانِ چِپَ وِـطَنِ دِوسْتِ وِـرَ
دِ وِـطَنِ دِ بِنْمَنِ پَرِ بِنْمَنِ مِـرَ وِـرَ نَهَ

۱۳۶

د پردیو زر خریدونو کړانځو
د وطن په بچرو وکړل ستونځونه
خو باوردی چې داوینې بهرنکې راوړي
شي پرې تاند به مو باغونه او راغونځونه

۱۳۵۸/۹/۲۳

وردگ، آبدو

سرونه کړل

خلک په شاړه هم کلوته کړي
یاږ* په وداننه کښې بمونه کړي
ودانې وړانې خلک ژوندي خښوي
سر خښول نه دی، سرونه کړي

۱۳۵۸/۶/۲۱

کابل

للون

د وحشت لړې له فضا، نه به خورینې، حې به!
د ایمان لاس به په باطل باندې برینې، حې به!
د نور د کرنې خنجر ننوت د شپې پر زړه کې
نور د تیارو درگروینه به وچیرې، حې به!
د وصال لمر د غره په شوکو راختونکی سنکاري
د بېلتانه د لورې غرونه اوبه کیرې، حې به!
زه به له یاره سره خپل اشنا د یار ته
د رقیبانو سره مخونه به تورینې، حې به!
د برې زړې به زرغون شي د شهید په وینو
دا هرزه بوټي پر لرون له منځه خپړې، حې به!

۱۳۶۱/۱۰/۹

پېښور

دا وطن

داد افغان وطن دی ،

دا افغانستان وطن دی ،

دا تاریخ پانچ یې زریښې دي ،

په وینو سرې دي اورنگینې دی !

* * *

داد افغان وطن دی ،

داد اتالانو کوردی !

دا د وطن په مینه مستو شازلمیانو کوردی

سرونه بردي په خپل وطن ،

خود چا پښو کې نه بردي ،

له افغاني غروړه ډک سرونه !

د وطن ننګ کې ،

د ډگر په جنګ کې ،

خونبیرې مرګ ته ،

هیڅ وخت نه خونبوي

٦٣٩

د کور په منځ کې د تلک مرگونه

* * *

داد افغان وطن دی ،

داد عقابانو حاله ،

داستعمار قفس ته نه بردي غاړه !

په خپله پاکه او آزاده خاوره ،

کله پرېرې دي د بل ناپاک پلونه !

داستعمار بابني په حُکمه ولي ،

ددوی ځای کونکان په خاورو منډي ،

نه پرېرې دي ، نه پرېرې دي

په خپل دی مقدس وطن کې

د مردار خورو ټپوسانو د وزرو ټپېدل !

* * *

داد افغان وطن دی ،

داد مېرني مېنه ده !

دلته پردي تېری کونکي تم کېدلی نشي !

که شي پښېمانه هم په تېښته - تېښته ،

سرونه وپلی نشي ،

۱۴۰

که په ژوندیو پښو راځي
په مړو پښو بېرته وزي ،
ځینې یې بېرته هم په هیڅ شکل وتلی نشي
په تېښته تللی نشي
سرخپل ساتلی نشي
دا دافغان وطن دی ،
دا افغانستان وطن دی ،
د تاریخ پاڅون یې زړینې دي
په وینو سرې دي اورنگینې دي .

۱۳۵۸/۹/۱۰

وردگ، آبدن

د شهید وینه

که سینر سینر د کابل سینه
ته چې رالویږې تر ابا سینه
سوات ته غېږ ورکړې خوږې لکه نشې
په یون کې ساتې د شهید وینه

اتک ۱۳۶۴/۶/۱۲

خه ونه وایې؟

په ملک د بل حکمرانی ده چې خه ونه وایې؟
د سره ښکېلاک خر دوانی ده چې خه ونه وایې؟
کړي وطن دوست وطن فروش ، انقلابي قلابي
د قومتونو پریمانی ده چې خه ونه وایې؟
که خپلواکي غواړې چېک خه د زندان په لوري
د مېني مینه زندانی ده چې خه ونه وایې؟
که سردې تپت نه کړ تپتېږي د برچې په څوکه
سر اینودل لویه ځوانی ده چې خه ونه وایې؟
د هو د تزل انسان کړي فکرې سیمه کې دی
دلته تر اوسه ځانځانی ده چې خه ونه وایې؟
د سردارانو امتیاز دی اوس د دوی میراث دی
په عیش او نوش زندگانی ده چې خه ونه وایې؟
ماهر درزي تور استمار ته سره کالي واچول
رنګ دی بدل زړه ځانی ده چې خه ونه وایې؟

که تن زندان ته، سرمې دار ته، خانې گورته درې
مقابله مې ايماني ده چې څه ونه وايي ؟

۱۳۵۷/۸/۵

کابل، باغ بالامينه

جبه زار

پلار وطنه «جبهه» څه ډېر «جبهه» ده
د چا پلار وتنه نشي ځني کړلې
له کابل نه که کا، بل لوري ته هڅه
په تابوت کې تر «جې» پورې شي تالی

* * *

پلار وطن جبهې ته ورچي شي سړی
د چا پلار وتن جې نه نه شي کړی
«سپل هله وي څښتن چې دخره راشي»
بيا ايله «مردار» غونډی ته ځان شي وړی

۱۳۶۱/۹/۱۰

پېښور

دشمال له خوا شمال دی

د افغان په پاکه خاوره، نوې دورې راخوړې شوي
 د تېرېزو، د تانکونو، د ټوپکونو، د بمونو
 دشمال له خوا شمال دی، راخوځېږي، راتونډېږي
 د آزاد ملت په کليو، په کروونو، په باغونو

* * *

د اتريان د غلامۍ دی، د اتريان د بربادۍ دی
 غواړي وران کړي زمونږ کلي، غواړي وران وکړي کورنو
 غواړي وباسي له بېخه، خپلواکه سمسوره ونه
 چې ورکړي مو پلرونو دې د وينو باران ونه

* * *

د ادنوي وخت انگرېز دی، د ادروس سرراستي
 په خوږو کي يې ترخه دي، په پستو کي يې زيره دي
 تر انگرېزه خوځل تېر دی، خونړي او زيات يې بل دی
 هغه څه يې په خوله نشته، چې نيولي يې په زړه دي

* * *

دلستونجي ماران روزي ملتونزه په کور کښې
 تود ميدان شي جوړولی ، دېر پياوړی مداري دی
 سرې ريتارې کړي ورپورې ، لکه وي يې په ميدان کې
 بې خبر خلک پرې راټول کړي دايې راز استعاري دی

* * *

کور ، کالي ، دودۍ شعار دی ، وري خلک پرې دوک کړي
 خولې يې ډکې له اوبوشي ، چې ورگډ يې په اوبو شي
 چې لاهوشي دی سره سيندته ، هر هر شه ورځني پويي
 دغه وخت چې په ځان پوه شي ، په توبو شي ، په توبو شي

* * *

نن راغلي هدا ورځ ده ، په وطن موافغانانو
 په ميدان د سياست کې خوشې شوي سره ماران دي
 ډولکي د روس ته ناڅي ، کله خملي ، کله پاڅي
 خوروي په ملک کښې زهر ، دېر يې رحمه د بنمان دي

* * *

بدل کړی يې خپل زلڼ دی ، هر يو کړي د نيرنډ دی
 را روان په نړۍ لار دی داد عصر استعمار دی

← - - - -

په رنگويي غلط نشې ، نيرنگونږي رسوا کړه
د افغان اتل ملته ! بيا دې وار دی - بيا دی واری

* * *

د تاریخ غښتلیه زویه ، بیا پر کار ده ستامپرانه
چې ژوندي درنه یونسي ، د سمنان دې خپل سرونه
ستا په وار به گوزارېږي ، ستا په مقبره ختمېږي
استمار تر په سر ورکړه ، خو بې سره گوزارونه

* * *

باوري يم ! باوري يم ! آزاد کله غلامیږي
ولاړ شوي ، روان شوي پښتګان د آزادی دی
افغان کړی بیا قیام دی ، نن یې بیا ترلی لام دی
وړاندې کړي یې میدان ته سربازان د آزادی دي

* * *

بیا دک شري سنگرونه ، بیا په غرونو کې مورچي دي
بیا جګړه ده په ټوپکو ، په چپو او په لرونو
بیا د ټوپ او د ټانکونو ، د بمو مقابله ده
په تېرونو ، په لورونو ، په ډبرو ، په سوکونو

* * *

بیا رارسی خبرونه د ملت د قربانیو
 د افغان دمپرنوالی، شهادت اود بریو
 په هرېک نیسی توپونه، په دلگي نیسی غونډونه
 په تش لاس پر تانک ورخیژی روسان نیسی تروپو

* * *

بیا سره کړې یې ده زمکه، ددې وخت سر استعاره
 د «گوره» په سر نشت یې اړولي «سره روسان» دي
 بیا د سر پورته کولو که خدای کاندې بېرته نه دي
 په کاري گوزار یې وپشتي د لستوڼي سره ماران دي

* * *

له سر و نونه تېرېږي، په خوښيو، خوشحاليو
 له وطنه نه تېرېږي، په لويشت - لويشت یې پرکي سر و
 چې سمسور شي، چې شین شي، چې آباد شي، چې زرغون شي
 سپروي پرې د سرو وینو، خونړي سره سیلابونه

* * *

باوري يم، باوري يم، غلامي په ختمېدو ده
 رانژدې اتل ملته! اوس شپې د خپلواکي دي

په خوړوڅو په خوړو شپو کې، نتیجې په راوتلو
د غانمې د مېړنوالې، د شهید د قربانو د مې

۱۳۵۸/۴/۶۵

د روغ، آبرو

سپتالین او امین

دېر ظلم خونخوار ریښتیا ده چې سپتالین دی
خوسل ځله اوس او بنتی تری «امین» دی
ځلک وژني، کلي سیڅي او ښار وران کړي
د ملت په کور کې جوړې ملي ناوړین دی

۱۳۵۸/۶/۹۱ کابل

یو بیت

زما د ژوندانه پېر ثباته تلون کې

زما د فکر رخته ښه شوې زور په شوی تازه شوی

۱۳۶۵/۶/۱۳

توقفگاه زمان

اینجا پلچرخ‌خیزست

زندان بس بزرگ

افسانه ساز قرن

اینجا همینجا

هزارها هزار

انسان این وطن

فرزند این خاک

سرمایه ملی

در خاک و خون چو مرغ نیم بسمل تپیده است!

* * *

اینجا پلچرخ‌خیزست

زندان بس بزرگ

اینجا کتاب نیست

قلم در قید و بند

را دیو و تلویزیون

۱۴۹

بودن بود نگاه

تلاش علم و فضل

جرم نیست جرم سخت !

* * *

اینجا پلچرخ نیست !

نقدان پس بزرگ !

اینجا زمان نما

آهسته میگذرد

آهسته - آهسته !

اینجا ثانیه نگرد

اینجا دقیقه نگرد

اینجا ساعت نما

یک از دیگر آهسته میگذرد

به پیش نمیروند

گویی که در اینجا ترقفکاه زمان است !

کابل، پلچرخ ۱۳۵۸/۱۲/۱۱

د ننگ تدبير

لاس مې که خلاص دی خو په ذهن مې زنجير پروت دی
چې کزان وطن مې د پردو په لاس اسير پروت دی
له مانده غواړئ خوښي، خدا، هوس خوشالي
چې کور په کور مې د ملت په کور کښې ویر پروت دی
روشن فکران، رشین فکرانو، نول خواره واره کسرل
شوک په مرستون، شوک په زندان، شوک پر بونډ پروت دی
ملت ویرجن، چاپیر ویرجن، زهکه آسمان ویرجن دي
زما په شعر د ویرجن محیط تاثیر پروت دی
د وطن زویر! په تاوخت د امتحان راغلی
د تابه غاړه د وطن د ننگ تدبير پروت دی

۱۳۵۷/۱۱/۲۷

کابل

غور پدلی؟ افغانستان

که وه ونه، که کلا وه، که انسان
چې د زمکې پرمخ ووخه شی و د ان
په تانکونو، په بمونو، په هوار کېدل
بڼه یې وغورپاره گران افغانستان
د کور و په خای یې وویشل گورونه
خو یې شنختې او بې نښې، بې نښان
د کالو په خای یې خلاص کړوله کفنه
نی راپرېښوده لمنه، نه گریوان
د هوډی په خای یې وینې را خوراک کړې
کېل ماره زموږ په غوښتو یې لېوان
کېل یې لوټي - لوټي کلي، لوټ کورونه
په لوټمار پسې خواره شول لوټماران
کور، کالی، هوډی یې واخېستل له خلکو
په وژنه یې هم اړ نه شول خلقیان

خوک د باندې ، خوک په بند کې تر تیغ تېر شول
شول خواره واره ، خواره - خواره سیاران
چې تودې به پرې رموز مشاعري وې
بیل شول هغه شاعران او ادیبان
نه یې لوری ، نه لودن ، نه یې درک شته
شول یې پتې د وطن د پت زلمیان
د وطن د بنمنو کړل د جملې کې زړې
د وطن پر مینه مست خیالی خوانان
تو یې شوی د ویره وینې په وطن کې
نه یې اوسې کې شي و نیغلی ، نه باران
د برچې اود نېزې په خوک، باندې
خاینان غوښتل ځان کړي امینان
د برچې اود نېزو تر خوک لاندې
د دوی زړه و صادقان کړي خاینان
خبر نه وو چې وخت نشي غولولسی
چې خاین او امین بڼې دی زمان
روسیه شول هم ملت ته هم تاریخ ته
په روسیه باندې یې وپلورده ایمان

ددوی زهه وُ چې افغان دروس غلام کړي
روس ته وسپاري آزاد افغانستان
خبر نه وو چې زمري په زنجیر نه دي
په قفس کې ژوندون نه کړي عقابان
دوی پوه نه وو تل به دا افغانستان وي
په جهان کې شو ژوندی وي یو افغان
چا چې کړې ده سودا د ملک پلورنې
دي منډلي یې په گور شاه شجاعان
چې سپک گوري د وطن د مورلن ته
سپک په ژوند وي هم په مرگ دا حرامیان
د تره کي غونډې مري د نس له لوري
شي ناولی روح یې باد سره روان
دامین غونډې د سپي په شان مردار شي
د پلټ مري یې قبر وي د پسران
چې اسلاف یې اول سپک او پسي ورك شول
دي اخلاف یې هم په دې لاره روان
دا وطن د بنکېلاگرو همدیره ده
ژوندي راشي، مړم نه شي ایستی خان

د افغان ملت وطن افغانستان دی
دلته ژوند کړای شي رښتيني افغانان
چې راغلي بېرته نه دي ژوندی تللی
دېر قوي استعمارگر ددې جهان
دا وطن د آزادۍ په خښته روغ دی
دی ټول ژوندي غلامی نه په امسان
آزادو، آزاد به وي، آزاد به اوسسي
آزادۍ يې ده ليکلې په فرمان

۱۳۵۸/۱۱/۱۷

کابل

دردانی

د ماشوم په لاس مې ودرکې درد انې
حکمه داسې شړې دانې-دانې دانې
چې له شونډو نه يې مېچ شړلای شو
نن په ما باندې رشیدکې زمانې

۱۳۶۶/۱۱/۱۹

پېښور

مناجات

بیت نیکه علیه الرحمہ پر مناجات ویلی وُ :

دا وگړي ډ پرکړې خدایه !

لویه خدایه ! لویه خدایه !

خو کله چې په داؤد خان کښې زموږ هیواد وال د بېکاری له لاسه ایران

او عربستان ته په مزدورۍ پسې ولاړل ، په عربستان کښې به خوړول کېدل

شرل کېدل او سپکېدل او په ایران کښې به کله د قاچاقېر په نامه اعدامېدل

او کله به یې نذر زجر و نه کلال نوره دې حالت و خوړولم او د بیت نیکه د

مناجات خواب مې په دې ډول ووايه :

[۱]

دا وگړي ډ پر شول خدایه !

لویه خدایه ! لویه خدایه !

د خوراک او خېناک په غم کې خوږه شوي په عالم کې

له عرب تر ایـرانـه لالهاند او سرگردانه

دروزی په لټه بنسوري دي بی ستوري او بی سیري

لیر د بدلي له خپل حُـاـيـه !

لویه خدایه ! لویه خدایه!

د دوی مټې کوي گهټې دکوي دنور وختې

بشري قوت یې درومي هومره مومي چی یې شوي

د پردوله خوا حـوـرـي د مړینت په حای مړ کړي

ژوند یې غم دی سرتړ پايه

لویه خدایه ! لویه خدایه!

د اولس وینه وچپـبري دخو تنو حجام دکړي

د کپړدی زامن هېر شوي د بشکلو خښتن د پړ شوي

هغوی ورځ په ورځ خوار پړي اودوی سات په سات مړ پړي

لوی وطن شور رانمـايـه !

لویه خدایه ! لویه خدایه!

نوله دې نه دي هم تېر شي؟ ددې وږيو شمېر دې دېر شي؟

وږي تزي دې زیات پړي؟ بیاله لوږې دې مړه کړي؟

داسې ژوند ښه دی که مړینه؟ چې مړ ژواندي ژوند کوینه؟

د تاخه ده پکې رامیـه !

لویه خدایه ! لویه خدایه ! کابل ۱۳۵۶/۹/۲۱

خوگله چې د غواير تر غوښل وروسته په ۱۳۵۷ كال كښې په افغانستان سره بيا
 را نازل شوه اوزمورن مادي، معنوي او بشري هستي يې ونغروله د خپل تير مناجات
 په حواب كښې يې دالاندې مناجات ووايه :

[۲]

دا وگړي ورك شول خدایه !

لويه خدايه ! لويه خدايه !

سور و حشت پري را نازل شو يو د بل د سر قاتل شو

د سرو وينو سيند روان گي اوردی، وينې دي، افغان دی

هيواد ټول په وينو سور دی وحشيا ته قتل او چور دی

وطن و زان شو درد نه سايه !

لويه خدايه ! لويه خدايه !

لوتماران ورته راغلي مال او سرته يې دي غلي

کور په کور باندي ویر خورگي د چا پلار مرد چا وور دی

هر لور وينې - وينې - وينې کډه شوي دي ترې ميسې

هر خوا ډکه له واي وايه

لويه خدايه - لويه خدايه

څوك شهيد كړل الوتكو څوك يې مړه كړل په ټوپكو

په چا پريوتل بمونو په پري يې بل كس په سره اورونه

خوک خوراک شول د گولیر د وحشت د سرو بلیو

د چاکور وران شوله حُـایه

لویه خدایه! لویه خدایه!

خوک ژوندي په حُـمکه خین شول خوک د حان په وژله خوین شول

د چاقطع شول سـرونه د چا غوڅ پینې اولاسونه

خوک ټکټر کړل خاورولای خوک راووتل د بانـدی

ټول په ویر شول سرتـر پـایه

لویه خدایه! لویه خدایه!

دېرې مېنې وې سپرې شوي د وطن هستی ایرې شوي

سره کمون واره تبا کړل عالمونه یې فنا کړل

خوک ژوندي ولاړل خوک مژتل افغانان خواره واره شول

له ماره نه تر گـدایه

لویه خدایه! لویه خدایه!

دا وگړي وو دېر شوي هرې خواته خواره شوي

په خپل ډک کور کې وو وږي د اوبو په غاړه تـبري

دمېنت په بدل مړه شول په عمر باندي ماره شول

د تا داوه پکښې رايـه؟

۱۳۶۱/۸/۱۸

لویه خدایه! لویه خدایه! پېښور

درزونه

د حسرتونو په دنیا کې چې عیشونه زیات شول
 هومره چې درك زیات شو چې خومره چې دردونه زیات شول
 د بېلتون اورمې د زړه خامه خزنه بڼه پخه کړه
 مېنه چې پټېسکه شوه چې خومره پرې اوږونه زیات شول
 د پروا غزیو چې په بېن کې سر را پورته کړل
 اغزی چې که دېر شول ورسره زما کلونه زیات شول
 د غلامی سره زنجیرونه زیاتې مات در واخله
 چې چې په پښو کې په لاسو کې زنجیرونه زیات شول
 بڼه دې د غوڅې پرېکړې لاره یې را وټوله
 که چې سوچونه ، که فکر ونه ، که چورتونه زیات شول
 نر به د نر کلونه نه بدم د سبا په غنا په
 زما درانه - درانه غمونه له پرونه زیات شول
 د ناکامی څپې و لار د کامیابی پړانسته
 د ناهیندیو په سبب چې امیدونه زیات شول

۱۶۰

له سرته تېروليونود صف سرلازی شومه
چې په شلېدلي گريوانه کې مې درزونه زيات شول

۱۳۵۸/۵/۳۱

پېښور

عقد

قران چې وويني قرآن نه وينې
چې پيانه وي بيا بيان نه وينې
عقيدې نه لري عقدي يې ډېرې
حکمه د عقد ساتلو خان نه وينې

۱۳۶۲/۷/۲۷

د اتفاق صف

نقته يې چې ده نغښتي په نفاق کښې
چې يې شق او تخصص دی پر شقاق کښې
کاميا پېرئ به هله غيور و خـاکوړا
چې حای ورنه کړئ په صف د اتفاق کښې

۱۳۶۲/۲/۱۰

زندان

زه يم زندان کينې،
د شرخي پله په لوی زندان کينې!
زما وطن تر دې زندانه تنگ دی
لکه په هره خوا کينې جنګ دی جنګ دی
د وطن هر لوری پر وینورنگ دی
هر یو افغان له ژوندانه نه تنگ دی
د آزادی د بل خراغ پتنگ دی
په دېر اخلاص سر و بڼې د خپل وطن پر لار کينې
د هندو کش غونډې ټینګ ناست دی د دین پر لار کينې
وطن که تنگ دی د دین پر لار کينې
په هر طرف د میړنو غورځنگ دی
د مجاهد سړک کار د بڼ وړ کوي
علیم ته نوی - نوی غم وړ کوي

* * *

زه يم زندان کينې
د شرخي پله په لوی زندان کينې

زما وطن تردې زندانه تنده دی
 خو په هر چکوت کېني روان!
 د آزادۍ جناپ دی
 په دېنهنه څمکه تنگه شوې آزادي به راځي
 په تودو وينو يې چې کيږي
 اوبه خور مره خوا
 په گران وطن کېني سرخروي او آبادي به راځي!

۱۳۵۸/۱۶/۶۸

کابل، د خرڅي پله زندان

جوړه

بريژنف سولې (!) ته جنک کړ، دې يې ننگه
 خو په جنک - جنک کېني د سولې مرغې مره شوه
 اوس اميد دی چې بيا سوله « (!) ترې پيدا شي
 «انديرا» له «اندرې پف» سره جوړه سوه

۱۳۶۱/۸/۱۶

پېښور

سیلانی

نیسه! لاس طبییه زخم می ناسور شو.
 چچی بی تمی شوم ایله می زپ مسرور شو
 غاقول شین و چچی راشین شو په بسدیا کبئی
 خوچی ویلی ختدل زما په وینو سور شو
 بی له پاره چچی تر داره دروان یس
 اوس شوی پوه چچی سنکئی ورو می منصور شو
 تل چچی فخر جم سرو هلی، برو هلی
 دغلیمر له لاسه ملک راته تنور شو
 د هیواد دلور و غروبو سیلانی دی
 دارفعت رفیع هاله موند چچی مفروز شو

پېنور: ۱۳۵۸/۶/۱۱

یوه لنډی

ترکیه داسی دی کور و دان شه
 لکه چچی و دان دی کور زموږ و دان کورنی

۱۳۵۷

۱۹۴

پور

(دېپرلند بجر شعر)

وطن کور دی وطن گور دی
وطن بلاردی وطن مور دی
دده نوم د- ژوند انځور دی
دده ییادد- زپه تکور دی
دده عشق د- ایمان زور دی
په بېلتون کښې یې سور اور دی
بل وطن کښې ژوند پېغور دی
چې وطن نه وي وړک لور دی
په وطن پ- سې مې شور دی

استقلال یې

په ما پور دی

۱۳۶۴/۱۱/۱۰

پېښور

درحمان بابا په ليکه :

د سپيد وخط

شپه او ورځ د ژوند لړلې مې په غم دي
جوړ غمونه مې له غمرو سره سم دي
ژوند تېرېږي خوښې نشته ، غم راډروي
خوشې وايي شم ، سناډي وبله ضم دي
نړيوه پېرم دغه چارې د آسمان دي
او که ترښې مې دلوح او د قلم دي
نورو نوره شپه هم حان تر رڼا وړج کړه
زما وړج هم پوښلې په توتم دي
د افغان د افغان دود آسمان تر رسي
سرې لمبې ورباندې بلې دستم دي
د وطن سکون ، آرام يې دى مات کړې
په هر لوري د بې ووزېرو بېر دي
په هر کلي ، په هر سار ، په هر ديار کښې
د افغان ملت وگړي په ماتم دي

چې د وینو ارزاني په وطن وينم
 د زبه وینې مې مدام دسترچونم دې
 میرویسې فال د بابا په دیوان گوم
 بیا پردی منگولې خینې مې په چم دي
 ها کثور چې ده په شعر معطر غوښت
 بد بوی پکې خورې د تانک ویم دې
 د سپدوله سپینه خطه داسې ښکاري
 چې رابري نښانې د صبحدم دې
 دې واړه قبر کښې لوی عالم ویده دی
 درحمان د شعر کوي په عالم دي

حمل/۱۳۶۴

بريژنف

یازوی مری*، یا پښې مات* *، یا چانلاری* * شول
 چې کابره کلي چا افغانستان ته
 بريژنف چې په دې خاوره تېری وکړ
 شوزبه چاودار مسان یې یووړه وروستان ته

۱۳۶۴/۱۱/۲۲

* نکه چنگیز، * نکه گوهر تیمور، * * نکه گریکین، مکانان او کیوناری

۱۹۷
وینې

وینم په هره خوا کې وینې- وینې
په وینو کې سرې دې مینې - مینې
بشر دې تېرې د بشر وینو ته
خېنې یې په مینه - مینه ، پینې - پینې

* * *

په خولو بشر وایې : بشر غواړي
خوپه عمل کېنې شر او شر غواړي
سوله ، وروړي ، برابري وایي
خوپه میدان د جنګ شر غواړي

* * *

بشر د بښمنه به خور خره گرموي؟
بشر د دوستان چې سرې لښې بلوي
کله کامېوج ، کله وپه نام پری سیمي
یو یمنی بل یعنی قتلوي

(نیمګړی)

کابل / ۱۳۵۷/۱۲/۱

انجام

(دتره کي پر مړينه)

د وطن مور مقدسه ده درنده ده
احترام يې احترام د احترام دی
پاکه غېره يې هم پاکه هم سپېڅلې
د هر چا تر حق يې لوړ د حق مقام دی
په اغزو کښې يې هم گل غونډې ښکلا ده
په خزان کښې يې هم عيش مستدام دی
د رښتیني زوی له پاره يې پر پښو کښې
هم خوښي ده ، هم هوس دی ، هم آرام دی
سر پرې د نورو پښه به پرې پرې نرې
د مرگ لوري ته يې هر دتره يې تکام دی
چې ناموس حيا يې ساتي هغه زوديه
گرامي دی ، په کابل ، کر په باگرام دی
چې پلوتريې پر سپکه سترگه گوري
تر بېنکې نه سپک دانمک حرام دی

چې خیانت ورسره کړې مخ یې توریږي
د وطن خاین په هر وخت کې بدنام دی
چې آبرو او حیثیت یې په بل پلوري
چې د مور په غیږ کېنې پروت د بل غلام دی
رسوا کیږي، بدنامیږي، منفورېږي
انتقام یې انتقام د انتقام دی
لعنونه له هر لوري پری وریږي
چا چې کړی یې د زویو قتل عام دی
دامین په نوم که وی هم چې خاین وي
د خیانت منزل یې لند، آس یې ناکام دی
تره کی غوندې ترکېږي په گولو کېنې
ترکولی یې چې چا په بهام دی
په ژوند سپک شي بیا په سپکه پسي ورکشي
چې یې مورته نظر کړی هسی خام دی
مرگ یې سپک وي، پس له مرگه هم سپکېږي
دا خیانت، دایې آغاز، دایې انجام دی

۱۳۵۸/۷/۱۸

پېنور، بالاحصار

اورپوری شو

بهاره مه راحه کلونو باندي اورپوري شو
چي پري راتلي په هغو غرونو باندي اورپوري شو
چي تابه بنکلي کړل په کلو، موږ بي سيل کاوه
په هغو د بنتو او کڅونو باندي اورپوري شو
د کله درنگي درگرو وينه سرې سيلی کره وچه
هم بي په بوي، هم په رنگونو باندي اورپوري شو
د زپرو کلو پر حای سرې لنبې تاو پري پکسي
د پسرلي په چمنونو باندي اورپوري شو
د شکو في موجونو لوپ کره د وحشت پوجونو
د گران وطن تاندو با غونو باندي اورپوري شو
کلاب، نرگس، مرسل هر يو پخپل حای و سرخېدل
په رامبيلونو، چامبيلونو باندي اورپوري شو
د بنفشې، شبر، بيري خانگي لوخوري شولي
په ميخکونو، ريحانونو باندي اورپوري شو

چې هسري بوي، هسري بنکلا وه، هم مېلي پري کېدې
 د ارغوان بنکلو بناخونو باندې اور پورې شو
 د ميخ افغان له پاره حای د آرام پاتې نه دى
 هم په فرشي، هم په فرشونو باندې اور پورې شو
 چې هل بي پېنې بنکل کړې او دې به تر وريله يووکا
 د هغو حورو په پرونو باندې اور پورې شو
 چې بي تو مېلي پکې وو د پسرلي کلونه
 په هغو تورو وړيلونو باندې اور پورې شو
 نه لاله زار دى پاتې شوى نه خارزار پاتې دى
 هم په هکلو، هم په خارونو باندې اور پورې شو
 د اکران اوخوبز جنت نظير وطن لته لته شو
 هم په سارا، هم په بنا روڼو باندې اور پورې شو
 د اور حلقو کېنې دي راگيرې د وطن سېمې مو
 چې پې په کليو، پر کورونو باندې اور پورې شو
 چې دوى ته کورؤ او دېن تر پوخ سنگرؤ دوى
 هغو کلاؤ او برجونو باندې اور پورې شو
 د ننگرهار د کلوهار پروت د شهيد په قبر
 په شنو سمسورو کوڼوونو باندې اور پورې شو

د اليشنك ، د الينكار سيندونه سره بنكار پورې
 چې د لغمان په شنو فصلونو باندې اور پورې شو
 د جگدلك د وينو دك يا قوت لنبه - لنبه شول
 د ماه پير په كرن ليچونو باندې اور پورې شو
 په شيوه كيو را شپوه شوې د دېنهن لنبكړې
 د كمر پوپه كمر ونو باندې اور پورې شو
 باغ بالا باغ د بلا شوا افغانانو لـــــــ
 قرغه يې قروغ كړه په بندونو باندې اور پورې شو
 بالاحصار اور كښې ايسار كابل ټوټه - ټوټه شو
 ښكلي پيخان په محلونو باندې اور پورې شو
 په استالف كښې لپې - لپې كولى و اور پورې
 د شمالي په شنو تاكونو باندې اور پورې شو
 شكر دره او گلدره د اور دره غونډې شوه
 هسري په غرو ، هم په رغوونو باندې اور پورې شو
 پروان په زړه باندې پرېمانه كولى و خورلې
 د كلبهار په بهارونو باندې اور پورې شو
 غور بند كښې بندې دي لوخړې درو سې تاكونو
 چې د پنجشير په زهرخونو باندې اور پورې شو

دھل سرج د نندارو لارې اوس شا پې شولې
د لاله زار په گلزارونو باندې اور پورې شو
په شهرستان او مالستان کښې بنار او مال تالاشل
باميان ته گوره يادگارونو باندې اور پورې شو
ميدان ، ميدان دخونين جنک شو، په سرو وينو زپا شو
تنگي ، خوات په شنو باغونو باندې اور پورې شو
لوگر، گوردېز په اور کښې پټ شول د اورين بوټو
زړمل اور گونډ اور گونډونو باندې اور پورې شو
د آسمان شکو نښترو نو حای سکر ونيولی
چې د پکښا په ځنگلونو باندې اور پورې شو
د تاريخي غزني له زړه نه دورې پورته شولې
په حصارونو، زيارتونو باندې اور پورې شو
په قره باغ، سلگر، مقر بمونه و اور پدل
د شنه زابل په بادامونو باندې اور پورې شو
د کندهار تا کونډ لاندې کول خوښي ټانکونو
په ارغنداو او په کرزونو باندې اور پورې شو
په لښکرگاه د سره غلیم لښکرې و بلوسېدې
د زارې بڼست پر تاريخونو باندې اور پورې شو

سيستان سور اور شوپه نيمروز کڻي سختي وڃي راڻو
 ددلارام په آرامونو باندي اور پوري سٿو
 په ارزنگان کڻي ارزوگاني خاورو لاندي کڻل
 بي غوره خلکه په غورونو باندي اور پوري شو
 فراه فرحت له لاسه ورکړ، ددښمن له لاسه
 داستقرار په شينونو باندي اور پوري شو
 هري دهرې قواؤ وران کڻل په وحشي جنگونو
 دمدرسو په منارونو باندي اور پوري شو
 دشنه بادغيس پستو لاخلولي پر ناز سپړلي نروي
 تر شول مات وړاندي په شولونو باندي اور پوري شو
 په ميمنه کڻي بي دامن مښه پر پښبڼوده
 دجوز جاني په يادگارونو باندي اور پوري شو
 أم البلاد دخيستانو په لاس وسوځېده
 په هغولوړو پرغونو باندي اور پوري شو
 په سمنگان کڻي دمپراڼي يادگارونه وسول
 ښکلي تخار او بغلانو باندي اور پوري شو
 په چارده کڻي ماشومان لکه دورو حلال شول
 دگدز کليو او کورونو باندي اور پوري شو

چې دواخان د پگړۍ ولي د روس پسزکني کيښو
د بدخشان په سرو لالونو باندې اورپورې شو

* * *

چې به سجدي پکښې کېدلې د پاک رب حضور ته
په هغو پاکو محرابونو باندې اورپورې شو
کورونه وړان، اورونه مړه، نغري ساړه - ساړه شل
دروس له لاسه په اورونو باندې اورپورې شو
دېرې مولايې ادېرې شوي ادېرې ايرې شوي
کورونه څه چې په قبرونو باندې اورپورې شو
تنها ژوندي او ژوي نه دي چې سره او روښنل
په زيارتونو مزارونو باندې اورپورې شو
چې فرش د گلوبه د نوري کپړدي مخ ته خور و
په هغو دښتو دامانونو باندې اورپورې شو
همه د کپړدي او هم د زړونو مراندې وسوځېدې
د عشق او مينې په تارونو باندې اورپورې شو
د سرو او بسانو کاروانونه به نور چېرې لپږ دي؟
چې په کپړديو، پيشخولونو باندې اورپورې شو

رمې اوس نشته، پر گلو هم گولی واورېدې
 پر ایل بندونو، خړخایونو باندي اورپورې شو
 چې له مستی نه به اوبو پکښې ټوپونه وهل
 هغو شپلو، هغو ناوونو باندي اورپورې شو
 چې به مېلې وې، ساتنې به وې، سیلونه به وو
 په اخترونو، په جشنونو باندي اورپورې شو
 د ژوند لمحہ - لمحہ په سره وحشت لڼه - لڼه شو
 په ورځو، شپو، په مهالونو باندي اورپورې شو
 چې انتظار به دین دین لالی کپده ورپکښې
 په هغو لارو کښه وونو باندي اورپورې شو
 لیلابه وزي ټولول، لالی به لوڅنګه کړي
 چې په لوونو درمندونو باندي اورپورې شو
 دخزانو پاڼې سرې نه دي ایرې ایرې دي
 د بهارونو په هارونو باندي اورپورې شو

سهار غوږیل دعوايه وشو، روس ماښام ته راغی
 په سهارونو، ماښامونو باندي اورپورې شو

د ثور برج ، د جدي برج په هونږ قیامت راوستو
 خونه په هسک ، نږ په برجونو باندې اور پورې شو
 په شپه بندیز ، په ورځ ^{په} ژوند پر بندیز کې بند شو
 د آزادي پر ساعتونو باندې اور پورې شو
 چې د اسلام او د ملي فرهنگ د بنمن پرې راغلل
 په مکتبو او کتابونو باندې اور پورې شو
 تنګي خوږانان او ماشومان په اور کې وسوځېدل
 په ناسپړو ارماتو باندې اور پورې شو
 دا اوښکې وینې سره گډې دي خونا ب جوړوي
 که پر تنګيو کېدونو باندې اور پورې شو
 چې بهر پانده وود غیرت او د عزت په شمال
 اوس پر شملو او پلرونو باندې اور پورې شو
 چې یوې سر قلم او بل به یې نظر قلم گرې
 په هغو تورو ، قلمونو باندې اور پورې شو
 د پرون هڅې مودنن په اور کې وسوځېدې
 د بره تلک پر تکلفو باندې اور پورې شو
 انسان یې ناوړي د آسمان فضاله د وړو وړو
 د مظلومانو په آسونو باندې اور پورې شو

روس په به خنکه روسياهي کړيې اوس له خلکو پرته
چې دافغان په افغانو نو باندې اورپورې شو

* * *

که ز ما مېنه روس کړه وړانده خومزه يې وکړه
چې هر - هر خای يې په ټينکو نو باندې اورپورې شو
د هر خوږ من افغان پر زړه کښې خوښي و دوږده
چې د دې من پر واحدونو باندې اورپورې شو
د هرې پورې مور د زړه د زخمو خولې وړغلي
چې د ليلن پر سر و بچونو باندې اورپورې شو
شربلي يې وړانې عصري زور يې ټول اوبه - اوبه شو
په زغور و جهازونو باندې اورپورې شو
د گران وطن پر هره برخه کښې په شو - خوځله
په قطارونو قطارونو باندې اورپورې شو
په ډېرو سېمو کښې دروس قومي - قومي پوجونه
صفاً صفا شول ، په صفونو باندې اورپورې شو
ايمان ته گوره چې ټوپک پر تانک کښې لاره کوي
په پولادينو مقلونو باندې اورپورې شو

په کم نظريې چې کتلي وو غير افغان ته
 د سره د بنمن په سرو خوږونو باندې اورپورې شو
 چې د جنگ اور ته له روسيې نه پکې تېل راږوي
 په هر-هر ځای په دې ټيکنو باندې اورپورې شو
 چې يې د سولې د کورې کوڅو ورسوول
 اليکوپټرو په څرخونو باندې اورپورې شو
 هغه سالنک کښې چې يې جوړ کړ د تېري له پارو
 د روس په سرو وحشي پوځونو باندې اورپورې شو
 دارالامان د بنمن ته ځای د امن نه ورکوي
 پکښې د روس په ميخزينونو باندې اورپورې شو
 چې د اوربل په قوماندو يې راډيو سټې کسپله
 د سره تړو کي په هلو وټو باندې اورپورې شو
 چې استخبارات کړ روس، خپل باري يې پرې ترجايه يوه
 د څره امين په څرو مغزونو باندې اورپورې شو
 دوی که نسکور زموږ سر لوړ د آزادۍ بېرغ کړ
 د خلق، پرچم پر پرچمونو باندې اورپورې شو
 انسان دوستي يې اوس ټول جهان ته وښودله
 د روس په تشو سرو لفظونو باندې اورپورې شو

که زما کور یی کر ایوه مسکو هم و لسه زبده
په کر یملیر. کچی په تختونو باندی اورپورے شو

* * *

چې دیولیندو کارگر خوتک دی را اخیستی پسی
دروس په لور او خوتکونو باندی اورپورے شو
چینم اوین پوه شو چې مارکسینم دی تریاق دخلکو
چې د مارکسینم کتابونو باندی اورپورے شو
د کمونیزم شرارت دنیا لنبه - لنبه کسه
په کمبودیا او ویتنامونو باندی اورپورے شو
چې دی پسیلی یو دبل تر ختو چمتو ولاړ دی
په ناپیلو هیوادونو باندی اورپورے شو
لوی قدرتونو یو دبل و تر په شاتپ سوي
ایران ، عراق په اولسونو باندی اورپورے شو
په مورن قیامت دی خو د زرو دوک بمرورن هله
که په دی لویو قدرتونو باندی اورپورے شو
چې زور حق بولی د ویتو حق دهغوی دی پکچی
نور په ملگرو ملتونو باندی اورپورے شو

خبرې کيږي نتيجه يې د جنګ اور کړي لاندې
 د ژنيرو په مجلسونو باندې اور پورې شو
 افغان سوځيږي او فرياد کړي د نيا هڅه وايي
 جوړې په سترګو او غوږونو باندې اور پورې شو

* * *

زلمي اتڼ کوي خو ډول ورته د جنګ غږيږي
 اوس د بنادۍ په اتڼونو باندې اور پورې شو
 پتمني پېغلي دي روانې د سنګر په لورې
 چې د غرمې په ګودرونو باندې اور پورې شو
 ډوډۍ پخپري خودلو پرځای سنګر ته درومي
 د مازيګر په تنورونو باندې اور پورې شو
 پکښې عکسونه د شهيد د پاکو وينو ښکارې
 سهار ماښام په شفقونو باندې اور پورې شو
 رقيه هغه طراوت اوس پکښې نه ښکاريږي
 ستاد هجران سويو شعرونو باندې اور پورې شو

۱۳۶۳/۱۲/۶

پېښور، کوزناکال

نه ځايپري

وجود مې له خپل ځانه په وطن كې نه ځايپري
غمونه مې دي دومره چې په تن كې نه ځايپري
گلونه خزان شوي دي ، باغونه دي وړان شوي
د سره خزان بادونه په گلشن كې نه ځايپري
راغلي سور وحشت دي ، په اولس مې سور ساعت گڼ
سړې وينې د زلمو په سپين كفن كې نه ځايپري
رودونه دي د وينو په هر لوري چې بهيږي
ځوانان دومره قتلين يې چې مدفون كې نه ځايپري
ودانې وړانې شوي دي هر لور په وپر لړلې
ويرونه د وطن د مور لمن كې نه ځايپري
وطن سوري - سوري دي د روسيو په سر وگوليو
تر دې يې زيات زخمونه په بدن كې نه ځايپري
خلقيانو داسې ظلم په وطن كې كړې بر پسا
شرميږي پرې تاريخ يې لري ساري سرتږ پا

۱۳۵۸/۹/۱۸

پيښور

ردیف بندگی

زندگی:

رادمردان

از همان اول

بازندان بسته است:

* * *

زندگی

بردگان روسیه

تابه آخر

در ردیف بندگیست!

۱۳۵۸/۴/۸

کابل، زندان پلچرخی

یوبیت

ز ماد ژوندانه په بې ثباته تلون کینې
ز ماد فکر رخته بڼه شوې زوړ نه شوې تان شوې

۱۳۶۵/۶/۱۳

نوی دام

دسره استعمار نوی دام د ذهن غولول د عی
خو کسه کړي د حان نوم د ملت وریاندي کېږي
دسره لښکر په مرسته په تخت کېښوي مفرور
د پاسه نوم د خلکو حکومت وریاندي کېږي
قومونه سره جنګوي، پلار، زوی سره په جنګ کړي
په دېره بې شرمی نوم د وحدت وریاندي کېږي
بمونه او روي په خلکو ظلم چلوي
اورونه بلوي نوم د خدمت وریاندي کېږي
آرامه آرامي وي په یوملک کې چې دوی ورشي
جنګونه کړي نوم سوله، امنیت وریاندي کېږي
کوي قتل عامونه دوکړو د ملت
خونوم په سپین سترګی د عدالت وریاندي کېږي
ترې واخلي خپلواکي او آزادي او خپل اختیار
په خوله نوم د ملت د حاکمیت وریاندي کېږي

د خان په کټه چور يې کړي کلتور او اقتصاد
 خونوم دور ورو لى او محبت ورباندې کېږي
 غلام کړي بل ملت په ډېر ولومو کي يې ټنگل کړي
 د خولې په تش ويل نوم حریت ورباندې کېږي
 نازله په ملت کړي سره وحشي ډيکټاتورې
 خو نوم اولسواکي، ملی قدرت ورباندې کېږي
 که داوي سوسياليزم ترقي او امــــــنيت
 هر څوک به لوی پندونه دلغنت ورباندې کېږي

جدى / ۱۳۵۸

وردک، آبدړه

د مسافر جنازه

له سوې سوې د بښتې له خالو له زړو و خيمو منځ
 د څو کسانو په اوږو د مسافر جنازه
 له هیلو ډک زړه د بې پايه د بښتې زړه تر ولاړه
 د يوه بې کوره، يوه بې کوره مهاجر جنازه

۱۹ / ۷ / ۱۳۶۱، پېښور، کچه کړې

سپېدې

سپېدې دې خوښې زما زېرى د سحر لري
په خره پره کبې تر شاخيره د لمر لري
سپېدې دې خوښې زما

* * *

تیاره څیرې په ځای یې هره خوا رڼا راوړي
د باطل مراندې پرې کوي د حق خنجر لري
سپېدې دې خوښې زما

* / * *

د تاندو هیلو غوټه خوږین زړه گوتی نه پرېږدي
د سرو گلونو په خندلو کې اثر لري
سپېدې دې خوښې زما

۱۳۵۷/۹/۸

کابل

دباغ

باغ زاغ ته حواله شوله دې باغ نه والوتم
 بلبل مین په کُل وم خوله زاغ نه والوتم
 زما او دلاله د زړه داغونه سره یو وو
 زاغ تن ورسره یو چې کپ له داغ نه والوتم
 خطر د تن د پو ست وکته خو په نه وم الوت ته
 له باغ نه کله تله له دباغ نه والوتم
 ارزومې وه چې بیا - بیا د خپل خان سولو تیر شوم
 پتنک غونډې پر سوی له خراغ نه والوتم
 لوړ سر مې تپت همتو تر هتر شان تپتیدی نه شو
 په لوړو غزونو سر شوم له « بر باغ » نه والوتم
 عقاب پر دام کینی نه نښلي دانه دې بل ته کپ مې
 لوړ الوت یلم باغ نه که له زاغ نه والوتم

بل جهان

چې آسمان يې پټ په وړېځو
ترې لړې پرې خورې دي
ښې د بخت ستړې بنکارې
نه يې "تلي" ،
نه "نغري" نشته

او نه يې "کت د بړۍ" پروت دی
نه "پړيوڼی" يې ځلېږي !

* * *

خو:

دا وړې سوځند لمر يې
د قيامت دورځې لمر دی
ټول مخون يې بنکاره دي
د خپموله زړه نه لويږي
او:

د ژمي سوځند باد يې

۱۸۹

زمهرير دی !

زمهرير دی !

چې چلپري

له هله وگر هم تېرپري

دا د نيا د مهاجر ده

دا جهان د اواره دی !

۱۳۶۴/۳/۶

پېښور

مُجاهد مهاجر

اولسونه ډېر ښکېل شوي، پرې راغلي ښکېلاکگر دي

لا تر ننه مهاجر دي، مهاجر دي له خپل ځايه

خو پر تا چې دا وړج راغله، مجاهد شوي، مهاجر شوي

مجاهد شوي، مهاجره! ستاږی به وي تر پايه!

۱۳۶۱/۶/۱۲

پېښور

زما قاتله!

ارته دنيا داور تبي شوله زما د پاره
له تحمل نريم وتلى د دنيا د پاره
اوس رابنکاره شوه مليونونه ککړي په کار دي
ستا د خيالي جنت د دې خيالي بنا د پاره
دا ستار تيم دى چې ژوندون کړي د انسان پښو
زه به ژوند خاړ کړم د انسان دا اعتلا د پاره
زما قاتله! ما چې نن د بل پلاس و ژني
بنکاري ستالاس يې هم تړلي د سبا د پاره
خبر دى که سرهې تر کهور تر حکه لاندي کړي
د تېنگار زړي يې ميوه ورکړه هر چا د پاره
زه که فنا هم شم بقامې په فنا کښې وينم
حکه فنا به وي زما ملي بقا د پاره
د وحشي شپې تورمه سينه کښې چې بلک غونډا کښې
مانه دى وياړ چې شم بخږى دې رسا د پاره

زما مهبود، دی په ختیج، کښې پرې زما بر راتښي
تر ټولو وړاندې پرې لمر خیره د «سبا» بر راتښي

۱۳۶۰/۸/۶

کابل قلعه نوح الله

د ملت لښکر

سبرنی پسرلی سور راتر ښکار پزیري
د لاله داغ یې ناسور راتر ښکار پزیري
خونړې سیلاب راتلونکی په وطن دی
د ملت لښکر مخسور راتر ښکار پزیري

کابل / ۶ / ۲۶ / ۱۳۵۸

غلامی

د یوې قورې کور تاپه ښه راغی
د انقلاب یې د زلمو په وینو سوړ دی
د افغان دمېرني ملت په ترڅ کې
لگولی غلامی زخم ناسوړ دی

کابل / ۶ / ۲۶ / ۱۳۵۸

د محبوب غېږ

ساقی پاغږ پیاله را کړه ماله خان مخه جلا کړه
 دا خپل خان راځي هېر کړه سر سبندو ترمې سر تېر کړه
 بزې مینه لپورنې کړه بزې مینه سپیلنې کړه
 چې زه ور ودانگم دار ته چې خان واچرم انکار ته
 چې قربان کړم خپله وینه پرې تر لاسه کړمه مینه
 چې منصوره دخپل دلدار شم یار ته ور د دار پر لار شم
 چې سر لورې شم بجنون ته مومن خان غوندې پښتون ته
 چې رښتینی یو عاشق شم چې په مینه کښې صادق شم
 چې د مینې مینتوب کښې چې د مینې لیونتوب کښې؛

تېر تر خان شم ، تېر تر سر شم

د محبوب غېږې ته ور شم

۱۳۵۸/۷/۱۰

پېښور

غزل

وي وري - وري اشنا ترې سترې جوړوي
ځکه هره وږخ راته خبرې جوړوي
داد گړوانه صدف چې ځکه خوله سپرلي دي
عشق زما له او بنکو ملغاري جوړوي
بنکاري چې د سرو وسانو قبر به جوړوي پري پري
بيا ازيان مصروف بنکاري شکرې جوړوي
گوره په توبک راگوزار پري ايمان وگوره
روس که الوتکې زغورې جوړوي
پوه دي چې سالنگ د سرو لیکرو د مهرک کنده ده
بيا هم لا نادان گوره لښکرې جوړوي
داد شرق او غرب بنکېلاک مجوم داسمانانوي
تنبتي نور آسمان پر لور ودرې جوړوي
خوبه په فناد پسي څي راشه له شاعر کوره
گوره له الفاظونه شکرې جوړوي

۱۳۶۴/۱۱/۲۲

پيلينور

ملي ماتم

کله چې زه پر چيانو د ۱۳۵۸ کال د کب په درېيمه نېټه د لارې له سره ونيولم او زندان ته يې واچولم زما په تن کښې زما هغه تور پېچلې وې چې د کمونيزم د يو ليم کلنې زورواکۍ په دوره کې يې زما د غم او ویر د پېر و ترخو لخطر په وخت کې ملگري راسره کړې وه او نن مه هم په تن کې وې، دا پارکې همدې جامو ته ويل شو:

زما جامو!

ای زما تورو!

ای د غم جامو!

تاسې مله کېرې بې مدام زما د خان جامو!

هم د سفر، هم د حضر، هم د نلن جامو!

تاسو زما د زړه د غم بڼکار ندو يې کوئ!

تاسو د لوی ملی ماتم بڼکار ندو يې کوئ!

زما جامو!

ای زما تورو!

ای دغم جامو!

۱۳۵۸/۱۲/۶

کابل دشرخي پله زندان

وطن پلوري

د وطن د خړوونکو مرگ روا دی!

که پلورلی یې په "روبل" که په "دالر" دی

د افغان په پاک وطن کې یې حای نشته

که د سره دی، که د تور بنکېلاک لښکر دی

تکل

شوم سرگردانه خوله تانه روگردانه نه شوم

حوزه جانانه ستا پر عشق کېنې یې ایمانه نه شوم

تکل مې وکړ د منزل په لور د سر په بیه

ستومانه دېر شوم، خوینې داده چې پښمانه شوم

راز

که دخولي شې کړای د زېږونو لارې مه بندوه!
گرانه لاليه درازونو لارې مه بندوه!
نن د وختونو مجبوري که ديوالونه جوړ کړل
د مستقبل د اميدونو لارې مه بندوه!
که ما او تاته شولې شامې خبرې شاپې دې شي
خودې بچوته د پلرونو لارې مه بندوه!
زما د زړه درمل پر تا د تاپه ما کېدای شي
خوښي دې ستاوي د دردونو لارې مه بندوه!
پرون هېرنگې، سبا خوارنگې د نن د پاره
ها تېرې شوې د عمرونو لارې مه بندوه!
که د وروزي د شعور سترگې دې په روڼو بڼې
د لاشعور دې د شعرونو لارې مه بندوه!

لورسرونه

ورك شوى، بېگوره شوى، بېگوره هم شوى!
 دلوى سفاک بجاني خوږين د لاسه!
 پر پاكو وينو موخړوب شو وطن
 دشلم قرن دچنگېن د لاسه!
 كلي، بنارونه مو داوړ لنبه شول
 دنوى عصر د انځرېن د لاسه!

* * *

ای دوطن خورو وروزامنو!

څوك په شپلو څوك پر د بنټونو مړه شوى!

دچا په سر درانه تا نكړينه تېر شول

څوك په برچو څوك پر بېرېن مړه شوى!

دچا سينه د ماشينگان موخه شوه

څوك په درنو- درنو توپونو مړه شوى!

څوك په زندان كېنې قصابي شوى وروڼو

په كوتلونو، پر برقونو مړه شوى!

خوک د اعدام په تخنه وختلی

په ستمونو په ظلمونو مړه شوی!

د دوزخي ژوند نه وحشت مویلد

په تکلیفونو، عذابونو مړه شوی!

خوک یې ژوندي په تیراکتور جنم کړی

د ظالمانو په لاسونو مړه شوی!

سرونه ورموگرل خو ټیټ موینگرل

د خبیثانو، رذیالانو پینو ته!

د دی وطن د دینمنانو پینو ته!

۱۳۵۸/۱۰/۸

ورد لږ، آبدړه

پوښتوی

د ودان کور په وړه کښې ناسته ده جبران

«خولپه» «شته» او «کور» یې ټول له منځه تللي

د «هوږکه»، «کالی» او «گور» د غوه داران سو

په روسي بمونو دي ورته ســـــــــــــــــیڅلي

۱۳۵۸/۶/۶۱

دمور غېز

ما شوم چې له مور بېل شي د هر چا خپلې خوري
بې واړه واړه وار به وار له هرې خوا خپلې خورې
خاپېر وي ورته جوړه چې په هر لوري يې مخ شي
که خپل وي که پردي ترې په بيا - بيا خپلې خورې
چکونډ د دنيا ورته تېره - تېره اغزی شي
د گل په شانې مخ يې د دنيا خپلې خورې
دمور په ودان کور به يې چې تول عمر راټول وو
ددې ټولي له لاسه د جفا خپلې خورې
سپين لمر وي ، سپين سبا وي خو خپلې يې پرې تورکې
" سبا " ترې وړه هيله چې " بسکا " خپلې خورې
خومور وي نه هغه دمور د غېزې آندونه مري
تېرې پرې به دا وخت که نن سبا خپلې خورې

۱۳۶۱/۱۲/۲۱

پېښور

بريالی پاڅون

هر افغان وُ پخپل کور خوښ او مسعود
خپل يې شته ، خپل يې تاوان وُ خپل يې سونډ
د عادي ژوندون څښتن و و پخپل کور کښې
نزول هم نه وُ که نه يې وُ صعد
بل واي نه وه ، خپلواک يې خپل وطن وُ
واکداران يې که هر څو و و نا محمود
د خپل خدای په عبادت يې ملا کښه وه
د بل چا پټې يې نه و و پ په و جود
انحصار او سر لوي يې وه په بـر خه
په خپل ژوند په خپل وطن و و قول خوښنود
په خنډ و نو بر بدل او پر مخ تلل بـه
که کوله به يې هڅه د بـه ليوډ
خوڅو کسه نا خلف پکښې پيدا شول
کړل يې رنځ د عقيدې پاڅنه حدود

د اسلام او د افغان لاره یې پر پښتو
روس مردود ، لښن مردودو، دوی مردود
د خوځه او اقتدار لیونڼه میـــــــنی
کړل د نورو په کړیو کې محدود
خونړې غوبل یې جوړ کړ په وطن کې
وړج یې نوره کړه په شپه کې په دا و د
د راهیو غمچ یې ونیوی په لاس کې
په روسي تانک الوتکو شول فرود
د وحشت دوره یې پیل په هېواد کړه
تول احرار یې پر زندان کې کړل مسدود
دېر یې مړه کړل په کورو ، په زندانو کې
کړل یې وضع په ژوندو باندې فیود
د روسی ارباب له حکم سره سم یې
د وطن په هره خوا باد کړل بارود
ویل یې نور د خپل معبود عبارت پرې
روس زموږ د دی بادار زموږ معبود
خو موږ ملت دا کله شی زعملی
چې روس ومني او پرې دې رب و دود

په خوا ملحه خلقيان دروس بچيان وو
د وحشت يې نه غغور وو ، نه حدود
الوتکې وې ، بهونه وو ، پتانکونه
هره خواپکه په اور وه او په دود
کلي وړان ، کورونه وړان ، نارونه وړان شول
په وطن کېني وو خوله وحشي جنود
نامحدود روسان يې راوستل وطن ته
خوپرې کې يې بنسوده نوم د پوځ محدود
داسې ظلم او وحشت يې دلته وکړ
چې نه کړې و فرعون ، نه نمـــــرود
د چنگيز او هلاکو تاريخ يې سپين کړ
کړل تاريخ تر يې بري ، هتلر ، يهود
نه په بنحور ، په سپين زيرو باندي بند شول
نړيو پريښودل خوانان ، نه نومولود
قتل عام يې په هر لوري کېني بسر پاکړ
خرابدي کړې تر حد حني افزود
هغه بلخ چې د جمشيد د جام جمال و
پيدل پرې پېرغونه زرا اندود

ها مزار چي د اسد د خدای مدفون و
ر سېدل يې هر طرف تر د فيض عسود
کندهار چي پایتخت د احمد شاه و
و روزی يې ميرويس او محمود
ها غزني چي د بنار و نو د سرتاج و
و پلازميني د محمود او د مسعود
تو د يې ودان کړل په بمونو، په توپونو
د ژوند نېټې او آثار يې کړل نابود
خوبل خواته افغانان مسلمانان و
پن الحاد شولو منلي نه قیام و
و سر لورې ژوند کړی په تاریخ کښي
هر د سېن يې ژ شړلی په س جود
هيڅ ټبري يې په وطن نه و ز عملي
پن لور سر هېچ زود و ته و فرود
په تش لاس يې بريالی پاشون شرو کړ
په قیام يې کړلومات حمود چون
په وحشي دشمن يې وکړل گوزارونه
دين يې حفظ کړ په قيمت د خپل وجود

۶۰۴

پر داهسو مہر نیوسالامونہ
تعظیمونہ ، تکریمونہ اودرود

۱۳۶۳/۱۲/۱۷

پسنور

اسیر

چی وی ذہن بی آزاد زندانی نہ دی
کر پہ پسنو کبھی بی پنحہ منہ زنجیر دی
چی لاسونہ بی آزاد فکر غلام وی
حقیقت کبھی دا اسیر ربتیا اسیر دی

۱۳۶۲/۱۲/۲۷

پلی نوم

کمونیزم د وحشت اوزور مسلك دی
مریولوز، مریوقول بی موهوم دی
مصلحت دی دانسان دقتلولو
خوچی نوم بی پلی نوم دی پلی نوم دی

۱۳۶۴/۹/۱۶

دزپه غوتی

شو پس لی په هره خواتو کیری سره کلونه
په سیه، غر، در او دیوار به وی خواره کلونه
په پانه - پانه کې تصویر د شهیدانو ښکاری
چی د وطن په در د بدلی غېر دی خه کلونه
د خاورې مخ به ولی فرخ په سرو کلونو نوي
ترې لاندې پتې چې دی تر دی کلونو بڼه کلونه
ستا عظیم قبر ته شهیده یوه د الی ده کنه
د جنت چلو تر فانی کلونه نه چکرونه
چی د غموتو لویې - لویې غوتی و سپړی
خاوند کله به غوتی می شي دزپه کلونه

۱۳۶۱/۱۹/۱۴

د اټاک پیل

کربلا ته سلام!

د کربلا د نبتې ، په پاڪو وينو سرې د نبتې
د نازولو امامانو د اسرې د نبتې
تاتر سلام ستا د سينې سر و پر هرو ته سلام
چې ستا په غېږ كېني لوبېدي ها ارادو ته سلام

د کربلا د نبتې د کرب او د بلا دورو

دي ستا سينه كېني داستانو نيزه د پادور

ته په ميدان كېني يې د داسې لوی ايمان شاهده

چې باطل وي ورته امان! امان! امان شاهده

ستا په سينه كېني حق باطل په ضد تلم پورته كړي

داستبداد په مقابل كېني يې علم پورته كړي

عقېدي ټنگي وي د عقدي ارادې ونكړي

توره يې ښكل كړه خو باطل تيري سجدې ونه كړي

د کربلا د بڼې! ستا یاد دي هغه لوېس سره نه
 له تنه بېل خو شول خو بل نه نه شول خو پسر نه
 ستا په سیند کې د امان داسې داستان پاتې دی
 چې پر نړۍ کې تر ایزه جاوید از، پاتې دی
 د بشریت تاریخ پرې وبارې، انجان پرې دی
 د حق د لارې فدايان گوره تکرار پرې کوي
 د قاسم خرویه لاره پالي دخپل سر په وینه
 د حق د وڼې کړې په مینه ، اوبه خوږ پرونه

* * *

گروهن افغان دحسینی پاشون پر لاره درومي
 د لار به پالي که تراوړه، که تر داره درومي
 د کربلا د بڼې، په پاکو وینو سرې د بڼې
 د نانو لویو اما مانو داسې د بڼې
 ناته سلام، ستا د سینې سر و پر هرو ته سلام
 چې ستا په غڼ کې لوبېدې ها ارا د و تر سلام

۱۳۶۶/۷/۱۹

د عاشورا ورځ

لوپ کوي

توپان مې بيا په سرو گلونو باندې لوپې کوي
 پر غوږ پد لو بهاس و نو باندې لوپې کوي
 خوسه نادان دی نتیجه يې چې په پام کې نه ده
 په ان مويلو شمشير و نو باندې لوپې کوي
 کد و خونه دی د افغان سردی يې سره نه ځي
 سر بېرې ځي چې په سرو نو باندې لوپې کوي
 د يلدا شپه که وي او بنده هم مگر راخښي پسې
 تياره برخو په سحر و نو باندې لوپې کوي

۱۳۶۶/۱/۶۶

د يلدا شپه

په سودا، سودا مې تېره کړه سودا شپه
 شوه او بنده راته تر کمال نه د «يلدا» شپه
 او رېدل برې اوس - اوس مې تجربه کړه
 په سبب تيا تر ټولو شپو او بنده ده دا شپه

۱۳۶۶/۱۰/۱

پیغام

ای نزیوالو!
نیا و غوښتونکو!
امن خوښو!
سوله دوستو!
نزیوالو واورئ!

* * *

واورئ پیغام!
دیوه مظلوم
خو میرینی

او با ایمانه ملت

ای نزیوالو واورئ!
غوښ شئ!

د مظلومو خپه شوی پیغام

د انسانیت

د واقعیت ،

د حقیقت په غوږونو

واورئ!

په دقت یې واورئ!

* * *

دلته په زړه کېنې د آسیا ،

یو تاریخي ملت دی

چې د پېړیو په پورې یو کېنې روڼ ژوند لري

له ویاړه ډک ،

له پټه ډک

له ننگه ډک ژوندون!

ده لوږې ، قندې دي کالې ،

بې کورۍ زغلی

خو غلامي ته یې د پها غاړه نږده اېښې

د اېني لکاه ده

په همدې لکاه تېري پرې شوي

د نړۍ ډېرو لویو - لویو قوتونو مدام

د استعمار قوې لاسونو مدام

دده د سر د ټپټولو ملي حلې کړې
خو ناکام شوي پر مړو پښو ترې تللي

* * *

ای نړیوالو واورئ!

غونډ شئ!

کیسه پاتې واورئ!

ددې ملت د سر لوړې کیسه!

زور استعمار دلته پخپله راغی

مات چې شو

بیایې د خپلو نوکرانو دلته لټه وکړه

هغوی یې راوستل، خو پاتې نه شول

مات کړل ملت

ملي تاریخ تریب د سروندو بابونه ودرکړل

دا پاڼه اووېنسته همدلته،

بیا برسېره نه شوه

* * *

سره استعمار کړې سترگې پټې

په دې ټولو پېښو

د وروځه، سولې، آزادۍ، بشر دوستۍ
د غولوونکو شعارو ترڅنګ یې
د تېرې توره کره نېره
ددې ملت د ښکېلولو لاره یې جوړه کړله
لومړۍ یې دلته ایجنټان په روښلو وپېرودل
څو ناخلف یې له ملت بیل کړل
د ښکاري زړګ په شان یې ځان ته ښکېل کړل
د کور، کالي، دودۍ خوږې غاړې یې ووهلې
بس یو څو وېرې پرې غلط شول
خو نږد وپوهېدل
ددوی پردۍ لومې یې ولیدلې
خودوی په ډېره بې شرمۍ
د خپل بادار په مټو
په رها وځ کښې نه یې رجه داره واچوله
په همدې وځ یې په زرگونو افغانان
په وینو ولېږل
په خونړۍ کودتا والک ددوی شو.
د روس له پاره یې د خلکو غلامی پیل کړه

۶۱۴

خود ملت حواك يې ملگري نه شو
حکمه ملت هرڅه منل (خو:) غلام کېدلای نه شو:

* * *

ای نړیوالو واورئ!

غور شی!

کیسه خلاصه نرده ،

دوی د ملت د ایل کوو او سیکلوو د پاره

روسي ټانکونه ،

الوتکې ،

ماشینې

او بمونه راوړل

په بې رحمۍ يې په تش لاسو خلکو وچلول

دېر ماشومان ، بچي ، زار ، ځوانان يې ووژل پرې

او دېرې خونې يې د روس په وسلو وړانې کړې

غوبتل يې پټې د وینو خاڅکي کړي په سره جنده کېني

خود قصاب د لمن خاپ هم پټېدی شي کله؟

* * *

ای نړیوالو واورئ!

واورئ !

کيسه اوس خوږبه شوه ،

په سپين ميدان کښې د ايمان او د وسلې مقابله توده شوه

يو خواؤ روس ، د روس چچيان ، قوي وسلې ودرسه

ؤ د پښگونو ضره مار ، د ماشينچکې ټکهار

د الوتکو غوره هاړ

او د بمو کړسهار

را خلاصېدل ، راوړېدل پرېې دفاعه مکت

بل خوا ملت و تش لاسونه

بس خزانېه ټوپک ، کوتک ودرسه

خو ټينک ايمان او اراده يې وه تر شا ولاړه

مقابله وه دلېد او د کتو په ميدان

ټوپک په ټانک کښې لاره وکړه رانسکورې کې

قوي د سمن داسې ترور شو چې شوکړې کې

شوبلې پرې لکه ترخې مندې

په يوه لځه کښې د لمبو خوراک شوې

پاس پر آسمان شوې الوتکې بنکاره

د ټوپک دزو پرې ترې شوکې

په خو لحو کښې لکه پکې باښې وغورځېدې
خو چې تر زمکه رسېدې، لمبې يې شوې دودونه
په هره برخه کېښې تباه شول دا قوي پوځونه
ملت بری وموند په ټولو زغور و قور

د ايمان زور و

د افغان غيرت و

د اد تاريخ د قهرمان غيرت و

چې هم يې روس، هم يې ددوی نوکران و پر زول

اوس سرو هلی، برو هلی په ځان نه پوهيږي

باور دی ژد به ځوکښي

سور استعمار به هم د تور بڼکېلاک د قېس خوا کښي

د مېړنو په ملک کې ډېر په بې خوندي خېښيږي

او ددې آزاد ملت څلواک ژوندون به بيا پيلېږي

نوای رښتینو!

واقعیینو!

نړیوالو واوریو

دغه پیغام

د اد بري پیغام

دا دواړه خوصیږني ملت د سوېې کیسه
 دا دیوه لوی استخاری قوت د ماتې داستان
 دا ټول مظلوم انسان ته ورسوی!
 او ورته وایی چې ملي اراده نرماتیبی
 ملت په ټولو قوتو بری بی !!

۱۳۵۸/۵/۲۲

عمر

پنځه دیرش کاله مې د ژوند تېر شول د لمر په حساب
 شپږ دېرش کلونو مې وتلي د قمر په حساب
 چې لا ژوندی دی د وطن په سر کېږي نه دی تسلی
 بې فنګه سر زما ونه ب ولی د سر په حساب

۱۳۰۰ هـ، ق د کونجی اختر د ۱۳۵۹ (۱۳۵۹)

د ایمان سوک

د ټوله کیمې سر یې د خوږ، د «امیږ» سر یې اوږه کړې
 «بریز نښه» یې کړه زړه چاودې «اندر نښه» زړه یې اوږه کړې
 د افغان دایمان سوک دے پر «باطل» د «حق» گوزار دے
 چې «مسکو» یې غنځانه کړ، پر «بدرک» یې بل ویر وکړه

۳۶۳/۱۱/۲۶

لورې شملي

قدم - قدم کښې سلسلې دي زلزلې دي راځي
زېږگيه زار ستا حوصلې دي قافلې دي راځي
د افغان همت پامير د هټېټېدلو ننه دی
چې پر هر وخت د دښمنانو پرې حملې دي راځي
د بېرته تڼۍ لاره يې نشته قومستان ته درمي
زموږ وطن ته د خرسانو سرې قتلې دي راځي
د وږني تېلو د هټ د پوره موی بله ساتی
له هرې خوا د توپانو نو سلسلې دي راځي
سر لورې مړېنه د اصلي ژوند پيلا مه ده اشنا
سټاپټي ژوند، د مړينې نوې مرحلې دي راځي
د ککړو خلې دې لور شي، لا دې لور شي پسې
چې پرې رپاندي د غيرت لورې شملي دي راځي

د مجاهد و ماشومانو ترانه

سپېڅلي مسلمان قهرمانان يود وطن !

قربان يود وطن !

قربان يود وطن !

بچيان د لوی افغان يو فدایان يود وطن !

قربان يود وطن !

قربان يود وطن !

* * *

ساترېپ آزادي د خپلو مېترو په همت !

لروملي غيړت !

لروملي غيړت !

په لار د قرباني باندي روان يود وطن !

قربان يود وطن !

قربان يود وطن !

* * *

چنگیز دی، که انگریز دی تسلیم شوی زبون زود!

روس هم روان دی گورتیه!

روس هم روان ری گورتیه!

دخدای په ککک بر په هر میدان یو د وطن!

قربان یو د وطن!

قربان یو د وطن!

* * *

د روس ناوې پینې به پکې پر پینې دو هڅکله

ساتر برې په خپله!

ساتو به یې په خپله!

زامن د میرویس خان یو او امان یو د وطن!

قربان یو د وطن!

قربان یو د وطن!

* * *

خوشاله به اروا د احمد شاه او د رومینان کروا!

هو سا به خوشال خان کروا!

هو سا به خوشال خان کروا!

۶۶۰

د این که ما شویمان سباخوانان یو د وطن!

قربان یو د وطن!

قربان یو د وطن!

۱۳۶۲/۶/۹

پنښ، بازارگر

د ایمان زور

د افغان د ایمان زویدی دی لیدلی

« کمونست » به « کم » و « نیست » شی که خدای کره

د کمون وحشت بر بدتره حی کمون ته

له دې وخت بر « جم » و « نیست » شی که خدای کره!

۱۳۶۱/۷/۲۳

شهادتو!

مهرنیر! قهرمانو! اتلانو!

د وطن د پآلی لاری شهیدانو!

زموږ هم د خپل وطن پر تنگه جنګو!

ستا سولاره خویند کسپې سبازانو

۱۳۵۸/۹/۱۲ ورځک، آبرو، زیری شهیدان

چېرته ولاړشم؟

لاس مې ترې وحشي قائل ترې په بېرته سپاسي
 د ټول جهان قضاوت داری نه نو چېرته ولاړشم؟
 د حق غاصب به مې د حق غوښتو؟ له جرمه تېرشي
 چې د انسان قضاوت داری؟ نه نو چېرته ولاړشم؟
 د امن خوښو امن اوسر له خومې هم ولېدل
 امن و امان قضاوت داری؟ نه نو چېرته ولاړشم؟
 د عالمي ضمير وجدان مې تجربه هم وروړې
 افسوس امان قضاوت داری نه نو چېرته ولاړشم؟
 تکیه په خدای ده، مې دتورې بله لاره نشته
 د هر افغان قضاوت داری نه نو چېرته ولاړشم؟
 د خدای مدد به وي، لوې غرونه، سنگرونه به وي
 د ټینک امان قضاوت داری نه نو چېرته ولاړشم؟
 افغان د مور غېږه کښې پايي، حکه رايي: وي به
 افغانستان قضاوت داری ازه نو چېرته ولاړشم؟

۱۳۶۲ / ۳ / ۲۹

کوټيز، فقير محمد زوی

د تاریخ غیرتون

د ۱۳۵۹ کال د ثور میاشت له روسي وحشي ښکېلاک سره،
 د کابل ښار په واپتون کې د ځوانانو او پېغلو د روښنفری پاڅون
 میاشت وه، دوی په تش لاس او مېړانه په رڼا ورځ د روسانو په
 لښکرو راووتل او له روسي ښکېلاکگرو سره لاس او گریوان شول،
 لاندینۍ کیسه د دې میاشتې د پاڅون یوه تاریخي حماسه ده چې د "آسه مایې"
 د تاریخي غره په لمنه کې دېجی شير" د ویالې په غاړه پښه شوې
 او د تاریخ پر زړه کې بډل خوندي وي او ما د دې لندې مثنوي په
 کالب کې نظم کېده .

یوه کیسه ده حماسه ده
 د افغاني قهرماني
 را روان و لوی توپان و
 د ځوانانو د پېغلانو
 پوهنتون و په پاڅون و

په کابل کېني — هارول کېني
پورته غبرو دايو خوږو
«مه روسان مشر!» مه خلقيان مشر!
روس دې درومي! زمون له سپې!
روس د بنمن دى! روس ميرمن دى!
روس نه غواړو! روس نه غواړو!
آزادى ته! خپلواکي ته!
به رسېږو! نه ستنېږو!
په دې چيغو په دې کريغو
راتلل بنارته زرننگار ته
خو هجو کړي روس محکوم کړي
دې بلير ته «جوى شير» ته
روس نه تانگونه او پوجونه
ورچمتو کړل سپي پي توکړل
په حوانانو په پېغلانو
ورحمله شوه دربله شوه
دگوليو په بوليو
تويېدونه زلمي نوجونه

خورکسانو خورخو انا نو
 کړې منډې له دې غونډې
 غره ته تلنه تېښتيدنه
 خو يوې خوایې قهرمانې
 ورسره غږ کړې جوړې خوږې
 «خه کړې؟ تېښتې!» ځان نه پوښتې؛
 ژوند خپلواک وې که بې واک وې -
 نه وړندون نه دې! مرگې ترې بندې!
 په دې چيغه په دې تړيغد
 دوی په تېښتند پرېښوره تېښته
 حمله ورسول سينه سپرول
 مردکو ته ټوپکو ته
 هر ترې مرگې شو تاريخ غږگې شو
 دملالې بې مثالې
 احترام دې صد سلام دې
 دې ميدان نه دې ايمان ته

د افغانې

قهرمانې

۱۳۶۳/۱۱/۱۵

داستاد پښواک په لیکه :

د حق لمر

بیا، بشر، بی سره شوی جوړې پرې پش، دی
بشر دوستو (۹) او ولی په محشر دی
زیر ویم د بېم په هره خوا کې خور دی
د ویر ساندې دی عالم زیر و زبر دی
په هر گام کې لوی کندی، لوی پانونه
مخ په ویراندې توپانونه دي، خطر دی
مکانی اثر پرې شوی دی د غسرونو
په کنه و د زمانې موتل ســـــــفر دی
پنونه نه خي هسکه غاړه به اوسه پښي
زمانه ده، حادثې دي، زمرې سر دی
روغ زړه نه دي له دې خاورې نه وتلي
که چنگیز، که هلاکو، که سکندر دی
د انگریز جهانی زود د لته اوبه شو
په زاریو د تزار نوي لښکر دی

سرخرویی تل په وینو د دینمن ده
 د کابل بالاحصار کښې دا اشردی
 که دروس «شاپرک» هرڅو بمباري کړي
 چا وژلی په کولیو د حق لاس دی؟
 شپه او بده، تلریکه ده، خو داده یم
 خښ په زړه یې د سپېدو ځلند خنجر دی
 دا منمه شپه او بډیر یی کله کله
 خوشمر نه مری په دې مې هم راوړي
 یخ به تېر شي مخ توری به د سکر ووی
 «پایښت بوله استثنی قانون گذری»

۱۳۶۹/۵/۹۹

کوټه

د ځان مرگ

دېرو سرونه دي داؤ کړي دایمان د پاره
 تاسو ایمان کړ تر پښو لاندې د امان د پاره
 ژوندون ایمان او عقیده ده، گټې مرگ دی مرگ دی
 افسوس پخپله غوښتی مرگ تاسې د ځان د پاره

۱۳۶۲/۶/۹۲

دتره کي په ياد

سور تره کي ،

په سره کلي کښې پيدا شو

سره روس ورکړل

ورته سره - سره کتابونه

ترې نه زده يې د سرو وينو توپول کړل

په خپل معنز کښې يې ساتل سره - سره فکرونه

خوچې سرې کودتا ورووست دارک تخت ته

کړل جاري يې ژر - ژر

سره - سره فرمانونه

سور بيرغ ،

سور يې ديرگ ،

سور يې تناب شو

کړل يې خوړند په سينو سره نښانونه

په وطن کښې يې سرې وينې کړې روانې

ټول يې سره کړل که وو کلي ، که ښارونه

هره خوايي سره ورځ راوسته

په خلكو

په افغان باندې يې بل كړه سره اورونه

خوڅې سره بادار يې كتن كې قرباني ته

تربنه پاتې سرې څوكه شوي

سره تختونه

روزي ډېر فشار پرې راووست

خوسره نه شول

د تره كي په سرو وينو بالبنټونه

د «سره عمر» شر مېدلي پای يې «ژپ» ؤ

وو په «سره» نيكر يې جوړ

«ژپ-ژپ» خاپونه

کوټه: ۱۳۶۴/۴/۱۲

د سر سيلوري

زه بې كوره مسافر په كومه ولاړ شم ؟

كادي ددوي هر څوك وړي خپلو كورونو ته

چې د سر سيلوري مې دې پكښې موندلی

زې خوشاله يم يوازې دې دوو شپو ته : ۱۳۶۴/۸/۲۲ پېښور
د دېل يون

غم

زه دځان په غم کښې نه يم ، د جهان په غم کښې نه يم !
 چې له ما مخه کړېز کړي ، د جانان په غم کښې نه يم !
 په دې نه يم چې خه و شول ؟ پر دې نه يم چې خه کړي ؟
 د چوپه غم کښې نه يم ، د توبان په غم کښې نه يم !
 نرمانه شوه ولې ورانه ؟ مکانونه ولې وران شول !
 دنمان په غم کښې نه يم ! د مکان په غم کښې نه يم !
 د قسیر په حای تخریب دی ، د تجلیل په حاکمیت
 د بدلون په غم کښې نه يم ، د بحران په غم کښې نه يم !
 که د از مکه نسکورېږي ، که آسمان پرې ، را نه پرې
 د زمین په غم کښې نه يم ، د آسمان په غم کښې نه يم !
 که ناپالم که ایتم دی ، نایتروجن که را ور پرې
 د جبران په غم کښې نه يم ، د درمان په غم کښې نه يم !
 خپه دې شلېږي دي ، دا کپري ، پر کله ون پسې نه يم
 دلحن په غم کښې نه يم ، د گریوان په غم کښې نه يم !

۶۳۰

زما سوال ترهٔولو لوپ دی، زما غم ترهٔولو بر دی
د افغان په غم کښي یم، د لبنان په غم کښي نه یم!
زما غم بس هدا غم دی، چې انسان هم چرته شته دی؟
چې الفت او انس یې نه وي، دې حیوان پر غم کښي یریم!

۱۳۶۲/۶/۲۹

پښتور

فلکه!

په خپل وطن کښي د وطن د آبادی په تمه
اوس یې وطنه د وطن په آزادی پسې یم
هضر دی نه کر مه فلکه ان مویبنت خور دې کریم
ستا خوله کښي هم د خپل غلیم په بریادی پسې یم

۱۳۶۲/۳/۵

باجور، ناغی غاښی

گِران

حُنا گِران دی خوتر حُانه می جانان را باندا گِران دی
ثابتہ می جهان تہ کہہ چہ گِران را باندا گِران دی
سرب دم پری خوند زہ محبوب می نہ پریں دمہ بلتہ
رہنتیا را باندا گِران دی، پہ ایہان را باندا گِران دی
چہ کہی می خار پوشی پی پہ مینہ دی پہ غنہ کنبی
دامور را باندا گِرانہ، داد امان را باندا گِران دی
ز ماد تن ذرہ - ذرہ پی جوہ دہ لہ خاوری
ذرہ - ذرہ د ملک تر ہول جهان را باندا گِران دی
جلال د جلالہ لری، جمال د افغانی « مسی
» کونہ، کہ « ننگرہاں » دی، کہ « لہمان را باندا گِران دی
ہر غز جنگی کلادہ، ہرہ ترہ پی سنگر دی
» حُاچی « دی، کہ مشکل » دی، کہ « حُدران را باندا گِران دی
» لوگن لکہ لوی غز تل د دینمن مسخ تہ ولاہ دی
» پاد خواب » دی، کہ « سرخاب »، تنگ و انجان را باندا گِران دی

« کابل » چې حال کابل د دښمنانو د غـرور
زورگیر کړې په زارپو دامکان راباندې گران دی
« ماخذ » چې د بېري يې تر آسمانه پورې رسې
یادگار د خپلواکه مې دی « پغان » راباندې گران دی
مغور د ښمن يې خوشحلی مات کړ په مسپرانده
« پنجشیر » راباندې گران دی او « پروان » راباندې گران دی
دښمن چې ورغلی ژوندی نه دی ترې راغلی
سرلوی « کاپیسا » مغور « بامیان » راباندې گران دی
د روس وحشي لښکرې چې د مرګ کډې ترسپارې
« سالنډ » راباندې گران دی او « خجنان » راباندې گران دی
د روس د سرو لښکر وې مات کړې قطارونه
« دوشي » ، « پلخري » ده ، که « بغلان » راباندې گران دی
« کنډن » رښتیا کډيس دی د دښمن تر د مرګ کنده
چې نغري دښمنان ، هغه « آبدان » راباندې گران دی
لالونډ د سرو وینو د شهید يې په خلا دی
چې داسې وینه لال کړې « بدخشان » راباندې گران دی
د « بلخ » په « ذبیحانو » مې تاریخ کړې افتخار
« مزار » د لوی اتل « شیر مردان » راباندې گران دی

«سرپت» بازار يې وران شو خو د بنمن ترې سرپت نشي
 چې روس پکښې قاش، قاش دک، تاشقرغان راباندي گران دي
 د کورن د بنمن سرونه يې سم - سم پکښې هوار کړل
 قربان يې له بچونږه «سمندچکان» راباندي گران دي
 هر څومره که روسان ورباندي بلوسي، سروپي نشي
 چې لوړه غاړه اوسي «چغچران» راباندي گران دي
 چې ساتي خپل وياړونه، د پردوله يرغل سونو
 «فارياب» راباندي گران دي او «جوزجان» راباندي گران دي
 «تخار» دي، که «فرخار» دي، هر يوه د دلتقار دي
 چې هسکه غاړه ژوند کړي «شبورخان» راباندي گران دي
 چې کندي يې شوې دکې په روسي تانک او عسکرو
 «سبزک» راباندي گران دي او «لامان» راباندي گران دي
 لوی واپت په رڼا ورځ کښې سره د بنمن ترسورتنور کړي
 د بنمن ترې ميدان نرښي وپلای، ميدان «راباندي گران دي
 له اور يې کړې ورپکې، پر د بنمن خپلې تروپکې
 «ونځي»، «خوان»، «تنگي»، «شينز»، «زخان» راباندي گران دي
 «غزني» که «قره باغ» دي که «شلگر» دي، که «غور» دي
 هر يو قوي منگر د قهرمان راباندي گران دي

ز دگر نه رستم دې رالری شوي په زانگو کښې
«زابل» ستا هر زوی، هر قهرمان راباندي گران دی
روزگار چې پکښې تل په مېرغون دی د دښنه و
پرې ویاړم، پرې ناز پر مه، «روزگان» راباندي گران دی
«قنداره» ستا د قندو زهر خمبلي دي روسانو
«زوپ» بناړ دی، «زوپ» سنګر دی د ایمان راباندي گران دی
«هیلند» د ملي هیلو او ملي پوځ «لښکر گاه» دی
که «کرشک» دی، که «نیمروز» دی، که «سیستان» راباندي گران دی
فراه، کښې پر دیو د فرحت لارې بسند پري
«شینلو نده» چې پکښې روس دی سرگردان راباندي گران دی
زار بېرم د «هرات» له قهرمانو توریالیو
دښمن تری چې ورنگې امان راباندي گران دی
چې هر تېری شنل پري، پکې هر زور او به کیر پري
وطن د مېرغونو افغانستان راباندي گران دی
الحاد او گمراهی یې خپلي ابدی دي
دا خوب ملک د سپڅلي مسلمان راباندي گران دی
چې ټول سنګر - سنګر دی او سرخس و په دی پروینو
وطن د ننګ غنرت او د ایمان راباندي گران دی

چا ويا اچي وطن وړان دي او وړانو پر خه خوندي
 ويران دي وي، ويران دي وي، ويران راباندي گران دي
 چې نړاوښته، زوړ او وړو او حوان يې ټول جهاد دي
 دانزمت، دانسل قهرمان راباندي گران دي
 په نړه يې سر او کړ او پر نړه دسمن ولي
 « شهيد » راباندي گران دي، غاڼي، حوان راباندي گران دي
 چې لار کوي، روس پر الوتکو او ټينکو کښي
 د حق دمردکيو توند باران راباندي گران دي
 داسره خونړي وځ يې نور پر سترگو ليدی نښم
 افغان حکه کومه چې افغان راباندي گران دي
 غافل وم په وصال کښي د خپل گران اشناله قدري
 د وصل تر خون و نه تر مخ بجران راباندي گران دي
 « رفيعه » چې په درد کښي د وطن دي قلم خوځي
 د تاهره انشاء او هر بيان راباندي گران دي

۱۳۶۲/۱۲/۱۹

ترور شعر

د حالاتو په دُرشل کښي مې فيسارانو
 نن د اشعر زماني هسي ترور دي. ۱۳۶۳/۵/۱۰

يوليک

ديوبيل آشنا په نوم

فلک څنگه مهربان شونه پوهېږم؟
چې د بيل آشنا له ياده بيا خبرېږم؟
نوی کين يې تری مهر کينې دی نغښتی؟
که رښتيا يې نن د ناز غېږې ته لورېږم!
ما ويل دواړه به تر مرگه سره مله وو
چې هر بيل يې هر شونډی يې شرمېږم
شکر دای چې د لیک لاره شوه خلاصه
خپل لیکونه رالېږه خپل درد لېږم!
هيوادې يار لږ وو څنگه؟ حال يې څه و؟
له پېچلانه خبر نه يېمه خو وېږم!
د ژوندون د سختو لارو پر سر فرکېږي
څر به کيږي، څر به کيږي، څه به کيږم؟
اوس کو ژاړې چې له سترگو را جلا شوي
زما کال د پېلتون و مشولا خنډيږم!

چار بېته

په وینو زنگ افغانستان دی

په هر یو کور کېنې دي ویرونه

هغه ودان وطن اوس وړان دی

دي پرې راغلي توپانونه

#

داد غوايه له بغاوت ته په وطن جوړې غلبې شوي

د سرو روسانو له وحشته بلي په هره خواله کې شوي

د کمونيزم په لغته ټولې دېرې موادې شوي

ورکړه د نياو او عدل پته چې سرې لښکري راخوږ شوي

په وطن کې چور او تالان دی

وېرې بې سرونه او مالونه

په وینو زنگ افغانستان دی

په هر یو کور کېنې دي ویرونه

#

سرې خواره پرې راخواره دي جنت نظير وطن وړانېرې

هره خواپلي دي، سپاره دي خرمسان په وينونه مړپړي
 وطنداران خواره واره دي هره خواکښې دي بارپړي
 پاتې پراته په تناره دي نمرودي اوردي پرې بلپړي

په هره خواکښې بمباران دی
 دي د زنگير وياړونه
 په وينو زنگ افغانستان دی
 په هر يو کور کښې دي ويرونه

* * *

د کور پر خای يې نصيب گوښو دکمونستو په وعدو کښې
 هر چاته خپل وطن سوراوښو وسول دظلم په لښو کښې
 وحشت په هره خواکښې خوږ آرام شو وړک کليو بنارو کښې
 له ورانې حالې پورته شوښو آرو په تنو غلبو کښې؛

« دابشر درست دی؟ دا انسان دی

چې بلوي په مومنين اور وښه؛
 په وينو زنگ افغانستان دی
 په هر يو کور کښې دي ويرونه

* * *

خوپاڅېدلي شان ليمان دي په کاميابې مواعتماد دی

چې جهادي سنگرو دان دي آزادېدونکي موهېوادى
 په غزا بوخت مو چې غاښيان دي آخر راتلونکى عدل و داددى
 په وينورنلې مو شهيدان دي د سرخروبي د زيرى يادى

د سبا ستورى مور و بنان دى

«رفعه» بن کړي غمرونه

په وينورنلې افغانستان دى

په هر يو کور کې دي ويرونه

سنبله ۱۳۶۴ هـ، ش

د ننګ تاريخ

ستا پر مخ چې را خورې شوي د شهيد دوينو پرې

سرخروبي دي كره حاصله، اى د لوپو غزونو پرې!

كښته ده دمېراني، د شهيد په وينوليك ده

تر ابده ژوندى ساته، داد ننګ د تاريخ كښې

۱۳۶۹ پېښور منظور عام پر لير

سوې مسرى

په وطن كېنې د وحشت لړې خورې شوې
كندو وازې كړلې خولې سرې خورې شوې
پسرلې چې به غاښو سرې كولې
هغه د بښتې په سرو وينو باندي سرې شوې
چې درنې وي، چې تودې وي، تاليدلې
هادېرې او س سرتړ پاڼه هډېرې شوې
چې بناډې چې آبادې ته مولرې
ځوانيمرگې د عمرو - عمرو اسرې شوې
ځوانان ولاړل د وحشت تركومي تېر شول
رانه لوټې موملي پانگې او پاسرې شوې
اوبنكې وركې شوې د وينو په سيلاب كېنې
په سرو وينو باندي سرې سوې مسرې شوې

د نیل پر غاړه (بکرنش النيل)

زه د نیل پر غاړه ناست يم !

نیل روان دی !

نیل روان دی !

ورو - ورو اخلې قدمونه !

د هدف په لورې یون دی !

را روان دی له پرونده

د سبا غېږې ته رسي !

* * *

زه د نیل پر غاړه ناست يم

چوپې - چوپې یې خچې دي

خو په تنو اشارو کې

راڼه سپرې ډېر رازونه

کوي تېر حکایتونه

راڼه یار کړي تېر وختونه

۲۴۲

راته سپري تاريخونه

* * *

زه دنيل پر غاړه ناست يم !

راياديري هغه وږجې !

چې دنيل چوپو خپوږبه

تېرولې دنيل ناوې

او حسينې بې نغرې

دا دنيل غوښتنه نه وه

داهوس دها پاچاؤ

چې بې نجري خوسولې ، غرقولې

د وحشي شلوت تسكين بې پرې کولو

* * *

زه دنيل پر غاړه ناست يم !

خپې چوپې - چوپې درومي

اشارو کېنې راته وايي :

« څر شول هغه هوسونه ؟

بې جليه شهوتونه ؟

زه شاهديسر !

۶۶۳

دوی پناه شول

او دنیل حسینې ناوې

بیا پر امن اوسېدلې

نه چا ماته راوستلې!

نه اوبو کېنې ډوبېدلې!

زه دنیل پر غاړه ناست یم

زمانه وهي خرخونه

راته بنسکاري تېر فلمونه،

د فرعون شاهي تخت دی

حان ته خدای د خلکو وایي

کړي چپه - چپه حکمونه

په تړلو - په وژلو

د مظلومو انسانانو

نه سر پړي، نه مې پړي!

زه دنیل پر غاړه ناست یم!

نیل روان لکه پرون دی

۲۴۴

او په یون کښې راته وایي:
ه ها فرعون دلته گوري؟
ها خدايي مقام يې کوم دی؟
زما غږه کښې زبون دی!
خورجولی مادی بېرته
دی عبرت دتاریخونو!

* * *

زه د نیل پر غاړه ناست يم
په زاړه فلم کښې گورم
مصر دك له شر او شور دی
د زرگونو عالمونو په منځ - منځ کښې
بنايسته يوسف خرڅیږي
په پیسو او په مالونو
هر یو نیسي يې له لاسه
خواري دا ښکلی غلام کړي!
د انسان مقام بدنام کړي!

* * *

زه د نیل پر غاړه ناست يم!

۲۴۵

فلم خرڅ خوري را تاوېږي!
بنايسته يوسف ښکارېږي!
غلامي يې شاتر کړې
د شاهي پر پالنکې ناست دی
او د نياؤ دور چلېږي!
د انسان سوداوي نشته
وږور په وږور باندي نانېږي!
* * *

زه د نيل پر غاړه ناست يم!
راته کړي حکايتونه،
راته کړي اشارتونه،
د قتل په ژبه وايي:
ډېر زور کړي دي ماليدي
چې زما پښتو لوبې دي
له غروره ډک سرونه
په دې کاڼو دوږېدي:
زه د نيل پر غاړه ناست يم
او د نيل له حاله واييم:

۲۴۶

فرعونان تل نسکور پېرې
حق باطل باندې بر پېرې
نور زیاتی نه پاتې کېرې
بې له خدایه! مصنوعي خدایان غرقېرې!

--*

نو:

زه د نیل پر غاړه ناست یم
په د اړ منډه لهجه ولیم:
چې ای د عصر فرعونانو!
ای وحشي ښکېلاکگرانو!
ای د روس وحشي لښکرو!
نور راغلو هغه وخت دی
چې په لاره د فرعون به روانېږئ!
او د مرګ په وړو نیل به ور ټکېږئ!
دا به کېږي، دا به کېږي
که څه او که خوښېږئ!

--*

زه د نیل پر غاړه ناست یم!

زه دنیل په ژبه وایم؛
د افغان اولس د قهر رو دنیل به
غرفوي د تزارکي فرعون لښکري
دا آزاد وطن به بېرته آزاد بېري
د افغان مؤمن اولس به
خپلي خوښې ته رسېري
د هدف رڼه منزل ته
به سمېري هسکه غاړه!
زه دنیل پر غاړه ناست يم
نیل روان دی
نیل روان دی
ورو - ورو اخلي قدمونه!

۱۳۶۵/۹/۹

۱۹۸۶/۱۱/۳۰

مصر، قاهره

د راډيو تلویزیون ودانې

دنیل پر غاړه

د وحشت غېږ

سرې - سرې اوبنکې چې تويېږي مې گريوان ته
خډبه وځنېږي د ميني گلستان ته؟
نه يوازې گل په سوي ، بلبل په سوي شو
يوه چاره په کار ده دې سوي خزان. ته
د وحشت په خوره غېږه گڼې شلم پروتدي
حيرانېږم د شام قرن انسان ته
ميته نشته ، ميني سرې دي په سرو وينو
ته لا اوس هم انسان وايې دې حيوان ته؟
يو ويشتمې پېړۍ ته چې رابريږي
څوک به پاتې وي چې ويې غواړي ځان ته؟

۱۳۶۶/۸/۸

پېښور

۲۲۵

د چريټکو دمې کېدو په ارتباط خرقطعي :

خوس مرگي

خوس مرگي ده په روسيه کېنې لگېدلي
لوی خوسان يې سر په سر مري، کال په کال مري
عجيبه ده ټول زړه چاودي ځي له تنحته
د افغان د ارادې په پاڅه ډال مري

۱۳۶۳/۱۲/۹۰

د اقتدار جنک

اورو! «يو» کله يې «بل» مشر مردار دی
چې گوبنه شي ودرې يې دمړک وار دی
کو د تا د کمونيزم هم اسرار وي
په مسکو کېنې رول جنک د اقتدار دی

۱۳۶۳/۱۲/۹۱

٢٥٠
٢٤٩

زورين

چرينگو ۽ اندروپ گورتہ لب بلی
اقتدار دگی جي، بي بي ۽ ريتلی
خونوپين بي لکه مبه رانسکور کي
گربه چف لکه گربه ۽ ورته علی

۱۳۶۳/۱۲/۲۱

* * *

بريف يي چي مردار شو کاري زارشو
اندروپ يي له يوف سره گوزار شو
چرينگو که هرڅو وچرپده وخت تهرؤ
گربه چوف يو چوپ پري وکړي پر قرار شو

۱۳۶۳/۱۲/۲۱

امتحان

که هر خرمي دافغان قصه اوږده شوه
دښنه! ستا هر هداشان قصه اوږده شوه
پروادارمې نه د مال او نه د سر يېم
اوس چې ماته د تاوان قصه اوږده شوه
نوحه! کڅ ته مې د امن بېرېد باسه
چې پر ما د سره توپان قصه اوږده شوه
مکله وينې مې له اوښکو سره درومي
د بمرنو د باران قصه اوږده شوه
د بيزو زويه! د سره سحر په لوري
عرق خون دې شو کلوان قصه اوږده شوه
د روسي ښکېلاک قصه مې هم کړه ختمه
که زما د امتحان قصه اوږده شوه
د خوابه اشنا وصال به مې لا خون وي
که هر خرمي د هېران قصه اوږده شوه
اورې پرې کړ د عصر په ديوانو
د ريفع که د ديوان قصه اوږده شوه

د خوشال بابا په ليکه،

د خوشال بابا په مزار

که ته نه وای دې خپرغره تر به راتلل څوک
په حضور به دې داهسي ژپېدل څوک
ستا کشش، ستا جذبه، ستا مقناطيس دي
گڼه زه څوک، دې لوړځای ته رسېدل څوک؟
هغه دردچې تا درلود ما سره هم شته
بشکلاک يو دی، گڼه روس څوک دی، مغلو څوک
بيا نا امله خپل له بله سره مل شو
گڼه مېنه د افغان څوک وه او بل څوک؟
د نفاق دردچې تاليد لا دوا نه دی
ځکه زه څوک يم او حوان پاتې کېدل څوک؟
ته ترې لارې جانکوېې، زه اکوېې ته
که بخت بله نه وي نوموړې څوک وو او تلل څوک؟
ستاله لاسه اوس زما لاس ته رسېږي
په دې شان دې کړي د تلک توره تېرل څوک

۶۵۲

ناچنځله اجازه رفيع تر وركـ سه
گڼه نه خوك، دې مقام تر اخل خوك؟

۱۳۶۳/۱/۶۱

مقابله

په نړه ، پر غيرت، پر سپين ميدان مقابله ده
روانه په وطن كښې دافغان مقابله ده
يو لور تر دي ټاكنوز، الوتكي او بمونه
بل خوا دارادې او د ايمان مقابله ده

۱۳۶۱/۷/۱۸

ټپي غاښول

په وطن كښې اوس - اوس هم لاله غوړېږي
خوله لاسه د وحشت ژر ټپي كيږي
لايې داغ د سوي زړه بنودلی نه وي
چې په غيږه د بيديا كښې وښيي

۱۳۶۳/۱۲/۶۱

۲۵۴

د بلخ د نامتو قوماندان ذبيح الله په شهادت

د دین د پاره ، د حق په لوري
د وطن لار کښې لارې فدا شوي
ستا قرباني که الله قبوله
ذبيح الله وي ، ذبيح الله شوي

۱۳۶۳/۱۱/۱۶

پېښور

فردوس

چې محروم نشم محشر کښې له فردوسه
ځان ساتمه پېښور کښې له فردوسه*
شيخ به ناست وي انتظار به د قيامت کا
شهيد حظ مومي سنگر کښې له فردوسه

۱۳۶۳/۱۰/۱۸

* فردوس پر پېښور کښې د يوې سينجا نوم دی .

د خوشال بابا په ليکه ۱

منظوم ليک

ياره څه به درته کينمه ، په څه باب کينم ؟
زه به تا وته د هجر کوم عذاب کينم ؟
د « هجرت » او د « هجران » غمو بيتاب کړم
نوبه څنگه دا بيان پر آب و تاب کينم ؟
د دوستانو د بمني درته بيان کړم ؟
که دوستي د دښمنانو په کتاب کينم ؟
له هر لوري مې زړه خوړين حال مې خراب دی
درتر څه به ددې خپل خاطر خراب کينم ؟
نه وم پوه نه به هيواد ، نه هيواد وال وي
اچې به دا دغم بيلترن په پنجاب کينم ؟

پنجاب دريل بيون

۱۳۶۶/۸/۲۶

د سلطان محمود غزنوي د مزار د وړانولو په ویر کېږي؛

لوی فاتح

هاغه لوی محمود چې مات یې سومات* کې
د منات، لات او غزی* ورو یې میرات کې
کمونسترد هندوانو خوبند نلې ته
د مغه فاتح گنبد په بمومات کې

۱۳۶۳/۱۲/۲۱

دروند عمر

یو څلویښت کلونه د ژوندون راباندې تېر شول
بقل په غم و تېر شول، وړخ په وړخ غمونه تېر شول
سور و حشت دروس چې په وطن کې زموږ پل شو
دا داسې دروند غم و چې پرې تېر غمونه هېر شول

۱۳۶۴/۹/۳۰

* سومات د هند د مشهور بټ نوم دی .

* لات، منات او غزی د جاهلیت په دوره کې په کمیه شریفه کې ایښودل

شوي مشهور بټان دی .

د بښمن

په خوله يې مسوله ده، په زړه کې يې د سر د بښمن دي
د باطل مرسته کښې، د حق د حق سنجگر د بښمن دي
بشر- بشر وايي جهان يې ټول له شره پک دي
بشر يې سره کړي سر بښتيا چې د بشر د بښمن دي
مخ تې يې تندر راوړي دا د بڼکلا لوپتماران
هغوی چې غواړي سوډو سر د خلتد ملر د بښمن دي
د کمونيزم د رژيم، رژيم دي وينې خوړل
دا رژيمونو انسانيت ته سراسر د بښمن دي
که کمونيزم گورئ ورثئ د خپل نه هاخوا
هر د حيوان، هر د نبات، د سم او غر د بښمن دي

په شيندې نډ كښې دروي الوتكو
ديو حيايي سوځولو د عمليا تو ياد

قول وطن مې يې شوياره كړې په چين
بيا يې تخم پكې وکاره د مـين
ما يې هم مېلې لکه مېرې قرباني كړې
گوندي خـه يې شي ادا د دوستي دين

۱۳۶۴/۴/۲۰

پښين

پر لیبیا تېرى

ظلم دی یو ، وحشت دی یو او بمباري یوه ده
که په پولینډ ، په فلسطین ، یا په لبنان کېرې
بنسکلاک : سور ، تور ، بشر دښمن او بشر دوست ندرې
تېرى تېرى دی په لیبیا ، که په افغان کېرې

۶۵/۱/۲۷

پنجاب

د ميني بقاء

دا د نيا ټوله زماني ، پر دنيا کي چي تاو وينم
له دنيا مې چي ته خپل شي ، بيا نو څله دنيا وينم
څه عجه زمانه شوه ، ټول کارونه به بل پر شول
له پردي هم ستم وينم ، له آشنا هم جفا وينم
لا قيام د قيامت نه دی ؟ چي نفسي نفسي نفسي شوه
دي چاغ شوي يې نفسونه که امي که ملا وينم
زه پر پشانه پر پشانه کړي ، ستا په مينه يې راټول کړم
ځان له مانه چي ټول نه کړي ، ټول به مې د ساو وينم
لاس مې پر پرده دنه سره ، ستا دنه د سره د پاسه
چي دې زه هره درزا کي ، زه د ميني بقاء وينم
جمعيت که رانه ټول دی ، ټول په يوه سيل خواره شي
رفيع ځکه په دې ټول کي ځان يې ياره تنها وينم

يو هدف

چې د باران يوه رڼه او بڼه يې ترخوې نرو شي
په سمندر کې مېرغله شي صدف د پاره
توټې - توټې زړه به راټول کړم کړاټول شي يو
دغه بې نظمه تنظيميونه يو هدف د پاره

۱۳۶۳/۹/۲۸

د روس بټی

د افغان ديورانيمو دنه دوك و
چې راپورته شو په كيف كيني له بټي نه
دا نمرې كله هضمېږي، ښكاري داسې
چې روسيه به كاندي وركه له نمرې نه

۱۳۶۵/۶/۱۰

نوی سا

زمانام زهگي له دېرو اندېښنو ويده شي
لکه ماشوم چې بي له مورې په سلاگو ويده شي
د وطن خاورې ستا گردونه مې راغځه دسترگو
لېچن به څنگه بي له دې پستو رنجو ويده شي
د آرزو وکانو په مقل کې به خوب څرې آشنا
په دې بسترچې وغزېږي په عمر وويده شي
رقيبې عزم يې يوه نوې غونډې سا اخلي
ستړې که هر څو په درنو- درنو خوبو ويده شي
د خيال د نيا يې د عمرو- عمرو ننگوته اخلي
چې د غزل پر رنگين ټال کې په جوړو ويده شي

۲۹۲

د زړه قصه

زما د زړه قصه د زړه پشخوونو واوره آشنا
د سر غونډونو کله - کله سرسري اوري
ما معنوي ماته ورکړې خپل مادي د بنمن ته
خلک به محض د میدان لري بري اوري

۱۳۶۳/۷/۱۶

د زړه کور

زړه مې وپروكي دی خودومره لوی دی
د هر مظلوم غم ځاییدی شي پکې
هر یو ظالم ته د نفرت مېنه ده
هر یو جابر تلعین کېدی شي پکې

کوټه: ۱۳۶۳/۶/۷

د بهار په لوري

د زړه گي سستې مې کړې شولې د يار په لوري
د يار په لوري د آشنا غوندي د يار په لوري
د ننگ او ننگ ولتن ويسته هومره نري د آشنا
خپل قدمونه چستوه د افتخار په لوري
د حق قصه راته اوږده شوه د منصور تر دره
حکله يې ډاره ودر روان يمه د دار په لوري
زه باوري يم چې سيلی به مدام نه لگېږي
د اخزانو نه به مې درومي د بهار په لوري

۱۳۶۶/۱۰/۲۲

يوه لنډی

پسرلی بيا پر وطن راغی
گلان راغی خو شهيدان خاورو ته ځينه

۱۳۶۶/۱۲/۶

اصلي رنگ

کمونیزم لفاظی ده، فریبکاری ده
خو زموږ ملک کېې ښکاره په اصلي رنگ شو
پورش وکاندي پر خلکو اعلان مارش کا
جومات «رنگ» کړي په راپور کې وایې «رنگ» شو

۱۳۶۳/۳/۲۵

دار

څنگه ښه بېلتون دی تر وصالته لا خوبلت لري
هرڅه ته چې دید کومه دیدار شي د آشنا
زه هغه منصوریم دخدای نصرې ملگري دی
دار ته چې مې بوزې راته دار شي د آشنا

۱۳۶۴/۷/۲۵

د افغان فخر

د افغان فخر په هغوننگيالو دی
چې نه پار لری له بند او نه له داره
داسې فخر د افغان له پاره عار دی
مفتخر چې وي دروس له افتخاره

۱۳۶۵/۳/۱۰

نوبتار د موټر یون

یار مې مار شو له بناماره سره مل شو
له بې سره استعمار سره مل شو
افغان خرنګه شي فخر پرې کسولی
چې دروس له استعمار سره مل شو

۱۳۶۵/۳/۱۰

اکرم، د موټر یون

فاصله

پرون خبر به و هغه کته بدله
اون خبره بدلېږي کته يې يوه ده
نور بڼکپلاک په سره بڼکپلاک دی بدل شوی
دپرون اودن دغه فاصله ده

۱۳۶۵/۳/۱۰

خبرآباد، دموکریون

ولایت

پرون ورور و د بېرک خون یې نه دی
هی توبه د سیاست له احوته
چې الهام ورته را درومي له مسکو
اوس اگاه شوم د وې له ولایت

۱۳۶۵/۳/۱۰

لهک، دموکریون

رشته

چې شپېته کاله پخوانې سرې جامې وې
ماويل دايې نښانه دقربالمنې ده
خو چې نن دروس پر سره بيرغ نازينې
ښکاري داسې چې رشته يې پخوانې ده

۱۳۶۵/۳/۱۰

اټک

دروس بار

مفتخر چې دروسانو پر دوستۍ وې
کله ودروي يو او کله بل خسر
خودا خسه وې دروس بار زمکې تڼه چې
نجيب راوې اولرې کا، کارمل خسر

۱۳۶۵/۳/۱۰

اټک ، دموټريون

ابدي مينه

مسخره مې کړې نوري يــــا رانې
چې مې ووي ستادمينې تــــرا رانې
ابدي مې کړه وطنه دتا مينهــــه
زما غنشي وژلې ز مــــانې

۱۳۶۴/۳/۲۳

کوټه

هېواده!

که گرانه گرانه! گرانه هيواده
فارغ مې مه کړې داستاله يــــاده
يم راوتلی ددی له پــــان
چې دې آزاد کړم له استبداده

۱۳۶۵/۳/۱۶

پنجاب، گجرات، دریل یون

مرام

په حای کښې کښناستل او یوه لحظه غافلېدل
لوی جرم یې گڼي چې څوک قیام لري په منع کېږي
په دار باندې زنګل لکه په ټال باندې زنګل دي
هنوی ته چې هدف لري ، مرام لري په منع کېږي

۱۳۶۴/۴/۶

د سپیدو خنجر

ظاهري زخمې نشته خو په زړه کې ویني ډنډه دي
نه پوهېږم څه راپېښ شول داد سترګو په ټکر کېږي
په سحر کېږي نه سناکارسېري ، په غزمه کېږي نه وینم
چې لیدلې مې کوم نور دی ، د سپیدو پر سپین خنجر کېږي

۱۳۶۴/۱۱/۲۲

لفظي بشر دوستان

چې کورونه وداغوي د کارگرانو
 چې کښتونه سوځوي د بزگرانو
 چې مالونه لوپتوي د زيار کښانانو
 چې سرينه غوڅوي د ماشومانو
 چې وژل کاندې، د بنحو بونډاگانو
 چې کړي قتل د مظلومو افغانانو

دغه کار دی د لفظي بشر دوستانو

تف لعنت په کمونيزم، په روسانو

حرارتونه

له موب-گان" وپي خرخوي پرې خپل خرخون
 راگوي "بم" وداغوي هر پرې کورونه
 دا دوستي ده؟ دا ودودي؟ برابري ده ؟
 چې بدل شي پر دې راز حرارتونه

د پټرواک پټرواک

چې مین په ملي واک، په ملي حواک دی
چې دینمن د هر بشکېلاک، دهر زبېښاک دی
که مرخو ترې لري څي بیا را غبرگیني
د اولس غونډ خلاصوي داسې پټرواک دی

۱۳۶۵/۴/۲۸

آسیا

په افغان او پر لبنان ککې کربلا ده
په ایران عراق نازله لوبلا ده
د انسان د ککرو داني دل کپري
آسیا حکه سرگردانه ده، آسیا ده

۱۳۶۵/۱۱/۲۱

۲۷۲

قدمونه

ناشنا لوري ته راغلم د آشنا په قدمون
پلونه مې بيا کښول د بابا په قدمون
يوسف پاچا د حُسن دى د ناز په نيلۍ سپور مې
په مخ کښې مې ښکار پرې زليخا په قدمون
کتول د گدايي مې پوتې شري خودک خوښ مې
مجنون ښکاري چې پروت دى د ليلا په قدمون
تازه مې قرباني د امامانو کره دنيا کښې
روان افغانستان د کربلا په قدمون

۱۳۶۳/۹/۱۶

اُتلاف

يو هدف ته مو وحدت و اتحاد شو
اتحاد د اختلاف پدلودي درومي
هې افسوس دى طلايي وخت مو تلف شو
اُتلاف اوس د اتلاف پلوري درومي

۱۳۶۵/۴/۵

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**